

ED McBAIN

OMOARĂ-MĂ, DACĂ POT!

Insomnie în Secția 87


H21

NEMIRA

**De același autor,
la Editura Nemira au apărut:**

SCAMATORII

(nr. 6, 1993)

CARALII

(nr. 10, 1993)

ȘANSA LUI HARDY

(nr. 14, 1994)

SĂRUTUL MORȚII

(nr. 17, 1998)

În curând:

LEAGĂNUL MORȚII

OTRAVA

Ed McBain

OMOARĂ-MĂ, DACĂ POȚI!

Insomnie în Secția 87

traducere din limba engleză de GABRIEL STOIAN

Zach

N
NEMIRA
1999

*Orașul descris în aceste pagini este imaginar.
Oamenii și locurile sunt ficțiuni.
Numai modul de lucru al poliției se bazează
pe practici și tehnici curențe de investigație.*

III

III

În marcele oraș, ele sunt sinonime, sunt identice, seamănă până la confuzie. Târfele astea gemene, care-și vântură pleocele blonde platinat și buzele rujate într-un roșu sclipitor de pipator, care se leagănă pe tocurile înalte și-și dau aere în ochiurile lor galbene din mătase, bat străzile ca niște turbate. Alina și Iulie sunt gemenele care s-au născut ca să te facă să râzi.

Aerul e palpabil. Doar să-ntinzi puțin mâna și reușești să-l pipăi. Lipicios și cleios cum e, te poți înveli în el ca-ntr-un veșmânt gelatinos. Asfaltul a devenit vâscos și tălpile îți se prind în el, atunci când te aventurezi pe stradă. Trotuarele radiază o strălucire alburie și mată care contrastează cu negrul aproape lichid al rigolei, dând astfel naștere unei mișcări schimbătoare de umbre și lumini care te amețește. Soarele atârână de cerul neclintit și decolorat ca o pereche de blugi uzați de prea mult spălat. Pe cerul ăsta, albastrul a rămas doar o amintire neclară, pentru că a fost izgonit de strălucirea orbitoare a soarelui și totul e învăluit într-un abur tremurător, un freamăt-al arșiței pe cale să explodeze în ploaie.

Clădirile suportă arșița cu aerul solemn al evreilor ortodocși, îmbrăcați în redingote lungi și negre. S-au obișnuit cu ea. Unele dintre ele îi rezistă de aproape un secol și suferința lor e tăcută; o înfruntă cu indiferența dârză a stolicilor.

O mână nesigură a scris cu cretă albă pe pavaj câteva cuvinte: JESÚS VIENE. PREPARENSE POR NUESTRA REDENCIÓN!¹

Clădirile dau să înghesuie trotuarele și nu se pregătesc nici pentru mântuire, nici pentru pierzanie.

Pe strada asta nu e prea mult aer.

În lume există locuri unde cerul e mare și se întinde cât ține orizontul, ca un cort de un albastru strident, dar nu așa stau lucrurile pe strada asta. Cerul de aici pare să fi fost strivit de siluetele inegale ale clădirilor, îndesat cu forța, pentru că altfel n-ar mai fi încăput cum se cuvine, stâlcit sub loviturile date cu un pumn slinos, până când a acoperit toată strada pentru a nu îngădui arșiței să se risipească.

Strada e cufundată în liniște.

E doar 8:40 dimineată și e duminică.

Prin rigole zac nemișcate bucăți de ziar; ele își împart asfaltul cleios cu sticle sparte, șipci rupte din lăzile de portocale și cutii goale de conserve. Pe terenul viran de la colțul străzii se văd rămășițele carbonizate ale unor ruguri, o saltea ruptă și murdară de la un pat de copil, șerpii de un alb lăptos al prezervativelor folosite. Pe scările de incendiu se lăfaie tot felul de lucruri neînsemnate ce țin de viață; pături, perne, lăzi de bere, ghivece de flori și, ici-colo, câte-o ghitară. Un bărbat doarme pe una din platformele scării de incendiu și-și mișcă o mână, care alunecă printre barele de metal și atârână în jos legănându-se moale, apoi rămâne inertă.

Asta-i singura mișcare de pe stradă.

¹ Isus va sosi. Să ne pregătim pentru a fi mântuiți! (lb. span. în text) (n. tr.).

Aerul e dezgustător de încremenit. Arșița e ceva atotcuprinzător și lipsit de viață care nu se clintește și care descutajează mișcarea în tot ce îmbrățișează. A pătruns adânc în lăptășele de cărămidă ale clădirilor de locuințe, în asfalt, în pavaj și în cer. S-a lipit de toate aceste lucruri precum un email portocaliu pe un obiect din cupru.

De undeva, din depărtare, se aud dangătele unor clopote de biserică, pentru că e duminică dimineată dar până și chemările acestea lansate în aer, care trebuie să răzbătă prin pânzele și vălurile arșiței, au un sunet supărător de apatic și de poticnit. Alături de toate astea, ca un contrapunct precipitat, trenul suspendat trece mugind la vreo două cvartale spre sud, apoi se stinge și clăntănitul metalic al roților, iar ecoul clopotelor se dizolvă în tăcerea cleioasă a aerului și strada recade în nemișcare.

Astăzi, pe strada asta, vor muri doi oameni.

Numele băiatului era Zip și avea șaptesprezece ani.

Răbufni pe ușa imobilului ca explozia unei grenade. Ateriză grațios pe verandă, apoi coborî treptele aproape dansând. Aruncă o privire în sus către bărbatul care tocmai se trezea pe scara de incendiu, îi făcu un semn nepăsător cu mâna și apoi se uită de-a lungul străzii. Era înalt și subțirel, cu un aer plăcut dar necizelat, având tenul deschis și părul pieptănat într-o coamă înaltă dată peste cap, lăsându-i fruntea dezgolită. Purta pantaloni negri strânși pe picior, cizme soldățești cu carâmbul înalt și o geacă din mătase de culoare purpuriu-aprins cu numele lui brodat cu galben pe partea stângă a pieptului.

Privi la ceas.

Era 8:45, și reținu ora, apoi dădu aprobator din cap de parcă ar fi apreciat corect durata exactă a fiecărui gest pe care-l făcuse până în acel moment, ca și cum el și universul își sincronizaseră mișcările la fracțiune de secundă. Măsură din nou strada din ochi. Avea un aer preocupat și neliniștit, atitudinea pe care o ia orice mare om de afaceri

atunci când anticipa încheierea unui contract pentru achiziționarea unei noi companii. Postura asta era ciudată pentru un tânăr de șaptesprezece ani. Și cu toate astea, se uită din nou la ceas amintind de o persoană devenită prizonieră a complexității labirintice a timpului, având mintea unui bancher de cincizeci de ani rătăcită în trupul unui adolescent.

Își aprinse o țigară, trase câteva fumuri și apoi o strivi sub talpa cizmei. Își mai privi o dată ceasul, pași până în mijlocul străzii și după aceea porni spre bufetul-expres din colț. O firmă uriașă se întindea pe tot colțul clădirii, deasupra bufetului, la fel ca și literele luminoase în continuă mișcare, de pe Times Building din New York. Însă literele astea, trasate cu roșu pe fond alb, nu anunțau evenimente capabile să schimbe destinul omenirii. Ele afirmau pur și simplu: BUFET-EXPRES LUÍS. Bufetul ocupa un spațiu în colțul clădirii. Când ușile se dădeau în lături, el devenea o prelungire a trotuarului, atât spre stradă cât și spre bulevard. Acum ușile erau închise. Obloanele din tablă ondulantă creau impresia unei fortărețe de necucerit. Băiatul se duse la ușa dinspre stradă, o încercă și, constatând că e încuiată, o lovi furios cu piciorul.

— Hei, ce-ai de gând? se auzi o voce. Pleacă de-acolo!

Bărbatul care se apropia vorbise cu un ușor accent spaniol, un accent plăcut, armonizându-se perfect cu înfățișarea lui. Avea o mustăcioară neagră și umerii căzuți, părând să fi trecut de cincizeci de ani, vârsta lui reală, și pășea cu o drămuială care părea oarecum chinuită.

— Să nu-mi zici c-ai hotărât să deschizi în sfârșit bomba asta, îl întâmpină Zip.

Luís Amandez ajunsese la ușa uriașă din metal și zise:

— Ce făceai? Încercai să dai buzna-năutru, nu? Asta aveai de gând?

Scoase din buzunar cheia lacătului, îl descuie și-l scoase, pregătindu-se să ridice oblonul pe ghidaje.

— Nu merită bomba asta atâta osteneală, făcu Zip. Hai, hai odată, mișcă-te mai repede. Deschide naibii ușile astea!

— E localul meu și-o să le deschid cât vreau eu de repede sau de-ncet. Voi, mucoșii ăștia...

Zip își dezveli dinții într-un zâmbet larg.

— Hai odată, omule, zise el cu o căldură neașteptată și molipsitoare în glas. Trebuie să te miști! Dacă vrei s-ajungi undeva trebuie să te *miști*.

Luís rulă prima dintre uși.

— Eu aș vrea să te văd pe tine mișcându-te, spuse el. Dar spre California.

— I-auzi la moșu'. Știi că ai haz? pufni Zip. Păși înăuntru și merse țintă la telefonul fixat pe perete în apropierea tonomatului. Luís se duse și deschise lacătul dinspre bulevard și rulă ușa, iar razele soarelui izbucniră în local ca un foc de armă. Zip ridicase receptorul din furcă, băgase mâna în buzunar după o fisă și constatare că cea mai mică monedă pe care o avea era de douăzeci și cinci de cenți. Trânti receptorul la loc și porni spre Luís care tocmai intra.

— Hei, dă-mi și mie niște mărunțiș, spuse el.

— De ce? întrebă Luís. Pentru tonomat?

— Ce-i tot dai atâta cu „De ce?” Nu cumpăr destule din spelunca asta păduchioasă? Ți-am cerut niște mărunțiș, ce mă tot interoghezi?

— E prea devreme să pui tonomatul, spuse Luís calm, ducându-se în spatele tejghelei pentru a-și lua șorțul alb agățat în cuier. Oamenii încă dorm.

— Întâi și-ntâi, nu-mi pasă că dorm. Ar cam fi vremea să se-agite. Și-apoi nici nu vreau s-ascult la tonomat, vreau să dau un telefon. Și trei la mână, și cu asta am terminat, dacă nu-mi schimbi moneda, într-o bună zi o să vii și-o să-ți găsești toate ibricele făcute zob.

— Mă ameninți? spuse Luís. Am prieteni printre poliști. Le zic eu ce și cum...

— Hai, lasă asta acum, făcu Zip împăciuitor și zâmbetul cald îi luminează chipul. Mă dai în judecată cu altă ocazie. Acum dă-mi mărunțișul, bine? Hai.

Luís clătină din cap, luă moneda și băgă mâna în buzunar. Numără mărunțișul și i-l dădu lui Zip care porni spre telefon. Începu să formeze numărul. Și, pentru că discuția asta îi adusese aminte de probleme financiare, Luís merse la casă și puse în ea banii pe care-i purta în buzunar, netezind bancnotele în sertar. Tocmai se pregătea să spargă un fișic de monede de zece cenți când Zip porni să răcnească:

— Hei! Hei, Cooch! Vino-ncoa'!

Luís se întoarce. Cel de-al doilea băiat locuia tot în zonă și purta, ca și Zip, o geacă purpurie din mătase, însă era mai mic decât el. Luís îl măsoară cu avantajul pe care i-l oferea vârsta și se întrebă dacă și el se fălise cu o mustață ridicol de firavă și de băiețească, atunci când avusese șaisprezece ani. Hotărî că nu. Băiatul era scund și pătrășos, cu mâini groase și puternice. Brunet. Aflat încă în mijlocul străzii, băiatul îl zări pe Zip și strigă:

— Hei, Zip!

Apoi alergă cu pași mărunți spre bufet. Luís oftă și rupse fișicul de marginea sertarului casei de marcat.

— Ce dracu' ai întârziat atât? întrebă Zip. Tocmai îți telefonam.

— Of, Doamne, nu mă-ntreba, răspunse Cooch. La fel ca și Zip, vorbea fără urmă de accent spaniol. Amândoi aparțineau cu totul orașului și cartierului, pentru ei Porto Rico rămânând la fel de îndepărtat ca și Mongolia. Studiindu-i mai atent, Luís se simți dintr-o dată bătrân și nelalocul lui aici. Ridică din umeri, se duse spre sobă și începu să așeze ibricele pentru cafea.

— Ai mei sunt tare suciți, doar știi, nu? spuse Cooch. Avea ochi mari, căprui și atunci când vorbea își folosea chipul în mod expresiv, ca un comic de televiziune care-și face un număr de succes. Îți vine-a crede că bătrânul meu e membru al Camerei de Comerț, pe Dumnezeuul meu.

— Și ce legătură are babacu' tău cu întârzierea? Am zis că e fără un sfert, așa rămâne...

— A primit o scrisoare din Porto Rico, urmă Cooch cu bucurie, și parc-a luat foc. „Veniți să stați la noi“, le scrie la toți. „Veniți și locuiți cu noi. Aduceți-vă și copiii, și bunica și câinele lup. O s-avem noi grijă de voi.“ Și uite-așa, toți verișorii noștri desculți ne pică pe cap. Și de fiecare dată când apare vreunul dintre ei la aeroport, bătrânul trănțește câte-o petrecere.

— I-ascultă, ce-are asta cu...

— Aseară a dat o petrecere de-asta. Au apărut și ghi-tarele. Cu-atâtea instrumente de coarde puteam să cântăm o simfonie. Merita să-l vezi pe bătrănu'. După câteva pa-lete, repede cu mâinile după maică-mea. Parcă-aveau magnet. Două înghițituri și gata, mâinile pe fundul ei.

— Ascultă, Cooch, ce-mi pasă mie unde-i erau mâini-le...?

— Dacă e să mă iau după seara trecută, spuse Cooch îndrăgitor, curând o să mai am un frate.

— Bine, bine, dar de ce-ai întârziat?

— Păi, tocmai asta-ți explicam. Petrecerea nu s-a spart decât pe la patru. Abia m-am târât din pat. Încă-s chior de om. Făcu o pauză. Da' Papá, unde-i? Nici el n-a venit?

— Asta mă-ntrebam și eu. Vă-nchipuiți cu toții că nu-aflăm în treabă?

— Cine, eu? se miră Cooch oarecum jignit. *Eu?* Așa crezi?

— Bine, poate că tu nu, spuse Zip mai domolit. Ți-l arăt.

— Eu? stăruie Cooch, uimit și rănit în amorul propriu. Tu? Păi cine ți-a arătat cartierul când te-ai mutat aici?

— În regulă, n-am zis de tine, e clar?

— De unde veneai? Dintr-un cartier păduchios de lângă Podul Calm's Point. Ce dracu' știai tu despre cartierul ăsta? Cine te-a plimbat pe-aici, ia zi?

— Tu, tu, răspunse răbdător Zip.

— Păi vezi? Și-acum sari la mine. Am întârziat și eu câteva minute și gata...

— Zece, îl corectă Zip.

— Bine, zece, nu mi-am închipuit că stai cu cronometrul în mână. Doamne, uneori nu te-nțeleg, Zip. Să spui tu că ne aflăm în treabă?! Păi bine, n-are omu' voie...

— N-am zis de tine! Pentru numele lui Dumnezeu, nu era vorba *de tine*. Mă refeream la căpățânoșii ceilalți. Se opri. Ai trecut pe la Sixto?

— Daa. Și de-asta am întârziat. M-ai pus să fac tot felul de chestii...

— Și unde-i?

— Trebuia s-o ajute pe maică-sa.

— Adică?

— Aia mică. Păi ce, crezi că-i mare distracție să ai unu' mic în casă? N-am mai pomenit vreun copil care să-și ude pantalonașii ca sora lui Sixto. Nici n-apuci s-o schimbi că se și pișorcește-n pantaloni.

— Și-o schimba el? întrebă Zip uimit.

— Ultima oară când l-am văzut, îi dădea cu pudră de talc pe la fund.

— O să-i dau și eu pe la fund, da' un șut, când apare! spuse Zip furios. Vezi, asta spuneam eu. Își închipuie că ne ținem de glume. Și după aia vă mai mirați că nu ne facem și noi un nume. Pentru că nici unul nu luați în serios clubul, asta-i treaba. Așteptați să fac eu totul.

— Avem un nume, Zip, spuse Cooch fără grabă.

— Avem pe dracu'! Voi tot credeți că asta-i vreo echipă de baschet de la Clubul Băieților? Când o să vă vină mintea la cap? Vreți să puteți umbla fără grijă prin cartier, ori vreți să v-ascundeți speriați și de un rateu?

— Nu m-ascund deloc!

— Crezi că ăia din Gardienii Regali se tem de ceva? întrebă Zip.

— Nu, dar Gardienii Regali au două sute cincizeci de membri.

— Și cum crezi c-au ajuns membri? Întârziind când plănuiesc să curețe pe cineva?

— Hei! spuse Cooch pe neașteptate.

— Ce s-a-ntâmpat?

— Ssst!

Mergând grăbită, o femeie se apropia de ei și sânii mari se clătinau în ritmul pașilor. Părul negru era strâns într-un coc. Nu privea nici în stânga, nici în dreapta. Pășea cu hotărâre, aproape orbește, și trecu pe lângă băieții care stăteau în fața bufetului, dădu colțul, apoi dispăru.

— Ai văzut cine era? șopti Cooch.

— Doamna aia?

— Da, răspunse Cooch și dădu aprobator din cap. Mama lui Alfie.

— Ce? Zip se duse până la colț și se holbă de-a lungul bulevardului. Dar femeia nu se mai vedea.

— Mama lui Alfredo Gomez, întări Cooch. Mamă, ce te mai grăbea! Zip, tu crezi că i-a spus?

— Ce-mi pasă mie dacă i-a spus maică-sii ori nu?

— Voiam să zic... dacă așa arată... oare nu i-o fi spus?

— Să zicem că da. Și la ce-o să-i folosească?

— Știi cum sunt femeile. O fi intrat în panică. S-ar putea să...

— Faci pe tine de frică, așa-i? N-ai nici un pic de curaj, știi? Semenii cu babacu'. Când vorbește ai zice că-i senator. Mare sculă! Îmi povestește tot timpul de Porto Rico. Cui îi pasă de insula aia prăpădită? Eu m-am născut aici, în orașul ăsta. Sunt american *sută-n sută*. Da' el îmi zice mereu, ce mare grangure era în San Juan. Și știi ce făcea acolo? Am aflat de la un unchi. Știi cu ce se ocupa?

— Cu ce?

— Repara biciclete ca să-și câștige existența. Așa că, asta-i marea chestie. *Vorbe mari* și-atât. Curaj nici cât negru sub unghie.

— Eu am atâta curaj...

— Da, sigur, cum o vezi pe mama lu' Alfie la plimbare te și apucă tremuriciul. Știi ce-o să devii până la urmă?

— Nu. Ce?

— Un tip care repară biciclete...

— Ee, haida-de. Eu...

— Sau unu' care lustruiește pantofi.

— N-am lustruit nici o pereche-n viața mea! zise Cooch plin de mândrie. Nici măcar pe-*ai mei*!

— De-aia arăți ca un neisprăvit, conchise Zip și apoi, brusc, întoarse capul. Se apropia cineva.

MARINARUL dăduse colțul în timp ce Cooch vorbea. Era un bărbat blond și înalt, adică nu întru totul bărbat, dar nici băiat. Probabil că avea douăzeci și doi de ani și ajunsesse la acea misterioasă graniță care separă bărbații de băieți, dar el nu apucase să pășească decât cu un picior linia asta de demarcație, așa încât era imposibil să-l socoți băiat și totuși duceai lucrurile prea departe dacă-l considerai bărbat. În fine, bărbat sau băiat, în momentul acela era beat cui. Pășea cu nehotărârea tipică marinarilor, însă legănarea binecunoscută era oarecum păgubită de împleticeala și balbâiala datorate beției. Bereta albă stătea agățată ca prin minune pe ceafă, iar uniforma imaculat de albă reflecta razele soarelui cu o strălucire amețitoare. Se opri la colț, privi în sus către firma bufetului, bolborosi ceva în barbă, clătină hotărât din cap și-și continuă drumul de-a lungul străzii.

Zip abia se stăpâni să nu bufnească în râs și-i dădu un cot în coastă lui Cooch.

— Fac pariu pe zece verzi că știu ce caută, spuse Cooch rânjind.

— Lasă-l în pace să caute. Tu du-te și adu-i pe Sixto și pe Papá. Spune-le că-i aștept și că-s cam șucărit. Și-acu', mișcă-te!

— Nu te ambala, spuse Cooch, dar porni repede pe stradă, trecând pe lângă marinarul beat care o luase înapoi, spre bufet. Marinarul era în starea aceea de confuzie în care luarea oricărei hotărâri pare să necesite o profundă concentrare și deliberare. Se opri în fața fiecărei clădiri, studie numerele, scutură solemn din cap și apăru din nou în fața bufetului, încă dând nedumerit din cap. Cercetă firma, cântări neînchipuitul simbolism cuprins în cuvintele: BUFET-EXPRES LUÍS, chibzui o vreme la înțelesul lor, clătină din nou din cap și dădu să se îndepărteze, când Zip spuse:

— Să te-ajut, marinarule?

— Hî? făcu marinarul.

— Pari cam pierdut, spuse Zip destul de bine dispus. Îi zâmbi amical și marinarul îi răspunse imediat în același fel, ca un călător rătăcit care acceptă primul ajutor prietenesc ce i se oferă.

— Ascultă, făcu el cu o voce bețivită, unde-i La... La Galli... La. Uite, am vorbit c-un tip într-un bar din centru, înțelegi? Și cum discutam noi, așa, î... Se opri și-l privi cercetător pe Zip, mijindu-și ochii și încercând să alunge aburii beției. I-ascultă, da' câți ani ai tu?

— Șaptesprezece.

— Aha.

Marinarul făcu un calcul în tăcere, simțind că i se-nvârte mîntea.

— Mda, în regulă. Nu voiam să încalc morala' unui... și cum îți ziceam, tipu' ăsta și cu mine discutăm... în fine, eu mi-am exprimat dorința, ca să zic așa, să-mi gălesc vreo femeie, înțelegi? O fată. Înțelegi?

— Deci el te-a trimis încoace?

— Da. Nu. Ba da, ba da, așa-i. Zicea că-i un local pe-aici, numit... of... *La Gallina*. Pronunță numele cu o inflexiune guturală care-l făcu pe Zip să zâmbească iar.

— *La Gallina*¹, îl lămurii Zip dând cuvântului pronunția corectă în spaniolă.

— Daa, spuse marinarul, aprobând din cap, unde zicea că pot găsi tot ce vreau. Ce părere ai?

— A avut dreptate, îi răspunse Zip.

— Și uite c-am venit, zise marinarul. Făcu o pauză. Unde e?

— Uite colo, pe stradă.

— Mulțumesc, spuse marinarul plecându-și capul. Mulțumesc foa' mult. Porni din nou de-a lungul străzii.

— Pentru nimic, mormăi Zip și surâse. Privi câteva clipe după marinar, apoi intră în bufet și spuse: Luís, dă-mi o ceașcă de cafea.

Marinarul merse de-a lungul străzii studiind fiecare ușă, așa cum făcuse și mai devreme. Se opri brusc, se uită la literele de pe vitrina unui bar și bolborosi:

— *La Gallina*, lua-m-ar dracii! Avea dreptate tipu'. Păi direct spre ușă și, nașteptându-se s-o găsească încuiată, încercă s-o deschidă, apoi descoperi că era închisă și se enervă cumplit când văzu că mânerul nu se clintea. Făcu doi pași înapoi și răcnii:

— Hei! Hei, treziți-vă! Treziți-vă, ce mama dracu'! Am venit!

— Ce naiba se-aude? întrebă Luís.

— Marinarul de acolo, răspunse Zip și rânji.

Luís veni din spatele tejghelei. La mijlocul străzii, marinarul încă striga din rărunchi.

— Tu, de colo! zise Luís. Mai încet.

Marinarul se întoarse.

— Cu mine vorbești, amice?

— *Sí*. Cu tine, amice. Termină cu hărmălaia. E duminică dimineată. Oamenii vor să doarmă, pricepi? O să-i trecești.

— Păi ce dracu', exact asta-ncerc să și fac, e bine?

¹ Puicuța (lb. span.) (n. tr.).

— De ce încerci să-i scoli?
— Pen' că vreau să mă culc.
— Ei, așa mai vii de-acasă, spuse Luís dând îngăduitor din cap. Ești beat?

— Eu? se miră marinarul. Eu?

— Da, tu.

— Ei, pe dracu'!

— Arăți puțin amețit.

Marinarul veni spre locul în care stătea Luís, își puse mâinile în șolduri și zise:

— Ei bine, poate că-s nițel amețit. Ce, tu n-ai fost nici-odată amețit?

— Am fost și puțin amețit, spuse Luís, dar și beat criță. Vino. Să-ți fac o cafea.

— Pen' ce?

— Pentru ce? îl îngână Luís ridicând din umeri și intră în bufet. Marinarul îl urmă. Pentru că-mi plac marinarii, continuă Luís. Și eu am fost marinar cândva.

— L-ai găsit, amice? se băgă și Zip.

— Da, da-i închis.

— Puteam să-ți spun și eu asta.

— Și de ce n-ai spus?

— Nu m-ai întrebat.

— A, ești și tu unul dintr-ăia? constată marinarul.

— Care *ăia*? întrebă Zip și se încordă deodată pe scaunul înalt de la tejghea, de parcă ar fi așteptat un atac.

— Din *ăia* pe care trebuie să-i întrebi.

— Da, îi răspunse Zip. Așa-s eu. Și ce dacă?

Simțind poate tonul brusc bătaios al lui Zip ori poate pentru că dorea să schimbe subiectul conversației către propria-i persoană, Luís spuse grăbit:

— Serios. Am fost în marină din 1923 până-n 1927. Da, domnule.

— Îmbarcat? întrebă marinarul. Chiar dacă percepușe tonul provocator din vocea lui Zip îl ignoră dinadins. Ori pur și simplu era prea beat, ca să-și fi dat seama.

— Un bărbat care nu s-a îmbarcat nu-i marinar. Privi lung la ibricele care bolboroseau. Cafeaua-i aproape gata.

— Pe ce fel de navă?

— Pe-o șalandă de cărat gunoaie, spuse Zip repede și rânji.

— Nu-l lua în seamă pe istețul ăsta. Am fost pe-un culegător de mine.

— Și ce grad ai avut? întrebă marinarul bănuitor.

— N-ai auzit încă de Contraamiralul Luís Amandez? întrebă Zip și falsul sentiment de uimire se lăți pe fața lui cu trăsături neregulate.

— Am fost ajutor de ospătar, răspuse demn Luís. Iar tu, ține-ți gură, mucos obraznic ce ești!

— Cum ziceai că te cheamă? Louise?

— Da, exact așa, răspuse Zip chicotind. Asta-i mătușica Louise.

— Louise? Da?

— Nu. Luís. Luís.

— Ba nu, Louise, insistă Zip.

— Louise, ești mexican? întrebă marinarul.

— Nu. Luís scutură din cap. Portorican.

— Păi, e-același lucru, nu?

— Ei bine,... Luís se gândi o clipă apoi, resemnat, ridică din umeri. *Sî*, e-același lucru.

— Și din ce parte a Mexicului ești? întrebă marinarul, ținând-o pe-a lui.

— Partea care se află în Caraibe, îl lămuri sec Luís.

— Anexa, se băgă Zip în vorbă. La sud. Știi?

— Și de unde din Porto Rico?

— Un oraș numit Cabo Rojo, ai auzit de el?

— Am auzit doar de Tia Juana, răspuse marinarul, și nici măcar n-am fost *acolo*. Cel mai aproape am ajuns la San Diego.

— Poftim, spuse Luís, turnându-i cafeaua în cană. Bea asta.

— Da' a mea unde-i? întrebă Zip.

— N-am decât două mâini. Luís termină de turnat cafeaua marinarului, apoi îi puse și lui Zip.

— Și ce te-a adus încoace, tocmai din Porto Rico? se interesă marinarul.

— Munca. Omul trebuie să și muncească, nu?

— Marinarule, da' *tu* de unde ești? întrebă Zip.

— Fletcher, răspunse el. Asta-i în Colorado.

— N-am auzit de el.

— Există, să știi.

Cei trei rămaseră tăcuți.

Zip și marinarul sorbiră din cești. Luís își făcu de lucru pe după tejghea. Păreau să nu mai aibă nimic să-și spună unul altuia. La urma-urmelor, cei trei aveau prea puține lucruri în comun. Unul se interesase de un bar care era și bordel. Celălalt îi spusese unde se afla. Iar al treilea îi servise pe amândoi cu cafea. Unul abia împlinise cincizeci de ani, celălalt avea probabil douăzeci și doi de ani, iar al treilea șaptesprezece. Unul era născut la Porto Rico, altul în Fletcher, Colorado, iar al treilea era un produs al orașului. Separați astfel de timp, de spațiu și de predispozițiile lor înnăscute, nici unul dintre ei nu găsi ceva de spus celorlalți în momentul acela, așa că rămaseră tăcuți.

Și totuși, în liniștea asta, gândurile fiecăruia urmau trasee similare, astfel că dacă și le-ar fi exprimat cu voce tare, oricare dintre ei i-ar fi înțeles pe dată — sau și-ar fi închipuit că-i înțelege — pe ceilalți.

Luís începu să se gândească la motivul care-l adusese pe continent și care-l făcuse să-și părăsească locul de baștină. Îi spusese marinarului că venise aici ca să muncească, dar știa că fusese vorba și de altceva. Nu doar să muncească, ci *să înceapă*. Trăise pe insulă cu soția și cu trei copii, dar insula — în ciuda faptului c-o iubea — însemnase în primul rând un anume lucru, iar acela era foamea. Foamea continuă. Foamea care stăruia în tot anotimpul recoltării trestiei de zahăr, pentru că nu putea cheltui tot câștigul cât sezonul era în toi; trebuia să pună ceva deoparte și pentru zilele

puștii care urmau. Nici nu prea avea ce să economisească. În afara sezonului de recoltat mergea la pescuit și uneori captura era bună, dar de cele mai multe ori rămânea flămând. Și atunci, chiar dacă știa că toți cei din jurul lui sufereau de foame, faptul că era înfometat îl făcea să se simtă un nimeni. Pe insulă existau multe lucruri pe care le va iubi întotdeauna: mândria înăscută și buna cuviință și ospitalitatea oamenilor, respectul pe care ființele umane îl arătau nestânjenit față de semenii lor, un respect născut din frunzișul tropical plin de sevă, scăldat de razele soarelui, unde cruzimea părea să nu-și afle nicicum locul. Insula crea impresia că-i apropie pe locuitori, întărind legăturile umane dintre ei. Și totuși, toate acestea se băteau cap în cap cu groaznicele lipsuri economice, astfel că pe de o parte Luis se simțise o persoană foarte importantă, cu mulți prieteni, înconjurat de dragoste și, pe de altă parte, un animal flămând.

De aceea părăsise insula. Plecase de acolo în căutarea unui început. Muncise pe brânci pentru bufetul acesta. În mare parte, el aparținea încă băncii, dar acum știa că nu va mai umbla flămând. Iar dacă pierduse ceva drag lui, acum avea o altă satisfacție, și satisfacția asta se afla în stomac, adică acolo unde omul o simte mai întâi de toate.

Marinarul sorbea din cafea și se gândea la Fletcher, Colorado.

Nu se gândea prea des la Fletcher, pentru că descoperirea că ori de câte ori o făcea, îl apuca tristețea. Se născuse în Fletcher și învățase de mic ce se înțelege prin cuvântul „orașel“. Când un loc e numit orașel, asta n-are nimic de-a face cu mărimea orașului. O metropolă uriașă poate fi un orașel, iar unele dintre orașele foarte mari *sunt mici* în deplinul înțeles al cuvântului. Fletcher, Colorado, era exact ca orice orașel din Statele Unite ale Americii. Avea o școală și o biserică și un șir de magazine. Avea inscripții pe care scria: CONDUCEȚI CU ATENȚIE — COPII sau REDUCEȚI VITEZA și puști și adolescenți care-și omorau

vremea lângă magazinul de dulciuri din colț și picnicuri ale Micilor Cercetași și liga inferioară de fotbal și repetițiile corului și distribuirea abonamentelor la revista *Saturday Evening Post*; iar primăvara venea cu forșiții care mărgineau șoseaua cu flori de un galben strălucitor și cu explozia de roz a cireșilor înfloriți și, când venea toamna, mergea la vânătoare de câprioare cu tatăl lui și cu fratele mai mare, iar pădurea îl orbea cu culorile ei. Iarna se bucura de zăpada mare și adâncă, bună de schiat. Munții înconjurau orașul. Îi vedea tot timpul. Fiecare îi cunoștea pe toți ceilalți locuitori ai orașului.

O cunoscuse pe Corinne la un picnic organizat de biserică, atunci când avea șase ani. Când împliniseră unsprezece ani, toată lumea din oraș socotise că, într-o bună zi, se vor căsători. Când a primit o medalie la un concurs de înot în primul an de liceu, i-a dăruit-o Corinnei. Mergea pretutindeni însoțit de Corinne și nu făcea nimic fără s-o aibă pe Corinne alături de el și, după o vreme, îi devenise foarte clar că era cât se poate de fericită că se născuse și crescuse într-un oraș ca Fletcher și că ar fi fost mulțumită să se căsătorească și să facă acolo copii și să moară, bineînțeles, tot acolo. Și el se întrebase, pe neașteptate, dacă voia același lucru.

A, pe Corinne o iubea, dacă despre asta era vorba. Așa presupunea. Avea părul roșcat și drept pe care-l purta desfăcut pe umeri și ochi albaștri foarte luminoși și un nas ușor înălțat spre vârf, arătând exact ca fetele din orașelele americane ale căror poze apăreau pe copertile revistei *Saturday Evening Post* și pe care avea prilejul să le vadă atunci când o distribuia. Și-i plăcea s-o dezmiere. Îi plăcea s-o și mângâie atunci când îl lăsa ea, ceea ce nu se întâmpla prea des, pentru că niciodată nu-și dădea seama când voia și când nu; își închipuia c-o iubește fiindcă îi respecta dorințele în problema asta.

Și apoi, într-o bună zi, a hotărât din senin să se înroleze în Marină. Când l-au întrebat părinții, Corinne și prietenii

El ce, el le-a spus tuturor că, oricum avea să fie chemat
mănd sub arme și ar fi fost mai bine să meargă la Marină,
unde nu trebuia să facă marșuri istovitoare sau să doarmă
în noroi. Tuturor le spunea același lucru. Însă, știa de ce
alesese să intre în Marină. O făcea pentru a pleca din
Fletcher. Se înrola în Marină pentru că Fletcher îl sufoca
frec și sigur și simțea cum munții aceia se apropiau, încer-
cându-l tot mai strâns în fiecare zi și știa că-ntr-o bună zi,
nu va mai putea nici să respire și că va fi strivit de tot ce
există în acest orașel. Când a plecat, și-a spus că nu se va
mai întoarce vreodată. Și de aceea îl cuprindea tristețea
când se gândea la Fletcher.

Zip,ându-și cafeaua și studiindu-și imaginea reflectată
de oglinda așezată dincolo de tejghea, nu era trist. Zip se
simțea al naibii de bine. Zip simțea că, în sfârșit, lucrurile
incepeau să se lege. Până atunci nu se legaseră nicicum, în
cartierul ăsta împutit. Nu se alesese decât cu șuturi în fund
și cu îmbrânceli din partea băieților mai mari. Charlie Gră-
sanul, așa-i spuneau mereu. Charlie Grăsanul și *buf!* un șut
bine țintit în fundul lui cel dolofan. Porecla rezistase chiar
și atunci când devenise adolescent și slăbise. Iar apoi, fa-
milia se mutase.

Și, dintr-o dată, nu mai avea fundul mare și nici nu mai
era Charlie. Începu să-și spună Zip și să simtă că în noul
cartier avea o șansă, șansa de a fi o persoană în ochii celor-
lalți. Îl cunoscuse pe Cooch, iar Cooch îl pusese în temă și-i
sugerase să se înscrie în cel mai mare club din cartier, Gar-
dienii Regali.

Dar și Zip avea ideile lui. De ce să devină un tăntălău
care să slugărească pe lângă cei mari când putea să aibă
chiar clubul lui? De aceea sugerase Fioresii Latino și plă-
nuia să pornească de la șase-șapte flăcăi, dar până acum nu
erau decât patru. Cumnata lui Cooch le cususe gecile pur-
purii, iar el o purta pe a lui cu multă mândrie pentru că ea
reprezenta ceva pentru el, însemna că era pe calea cea

bună. Dacă l-ar fi întrebat cineva încotro ducea calea asta, n-ar fi fost în stare să spună.

Dar el știa că pornise cumva la drum și mai știa că astăzi avea să fie momentul decisiv, ziua în care va deveni cu adevărat cineva.

Iar acum, cei trei stăteau alături, fiecare cu gândurile lui, gânduri care erau ciudat de asemănătoare și când marinarul deschise gura într-un târziu, atât Luís când și Zip știură pe dată ce voia să zică.

— Te poți pierde în Fletcher. Te pierzi de-a binelea. Dădu din cap. De-aia am plecat. Voiam să aflu cine sunt.

— Și-ai aflat cumva? întrebă Luís.

— Mai dă-i timp, spuse Zip. Crezi că omu-și poate face un nume într-o zi-două?

— O să aflu, Louise, spuse marinarul.

— Cum? Cu fetele de la *La Gallina*?

— Ce?

— Marinarule, ascultă-mi sfatul, spuse Luís. Întoarce-te pe vasul tău. Cartierul ăsta nu-i întotdeauna un loc prea plăcut.

— Ia dă-i pace, interveni Zip. Dacă vrea o fată, îl ajut eu să-și găsească una. Clipi șiret către marinar, apoi zâmbi cu gura până la urechi.

— Nu te lăsa păcălit de aerul de duminică, reluă Luís. Noaptea trecută a fost o petrecere cu ghitare, iar acum, dimineața, toată lumea doarme. Dar uneori... Ascultă-mi sfatul, marinarule. Du-te înapoi pe vapor.

— Cred c-o să mai stau puțin.

— Atunci să ai grijă, bine? Ești străin. Alege-ți bine amicii. Se uită cu subînțeles către Zip. Sunt și buni și răi, *entiende*? Înțelegi? Fii atent.

Marinarul se răsuci pe scaun. Își lăsă coatele pe tejghea și privi cu un aer bețivit către strada inundată de soare.

— Mie-mi pare simpatic și liniștit, murmură el.

— Poți să vezi și prin ziduri, marinarule? îl întrebă Luís. Știi ce se petrece dincolo de ele?

TREI

ZIDURILE clădirii în care se găseau polițiștii și detectivii Secției 87 nu erau nici plăcute, nici atrăgătoare și nici nu fuseseră curățate de mai bine de jumătate de secol. Își etala fațada ștersă și cenușie către parcul de peste drum; iar culoarea mohorâtă contrasta cu strada scăldată în strălucirea razelor de soare. Pietrele cenușii, aspre și neuniforme, acoperite de funinginea și mizeria orașului erau luminate doar de globurile verzi fixate pe perete care, prin numerele pictate cu alb, dădeau de știre celor interesați că aici se afla Secția 87.

Treptele joase și uzate ale scării duceau către două uși cu geamuri, acum larg deschise, pentru a îngădui brizei firave, care adia prin Parcul Grover, să pătrundă și înăuntru. Din nefericire, adierăa nu reușea să treacă mai departe de ușa de intrare. În orice caz, sigur nu ajungea în camera de lucru, unde sergentul Dave Murchinson stătea la biroul înalt încercând să-și dezlipească de piele chiloții jilavi și blestemând arșița. Pe centrala telefonică din stânga biroului se afla un ventilator electric în funcțiune. Mulțumea cerului că pe moment nici un bec de pe centrală nu clipea semnalizând apeluri ale cetățenilor cărora să le fi fost violate drepturile. Murchinson își șterse sudoarea de pe frunte,

se mai trase puțin de chiloți și se întrebă dacă nu cumva era mai răcoare la etaj.

O plăcuță rectangulară din lemn, vopsită în alb, pe care stătea scris cu litere negre **SERVICIUL DE INVESTIGAȚII**, era așezată deasupra scărilor înguste, cu trepte de metal care duceau la etaj, către arest. Treptele acelea, încălzite doar de razele de soare ce treceau prin fereastra îngustă, situată în punctul unde scara se răsucea ca să urce spre etajul doi, erau probabil locșorul cel mai răcoros din întreaga secție. Dincolo de trepte, un coridor lung ducea spre camera detectivilor, unde o armată de ventilatoare se zbătea vitejește să trezească la viață o idee de briză răcoroasă. Ferestrele zăbrelete de la capătul îndepărtat al camerei brigăzii mobile lăsau să pătrundă razele aurii ale soarelui, care se lăfăiau pe parchet ca niște limbi de foc. Bărbații din încăpere stăteau în cămăși și se coceau la birourile lor înecate de soare.

Unul dintre puținele aspecte care mai lumina viața detectivilor era acela că la slujbă nu trebuia să poarte cu orice preț costume din stofă gri, cămăși încheiate la toți nasturii și cravate negre bine strânse la gât. În duminica aceea, detectivul Steve Carella era, probabil, singurul detectiv din încăpere care arăta ca un director de companie publicitară. Dar Carella se îmbrăca întotdeauna de parcă s-ar fi așteptat să-i apară poza în paginile revistei *Esquire*. Chiar când purta jachetă din piele și blugi, el reușea să degaje un parfum de eleganță căutată. Era un bărbat înalt, al cărui trup musculos abia dădea o idee vagă despre adevărata lui forță fizică. Fără să fi pus pe el pernuțe de grăsime, zvelt și cu un aer natural, omul părea construit ca să facă cinste oricăror obiecte vestimentare pe care le-ar fi îmbrăcat. În dimineata asta purta un costum ușor, albastru, cu dungi discrete, a cărui haină fusese așezată pe spătarul scaunului. Până la slujbă purtase cravată, dar și-o desfăcuse chiar când intrase în cameră, așa că acum îi atârna moale la gât, peste cămașa

desfăcută la nasturi. În momentul de față, Carella stătea plecat asupra unui raport pe care-l studia.

Înfățișarea celorlalți polițiști nu era cu nimic mai prejos în materie de eleganță. Andy Parker, un polițai care-ar fi putut fi luat ca un vagabond, chiar dacă ar fi fost îmbrăcat pentru propria lui înmormântare, purta o pereche de pantaloni din material sintetic și o cămașă sport, ce fusese croită aproape sigur în onoarea Hawaii-ului, cu ocazia aniversării acestuia ca stat. Pe întreaga suprafață a cămășii lui Parker își băteau șoldurile nenumărate dansatoare de hoola-hoop. Pe pieptii uriași țâșneau zeci de iubitori de surfing. Culorile imprimeului îi explodau în față ca un foc de artificii. Parker, care arăta nebărbierit chiar dacă s-ar fi ras la sânge înainte de a se prezenta la birou, bătea la mașină cu ambele mâini, folosindu-și degetele ca pe niște pumni. Mașina de scris părea să reziste fiecărui asalt dezlănțuit cu încăpățănarea metalului care refuză să cedeze forței brute. Parker continua să lovească nedomolit, ca și cum ar fi fost prins într-o luptă pe viață și pe moarte, înjurând de fiecare dată când brațele se încurcau între ele, readucând cu ură carul la loc, atunci când ajungea la capătul de rând al raportului de constatare, făcând clopoțelul să sune neliniștit și protestatar.

— Nici o arestare, bolborosi el furios, dar eu tot trebuie să întocmesc nenorocitul ăsta de raport.

— Bucură-te c-ai rămas în viață, spuse Carella fără să ridice ochii de pe hârtiile pe care le ținea în mâini.

— Doar n-o să mă dea cu roatele-n sus un neisprăvit ca Pepe Miranda, amice, răspunse Parker și continuă să maltrateze mașina de scris.

— De data asta ai fost băftos, spuse Carella. L-ați prins în toane bune. Vă luase armele, și ție și celorlalți, și ați avut noroc cu caru' că nu i-a trecut prin cap să vă omoare pe toți.

— A avut inima de cârpă, spuse Parker și ridică ochii de la mașina de scris. Dacă eram eu în locul lui, aș fi gău-

rit toți polițiștii din preajmă și apoi aș fi împușcat și câțiva trecători, doar de-al dracu'! Dar Miranda a fost laș. Știa că s-a strâns funia la par, așa că s-o fi gândit să nu-și mai încarce cazierul.

— Poate că i-a plăcut mutra ta, zise Carella. O fi socotit că ești prea scump ca să-ți găurească pielea.

— Mda, făcu Parker și smulse raportul din mașină. Nu-l iubea pe Carella. Încă-și mai amintea de ziua aceea de martie, când el și Carella se încăieraseră nițel în birou. Bătăia se încheiase brusc, pentru că Frankie Hernandez le atrăsese atenția că locotenentul se afla în clădire. Dar lui Parker nu-i plăceau treburile neisprăvite. Carella poate că uitase cu totul de incident — deși avea motive să se îndoiască — dar lui Parker nu i se ștersese din memorie și asta nu avea să se întâmple decât atunci când afacerea se va tranșa într-un fel sau altul. Reamintindu-și ziua aceea de martie, se gândi că era ciudat că în birou se aflau prezenți tot ei trei, iar Carella se simțise atunci ofensat de o remarcă lipsită de importanță pe care i-o adresase lui Hernandez. De ce naiba erau oamenii atât de sensibili? Azvârli raportul pe birou și porni spre răcitorul de apă.

Frankie Hernandez, al treilea om care se aflase în birou în ziua aceea de martie, căuta ceva într-unul dintre sertarele deschise ale fișierului. Purta o cămașă albă cu mânecă scurtă și pantaloni albaștri închis. Un revolver de 38 mm din dotare îi umfla cămașa, ieșind puțin din hamul fixat pe piept. Era un bărbat brunet cu umeri largi și păr negru și drept. Avea ochi căprui, ochii unuia care se aștepta să fie jignit și pe care, prin urmare, o asemenea situație îl găsea întotdeauna pregătit. Nu-i era ușor să fie portorican într-un cartier cu o populație preponderent portorică, mai ales dacă întâmplarea făcuse să se nască și să crească pe teritoriul acelei circumscripții. Bătăliile purtate de Hernandez cu vecinii, cu poliția și cu sine însuși se reflectau în ochii lui. Nu era un om fericit. Dar cel ce se dăruie unei singure cauze, nu e niciodată fericit.

Aflat lângă răcitor, Parker întrebă:

Ce părere ai de amicul tău?

— Care amic? întrebă Hernandez.

Miranda.

— Nu-i amicul meu, răspunse Hernandez.

- Credeam că-l câptușim ieri, spuse Parker, apoi își umplu paharul de hârtie cu apă și bău. Se șterse la gură cu dosul palmei. Cinci dintr-ai noștri au intrat în apartament și ticălosul a scos un revolver, de nu știu unde, și ne-a pus pe toți la zid. Ne-a făcut să ne simțim ca niște amatori. Ai văzut ziarele de azi? „Miranda ține poliția în șah.“ Un neisprăvit pe prima pagină!

— Asta tot nu-l face amic cu mine, spuse Hernandez.

— Mda, se mulțumi Parker să răspundă. Părea gata să mai spună ceva, dar renunță. Cine era femeia aia? întrebă el.

— Gomez, așa o cheamă.

— Și ce voia?

— Fiul ei are niște necazuri. Vrea să discut cu el.

— Da' ce dracu-și închipuie că ești tu? Preot?

Hernandez ridică din umeri.

— Ai de gând să te duci? insistă Parker.

— După ce termin ce am de lucru.

— Poate că ești preot și eu nu știam?!

— Tot ce se poate, îi răspunse Hernandez.

Parker se duse până la cuierul aflat într-un colț al încăperii și-și luă pălăria împletită din pai.

— Plec puțin, spuse el, să văd dacă nu pot să aflu ceva.

— Despre ce? întrebă Carella.

— Despre scârba aia de Miranda. Doar n-o fi dispărut cu totul. Dacă ai fi fost în locul lui, unde te-ai fi ascuns?

— În Rusia, răspunse Carella.

— Mda. Dar cred că s-a-ntors deja. Pē-aici, pe undeva. Și mai mult ca sigur că n-o să-ncerce să-și găsească o ascunzătoare prin Riverhead, mai ales după ce era să punem laba pe el. Deci, unde-ar putea să fie? Acasă. La amicii lui din secția 87. Și dacă e pe-aici, poți fi sigur că toată lumea

de pe stradă-i ştie bârlogul. Aşa că Andy Parker se duce să tragă cu urechea. Se opri la birou, deschise sertarul de sus, îşi luă revolverul de serviciu şi tocul pe care-l fixă în buzunarul din dreapta al pantalonilor. Nu vă omorâţi cu firea, le spuse el când ieşi pe porţiţa împrejmuirii. Deşi cred că vă descurcaţi şi fără sfatul meu...

Ecoul paşilor lui se stinse de-a lungul coridorului. Hernandez îl urmări coborând şirul de trepte de fier. Când privi din nou prin cameră, observă că şi Carella se uitase după Andy Parker ca să-l vadă plecând.

Schimbară o privire. Nici unul nu scoase o vorbă. Tăcuţi amândoi, îşi văzură de treabă.

Azucena Gomez era una dintre acele femei care s-au născut frumoase şi care au rămas frumoase, indiferent de renghiurile pe care i le-a jucat viaţa. Numele ei, dacă ar fi fost tradus din spaniolă, însemna Crinul Alb, şi fusese probabil foarte bine ales, pentru că pielea ei era albă şi netedă, iar chipul şi trupul păreau să îmbine frumuseţea delicată şi eleganţa acelei flori. Ovalul feţei era dominat de ochii căprui, uşor oblici, care dădeau un aer exotic trăsăturilor altfel senine. Nasul drept era fin cizelat, iar gura arăta de parcă ar fi fost gata să plângă oricând. Fără a ţine regim, reuşise să-şi păstreze un corp care stârnise multe fluierături admirative pe străzile din patria ei natală, Porto Rico. Avea patruzeci şi doi de ani şi învăţase ce înseamnă să fie femeie şi cunoscuse fericirea şi necazurile de a fi mamă. Nu era o femeie înaltă, singurul cusur, probabil, care-o lipsea de adevărata frumuseţe, dar acum, când stătea lângă pat şi-şi privea fiul, părea grozav de impunătoare.

— Alfredo? zise ea.

El nu-i răspunse. Stătea întins în pat cât era de lung, cu faţa îngropată în pernă.

— Alfredo.

El nu ridică privirea. Nici nu-şi întoarse capul spre ea.

— Mamă, lasă-mă-n pace, bolborosi el. Te rog.

— Trebuie să mă ascuți, spuse ea. E important să ascuți.

— Mamă, n-o să-mi folosească la nimic ce-o să-mi spui. Știu și singur ce trebuie să fac.

— Trebuie să mergi la biserică, asta trebuie să faci?

— *Si.*

— Iar ei or să sară pe tine...

El se ridică brusc. Un băiat de șaisprezece ani, cu tenul delicat al mamei și cu ochi mari, căprui. Puful adolescentin îi apăruse deja pe față. Gura lui, la fel ca și a mamei, părea gata să se strâmbe în plâns.

— Merg la biserică în fiecare duminică, spuse el simplu. Și azi la fel. N-o să mă poată opri.

— Nu te pot opri, dar te vor bate. Așa au spus?

— *Si.*

— Cine ți-a spus?

— Băieții.

— Care băieți?

— Mamă, nu-i treaba ta, spuse Alfredo pe un ton plângăreț. Asta-i ceva...

— De ce? De ce vor să-ți facă rău?

Alfredo nu vru să răspundă. O privi fix pe maică-sa, dar rămase tăcut.

— De ce, Alfredo?

Lacrimile apărură pe neașteptate. Le simți urcându-i în ochii pe care și-i întoarse de la ea repede, ca să nu-l vadă plângând. Se azvârli din nou pe pat, îngropându-și fața în pernă, iar umerii i se cutremurară din cauza suspinelor.

— Plângi, spuse ea.

— Mamă, mi-e ru...

— Plânsul te liniștește. Și tatăl tău plângea uneori. Nu-i o rușine pentru un bărbat să plângă.

— Mamă, te rog, tu nu înțelegi...

— Eu înțeleg că-mi ești fiu, spuse doamna Gomez cu o logică simplă. Înțeleg că tu ești bun și că cei ce vor să se-ațingă de tine sunt răi. Nu cei răi trebuie să stăpânească

străzile, Alfredo. Spui că trebuie să te duci la slujba de unsprezece, așa cum ai făcut întotdeauna. Zici că trebuie să mergi, chiar dacă or să te atace. *Asta-i ceea ce nu înțeleg.*

El se ridică în capul oaselor și cuvintele țâșniră de pe buzele lui ca un țipăt:

— *Nu pot să dau bir cu fugiții!*

— Nu poți să... dai bir cu fugiții? repetă ea nedumerită.

— Nu pot s-arăt că mi-e frică, mamă. Nu dau bir cu fugiții. N-ai cum să înțelegi. Nu-i ceva pentru tine. Te rog... Lasă-mă să fac ce trebuie!

Mama lui stătea lângă pat, privindu-l, privindu-și fiul de parcă nu-l recunoștea, de parcă sugarul pe care-l ținuse la piept, copilul care supșese la sânul ei, nu mai era cel pe care-l cunoștea ea. Chipul, limbajul, ba chiar și privirea, i se păreau străine și ciudate. Îl privi cercetător de parcă ar fi încercat din răspuțeri să refacă armonia destrămată doar prin forța ochilor.

— Am fost la poliție, spuse ea într-un târziu.

— Ce?! strigă el.

— *Si.*

— De ce-ai făcut asta? Crezi că poliției îi pasă de mine? De Alfredo Gomez? Polițiștii nu-s buni de nimic. Nu știi ce nume au în cartier?

— În poliție sunt și buni și răi. Eu m-am dus la Frankie Hernandez.

— E la fel ca și ceilalți. Mamă, de ce-ai făcut-o? De ce te bagi?

— Frankie o să te ajute. E din *barrio*.¹

— Dar acum e polițai, detectiv. El...

— A crescut pe străzile astea. E spaniol și-i ajută pe cei de-un sânge cu el. O să te ajute și pe tine.

— Nu trebuia să te duci, spuse Alfredo clătinând din cap.

¹ Barrio — cartier, mahala (lb. span. în text) (n. tr.).

— N-am călcat până acum în vreo secție de poliție, puse doamna Gomez. Azi a fost prima oară. Mi-e fiu-n pericol și m-am dus să cer ajutor. Făcu o pauză. A spus că va veni. I-am dat și adresa. Are să vină să vorbească cu mine.

— N-am să-i spun nimic, se opuse moale Alfredo.

— O să-i spui tot ce trebuie să-i spui.

— Cât e ceasu'? întrebă el pe neașteptate.

— Mai ai destul timp.

— Trebuie să mă îmbrac pentru biserică.

— Întâi vorbești cu Frankie Hernandez. El știe ce-are de făcut.

— El știe ce-are de făcut, repetă Alfredo. Sigur că știe, și batjocura din vocea lui era amestecată cu amărăciune și cu o tristețe inevitabilă.

— Da, el va ști ce-are de făcut, puse doamna Gomez încrezătoare.

NUMELE MARINARULUI era Jeff Talbot și cum efectul euforic al alcoolului începuse să se risipească, lăsându-i mintea mai limpede, el privi din nou porțiunea de stradă din fața bufetului și se întrebă cum de fusese în stare să afirme că un asemenea cartier i se păruse simpatic și liniștit. Nici măcar lumina soarelui nu ajuta strada să arate mai agreabilă. O ajuta tot atât de mult cât un fascicul de reflector îndreptat asupra unei gropi de gunoi. Strălucirea soarelui și imaginea străzii îl făcură să clipească mirat și să exclame pe neașteptate:

— M-am trezit, și în aceeași clipă înțelese că beția îi trecuse.

— Bravo, spuse Luís. Și cum ți se pare lumea?

— Groaznică. Se răsuci cu scaun cu tot către teighele. Mă doare capul. E-un cartier tare nenorocit, nu?

— Depinde cum îl privești, spuse Zip. Mie unul, îmi place.

— Serios?

— Doar trăiesc aici. Când sunt aici, trotuarele cântă.

— Ce cântă? întrebă Jeff. Începea să simtă că-i plesnește capul. Se întrebă cum se făcea că discuta cu un necunoscut, se întreba de ce băuse atât de mult cu o seară în urmă.

- Pentru el, remarcă Luís, trotuarele cântă rock'n roll.
- Știe bătrânu' ce se poartă. Marinarule, cunoaște tot ce-i...

Zip lăsă fraza neterminată. Se încordă brusc pe scaun, rânâind cu privirea pironită în stradă.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Jeff.

— Vine Legea, spuse Zip încet.

Legea la care se referea el era personificată de detectivul Andy Parker care, cu umerii căzuți, păsea cu un aer fudul și nepăsător, cu o țigară atârnată în colțul gurii, arătând de la o poștă ca un vagabond fără o para în buzunar, abia trezit după o noapte petrecută în pragul unei uși. Stridentă cămașă hawaiană de pe el era mototolită și pătată de cafea. Se scărpină indolent pe piept și măsură strada cu priviri furie.

— Singura lege de care trebuie să mă tem e patrula militară, spuse Jeff pierzându-și interesul. Împinse ceașca goală pe tejghea: Îmi mai dai niște chestie dintr-aia? Zâmbi și apoi se strâmbă de durere. Of, mamă, mă doare capul și când zâmbesc.

Ajuns în fața bufetului, Andy Parker îi făcu semn cu mâna lui Luís și-i aruncă ceva care aducea a salut:

— *Que pasa, maricón?*¹

— Bine, Andy, spuse Luís zâbind. O cafea?

— Nu mi-ar strica o ceașcă, răspunse Parker. Ce cald e. Intră în bufet și se așeză pe un scaun alături de Jeff. Îl privi o clipă cercetător pe Zip și întrebă: Luís, de când ai început să-i servești pe toți neisprăviții?

— Beau și eu o cafea, răspunse Zip. E ceva rău în asta, locotenente?

— Nu-s locotenent și nu te obrăznici!

— Credeam c-ai ajuns cel puțin căpitan, până acum. După câți bețivani ai târât din parcul Grover până la secție...

¹ Cum îți merge, pidosnicule? (lb. span. în text) (n. tr.)

— Ascultă, băiete...

— Marinarule, acesta este detectivul Andy Parker! Întruchiparea polițistului dur. Neînfricat. Pentru doi cenți, e-n stare să-și aresteze și bunica. Zâmbi larg aproape imediat și Jeff recunoscu de îndată stratagema. Se părea că cineva îl sfătuisse pe puști că ar putea să ajungă departe cu un simplu zâmbet, mai ales dacă avea dinți de un alb sclipitor, un zâmbet care negreșit dădea naștere unui răspuns cald din partea celui căruia îi era adresat. Pus în fața unei străluciri atât de orbitoare și neașteptate, până și Parker zâmbi.

— Pentru doi cenți sunt gata să mătur trotuarul cu tine, răspunse el. Dar în cuvintele lui nu era nici urmă de amenințare. Avertismentul, dezarmat de zâmbetul acela, rămânea o vorbă goală.

— Ce-ți spuneam eu? spuse Zip încă zâmbind. Pariez că poate să stâlcească-n bătaie orice puști de șaispe ani de pe strada asta.

— Hai, hai, spuse Parker, calcă-mă pe bătătură, flăcău, și-o să vezi tu! Dar nici acum amenințarea nu era adevărată, fiindcă zâmbetul o golise de orice forță. Își îndreptă atenția către marinar, îl cântări din ochi o clipă și-l întrebă: Marinarule, ce cauți prin cartierul ăsta?

— Același lucru ca și puștiul, răspunse Jeff. Beau o ceașcă de cafea.

— Să mai încercăm o dată, spuse Parker cu o voce oboșită. Ce cauți pe-aici?

— Te-am auzit și prima dată, spuse Jeff.

— Atunci nu mă mai plimba și răspunde-mi!

— E interzis să calc în cartierul ăsta?

— Nu, nu-i interzis, dar sigur e...

— Atunci, lasă-mă-n pace!

Parker îl măsură cu privirea. După o clipă, continuă:

— Cam picant, nu ți se pare?

— Da, cam picant, aprobă Jeff.

— Andy, e puțin amețit, interveni Luis și făcu un gest larg cu mâinile. Ia-l ușurel, înțelegi?

— Tu ce te bagi în treabă, Luís? i-o reteză Parker.
— M-am trezit, Louise. Mulțumesc!
— Te-am întrebat ceva...
— Of, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Jeff, am venit să văd de-o bunică bolnavă.

Zip izbucni în râs, dar hohotele îi rămaseră imediat în gât când Parker se întoarse spre el și-l fulgeră cu o privire rece. Zip ridică din umeri. Parker reveni la marinar.

— Și cum o cheamă pe bunică-ta? întrebă el cu o voce înghețată.

— Aici m-ai prins, domnule. I-am spus întotdeauna simplu, „bunica“.

— De pe care navă ești?

— De ce?

— Eu întreb aici!

— Da' de unde știu eu că nu ești spion rus?

— Te crezi deștept, nu? Vii în sectorul meu să-ți faci de cap?

— Cine-și face de cap, în sectorul ăsta păduchios? Am venit să beau aici o cafea și gata.

— Ușurel, Andy, ușurel, spuse Luís, dornic să facă pace. Uite și cafeaua *ta*. Bea-o cât e fierbinte.

Parker luă ceașca.

— Știi câți marinari au fost buzunăriți pe-aici? insistă el.

— Câți?

— Marinarul ăsta n-a fost buzunărit, locotenente, spuse Zip. E protejatul meu.

— Tu n-ai fi în stare să protejezi nici măcar un cent în fața unui orb. Ce cauți aici, marinarule?

— Ți-am mai spus, pufni Jeff, deja enervat. Bunica.

— Găgici?

— De ce? Te ocupi de plasarea lor?

— Marinarule, nu sări calul...

— Vrei să spui c-aș putea găsi în secția asta, vreuna, frumoasă, dulce și curată și te temi c-aș strica-o?

— Marinarule, eu ți-am vorbit prietenește. Pleacă dracului de aici! Luís, l-am sfătuit eu de rău?

Luís ridică din umeri.

— Și eu i-am spus la fel, Andy.

— Mda, bine, spuse Parker și dădu din cap. Ascultă la mine, Luís trăiește aici. Cunoaște cartierul ca pe propriu-i buzunar. I-ai povestit cum stau lucrurile, Luís?

— I-am zis, i-am zis.

— Și ce-ar putea păți aici? De tipi ca Pepe Miranda, i-ai spus?

— *Sí*, ăsta ar fi unul, spuse Luís.

— Care-i treaba cu Pepe? întrebă Zip. Ieri v-a făcut să arătați ca o turmă de maimuțe. Zâmbi brusc, arătându-și toți dinții. Câți polițai a prostit? Patru? Cinci? Mamă, v-a făcut de răs. Se întoarse către Jeff: Au intrat în apartament și-n zece secunde le luase la toți pistoalele și a șters-o. Au fost norocoși că nu i-a împușcat, așa, de-al dracului!

— Mare erou, nu? făcu Parker. Calcă legea și de-aia-l faci...

— Nu-l fac nimic. Numai că eu am impresia că voi, super-inteligenții, trebuia să-l prindeți deja, atâta tot. Nu ți se pare că-i așa?

— Îl prindem noi, spuse Parker. Mai ales dacă s-a întors în cartier.

— Chiar s-a întors? întrebă Zip și se aplecă în față, curios.

— Tot ce se poate, spuse Parker.

— Vorbești serios?

Parker făcu un gest din umeri.

— Aici? Fără glumă?

— Nu știi din întâmplare unde?

— Eu? Locotenente, păi dac-aș ști ți-aș spune imediat. Numai că, din nefericire, nū sunt cu ochii pe mișcările celor din lumea interlopă.

— Luís, tu? întrebă Parker, întorcându-se brusc spre teighea, de parcă ar fi sperat să-l ia pe nepregătite.

— E prima oară că aud de așa ceva, Andy. De ce să se întoarcă aici? N-a făcut destule rele în cartier?

— Cine-i Pepe Miranda?

— Pepe Miranda e un ticălos de treizeci și cinci de ani. Am dreptate, Luís?

— E-un ticălos doar pentru că nu reușiți să puneți gheața pe el, spuse Zip.

— Nu, nu, Andy are dreptate, aprobă Luís. Miranda-i un nemernic. Puah, e o scârbă.

— Eu și Luís ne împăcăm, spuse Parker. Ne înțelegem unul pe altul. Trăiește în cartierul ăsta de când mă știu și nu-i pot pune în cârcă nici măcar c-a scuipat vreodată pe trotuar. Rânji. Știe că l-aș duce de guler până la secție, dacă-ar face-o, nu-i așa, Luís?

— Oho, sigur, spuse Luís, jucându-i în strună.

— Și de ce nu-l târâi de guler și pe Miranda până la secție, locotenente? întrebă Zip mios.

— Să nu-ți închipui c-o să ne scape! Și mai termină cu locotenent în sus, locotenent în jos! Și-a făcut-o cu mâna lui, de mult. Când un tip se alege cu c.d.j. de la paisprezece ani...

— Cu ce?

— Cu cazier pentru delincvență juvenilă. La paisprezece ani. La ce te poți aștepta? Nu-i cu nimic mai breaz acum decât atunci când a organizat banda de cartier cu ani în urmă. Spaniolii de Aur. Ți-amintești, Luís? Asta era înainte ca bandele să fi devenit chestii obișnuite pe-aici...

— A fost precoce, zise Zip și rânji.

— Precoce pe mă-sa!

— Un nemernic, spuse Luís cu o strâmbătură. Mi-amintesc. Niște mucosi. Ca și acum. Nici o diferență.

— Numai că acum trăim într-un secol atomic, spuse Parker, așa că au pistoale în loc de cuțite. Marinarule, când avea șaptesprezece ani, Miranda a ucis un puști. I-a tăiat beregata de la o ureche la cealaltă.

— Poate că puștiu' o merita, făcu Zip.

— 'Avocatul a reușit să-l încadreze la omor prin imprudență, spuse Parker.

— Merita să fie pus pe scaunul electric, interveni Luís. Trebuiau să-l prăjească!

— L-au trimis undeva, în nord, la Castlevew, și-a stat acolo cât să scape de front. După ce-a fost eliberat condiționat, s-a întors aici. La vremea aceea, heroina era la modă. Miranda s-a apucat de distribuție.

— Să omoare copiii cu otrava aceea! Brr, ce-i împinge pe oameni să facă așa ceva?

— Nimeni nu începe să se drogheze decât dacă are chef, tăticu', spuse Zip. Nu mai da vina pe Miranda.

— E-n regulă dacă-l învinuim pentru toți oamenii pe care i-a omorât în orașul ăsta nenorocit?

— Nu poți să dovedești c-a omorât vreunul.

— Asta s-o crezi tu. Chiar acum se află în Spitalul Municipal o femeie pe moarte și ea l-a identificat pe Miranda, într-o fotografie, drept tipul care-a atacat-o și i-a luat poșeta.

— Miranda să se țină de jafuri? Nu-mi servi mie chestii de-astea subțiri, polițaiule!

— Da, Miranda jefuitor. Nu mai e mare sculă ca-nainte, nu? S-a terminat cu loviturile bine plătite, dacă toată lumea-i cu ochii pe el. Așa c-au rămas doar femeile amărâte pe care le poate maltrata. Crede-mă că dacă-l prindem pe ticălosul ăsta, îl închidem și azvârlim cheia undeva.

— Sigur, *dacă* o să-l prindeți.

— Îl prindem noi. E pe-aici, asta-i sigur. Dacă aflăm unde, s-a zis cu Miranda. Un erou mai puțin în cartier. Luu o înghițitură lungă din cafea, terminând-o. Puse ceașca jos și spuse: Bună cafea, Luís. Luís face cea mai bună cafea din oraș!

— Sigur, sigur...

— Crede că-l iau în balon. Luís, chiar dacă nu mi-ai plăcea, tot aș veni să beau cafea la tine, știai asta?

— E bine să ai un polițist printre clienții permanenți. Te încrește de necazuri.

— Și aveți destule prin zonă, întări Parker.

— Ei, măcar nu mori de plictiseală, spuse Luís și zâmbi generos.

— E-o diferență ca de la cer la pământ față de insulă, nu?

— A, da...

— Am fost o dată acolo și am stat o săptămână; trebuia să aduc înapoi un ticălos care-o ștersese din oraș, după ce pierduse un magazin de bijuterii de pe Strada Patru Sud. Acolo viață, ce mai! Stai la soare toată ziua, ronțai trestie de zahăr, mergi la pescuit. Și noaptea... Îi făcu un semn cu dechiul lui Luís. Nimic nu-i ține noaptea în lanțuri pe portoveneni, ce zici, Luís?

— Andy, pentru un bărbat adevărat... nopțile-s la fel oriunde, nu?

— Of, frățioare, uită-te la el! spuse Parker râzând. Are deja trei copii și am impresia că-l pregătește pe-al patrulea.

— La vârsta mea? întrebă Luís și începu și el să râdă. Nu, nu, doar printr-o minune...

— Sau vreun chiriaș, spuse Parker. Stai cu ochii pe chiriași, Luís. Își lăsă mâna pe umărul lui Jeff. În cartierul ăsta-s mai mulți chiriași decât e cazul. Avem zone numite „paturi calde“, unde oamenii își închiriază apartamentele pentru opt ore, pentru dormit în trei schimburi, poți să crezi sau ceva?

— Noi n-avem chiriași, spuse Luís încă râzând. Terasa n-are siguranță.

— Parker oftă și-și trase batista din buzunar. Își șterse fața cu ea și spuse:

— Gata, înapoi la lupta pentru prevenirea infracțiunilor, nu? Marinarule, dac-aș fi în locul tău, aș face-o uitată pe bunică aceea bolnavă. Pleacă de-aici. Cartierul ăsta nu-i bun pentru copii binecrescuți.

— Cine-i binecrescut?

— Chiar tu ai putea fi, dacă-mi urmezi sfatul. Din cap până-n picioare, zău așa.

— O să risc și asta.

— Sigur, riscă. Ultimele cuvinte istorice. Sper că mai purtați tăblițele de identificare la gât. Vreau să știu unde să-ți trimitem cadavrul.

— Trimite-l bunicii, spuse Zip cu un zâmbet. Tot îl așteaptă.

— Băiete, ai baftă că azi sunt bine dispus, spuse Parker. Se întoarce iar spre Luís. Hei, *pinga*!¹

— *Sí, cabrón*,² răspunse Luís și cei doi bărbați zâmbiră, încântați de folosirea unor cuvinte jignitoare în adresarea către celălalt.

— Dacă auzi ceva de Miranda, să nu mă uiți, bine?

— Nu, îl asigură Luís.

— Bun așa. *Adiós*!

Ieși din bufet ferindu-și ochii de soare și clipind. Se întrebă cum de putea să aibă relații atât de bune cu Luís Amandez și atât de proaste cu Frankie Hernandez. Nu erau amândoi portoricani? Ba bine că nu. Luís era însă altfel. Luís era dispus să accepte anumite lucruri despre cei de-un sânge cu el, în timp ce Frankie era un ticălos care rămânea surd și mut când apărea un asemenea subiect. Cum puteai nădăjdui să discuți ceva inteligent cu unul care caută ceartă cu lumânarea? Unde era câștigul într-o relație ca asta? Nici unul. Cu Luís, în schimb, Parker avea ce discuta. De aceea totul mergea. De ce nu putea și Hernandez să fie la fel?

Parker oftă din rărunchi.

Mare-i grădina lui Dumnezeu, se gândi el. Mare de tot.

¹ Hei, măi puță! (lb. span. în text) (n. tr.).

² Da, hahaleră (lb. span. în text) (n. tr.).

ZIP CONTINUĂ SĂ RÂNJEASCĂ până când Parker dădu colțul și dispăru pe bulevard. Apoi rânjetul dispăru de pe fața lui.

— L-ai turna pe Pepe la caraliul ăsta împuțit? îl întrebă el pe Luís.

— Pepe Miranda nu mi-e frate, răspunse Luís.

— Un turnător tot turnător rămâne, aruncă Zip. Se răsuci și păși către tonomat. Studie lista vreme de o clipă, introduse moneda, alese un cântec, apoi se duse în spatele aparatului și dădu volumul atât de tare, încât melodia mambo aproape că explodează în spațiul mic al bufetului.

— Mai încet, mai încet, spuse Luís.

— Ssst, dom'le, spuse Zip rânjind. Nu pot s-aud muzica.

— Am zis să-l dai mai încet, strigă Luís și, ieșind de după tejghea, merse către tonomat și dădu să bage mâna în spatele aparatului, când Zip îi apăru în cale, râzând. Muzica vui în local, trompetele izbucniră într-un urlet, tobele bongo duduind într-un ritm îndrăcit. Aflat la tejghea, Jeff simți cum durerea lui de cap crește sub asaltul zbârnâitor al muzicii. Se întoarse către tonomat. Bătrânul încă încerca să ajungă la butonul de volum. Râzând, Zip dansa în fața lui, blocându-i drumul, dându-se la o parte, atrăgându-l pe om

mai aproape, apoi împiedicându-l. Rânjetul îi stătea parcă lipit pe față, dar în strădania lui surâzătoare nu mai era nici urmă de umor. Bătrânul își făcu vânt în față și Zip se dădu, în sfârșit, la o parte; ieși din local dansând, ca un boxer care tocmai a scăpat din corzi. Luís găsi butonul și făcu muzica foarte încet.

Din stradă, Zip strigă:

— Nu așa încet, pungaș bătrân. Încă merge pe banii mei...!

Luís păși furios către casa de marcat. O deschise, marcând FARA VÂNZARE, scoase o monedă de zece cenți din sertarul cu mărunțiș și o azvârli pe tejghea.

— Uite! strigă el. Ia-ți banii și cară-te!

Zip își lăsă capul pe spate și izbucni într-un hohot de râs gălgâit și batjocoritor, care, ca și zâmbetul lui de mai de vreme, era total lipsit de umor.

— Păstrează-i, tăticu', spuse el. Poate că ți-a trebuit o săptămână ca să câștigi atât.

— Îmi perforează timpanele! bolborosi Luís. Și mai e și duminică! Nici un pic de respect, nimic!

Dar, în ciuda atracției pe care liniștea o exercita asupra lui Luís, muzica părea să fi trezit pe toată lumea dintr-o dată. Înainte ca discul să înceapă a se învârti, strada fusese nemișcată și pustie ca un drum de țară, iar acum, brusc, de venise un adevărat furnicar. Undeva, departe, clopotele bisericii începuseră să bată din nou și, ca răspuns la dangătele lor, oamenii ieșeau din locuințe, coborând treptele fără grabă, pentru că asta era prima chemare și mai aveau timp destul până la începerea slujbei. Discul făcu ultimele rotații și se opri, dar sunetul clopotelor persistă și strada căpătâia acum viață și culoare, o culoare care părea potrivită cu arșița de iulie, atât de vie și de tropicală încât sărea în ochi. Două tinere într-un roz orbitor ieșiră dintr-un imobil și porniră la braț, spre biserică. Un bătrân îmbrăcat în costum ca feniui, din mătase, purtând o cravată de un verde țipător, apărură dintr-un alt imobil și începu să pășească în aceeași

direcție. O femeie cu o umbrelă roșie, pe care-o ținea deasupra capului ca să se apere de soare, mergea cu un aer demn de o regină, ducând de mână un băiețuș într-un costum cu pantaloni scurți. Oamenii se salutau dând din cap, râmbeau și schimbau câteva cuvinte. Era duminică dimineață. O zi de odihnă.

Din capătul celălalt al străzii, mergând grăbiți contra valului de oameni care se îndreptau într-un gând către biserică, apăru Cooch împreună cu alți doi băieți. Zip îl văzu imediat și se duse să-i întâmpine.

— Ce dracu' ați întârziat atât? întrebă el.

— A trebuit să-l așteptăm pe Sixto, răspunse Cooch.

— Ce dracu' te crezi, Sixto? Bărbat sau dădacă?

Sixto părea gata să roșească. Era un băiat slăbuț, de șaisprezece ani, cu niște ochi care dădeau impresia că sunt gata să tresară la prima vorbă jignitoare. Vorbea engleză cu un accent spaniol care era când supărător, când dulce. Avea o voce foarte slabă și o folosea cu reținere, de parcă n-ar fi fost niciodată sigur că ceilalți voiau să asculte ce avea el de spus.

— A trebuit s-o ajut pe maică-mea, îi explică el lui Zip.

Celălalt băiat, înalt de peste un metru optzeci, era atât de brunet la față, încât personalitatea lui devenea întrucâtva indistinctă și pierdută din pricina aerului întunecat pe care-l respândea. Trăsăturile chipului erau un amalgam între negroid și alb, un amestec atât de ciudat alcătuit, încât dădea impresia de confuzie și găunoșenie. Avea șaisprezece ani. Se mișca lent și gândea încet. Mintea îi era ca o foaie albă de hârtie, fața fără expresie; tovarășii lui vedeau în ea un punct oarecum bătrânicios, așa că-l porecliseră Papá, un nume meritat de adolescentul de șaisprezece ani care arăta de șaptezeci.

Cân' babacu-miu pleacă-n excursie, spuse el, și eu vin pe mama. 'mi zice iel să pun mâna. Vorbea cu un accent spaniol atât de supărător încât uneori cuvintele erau neinteligibile. În asemenea clipe, recurgea la limba mater-

nă și asta întărea impresia de tânăr care era bătrân, un adolescent care se agăța disperat de limba de acasă și de obiceiurile ticăite ale unui pământ pe care-l iubise profund.

— Asta-i altă chestie, spuse Zip. Când e plecat el, tu ești bărbat în casă. Nu mă refer la treburile bărbătești.

— Taică-miu e marinar pe-un vas, spuse mândru Papá.

— Pe cine crezi că duci de nas? întrebă Zip. E chelner,

— Pe-un vas. Asta-i totuna cu marinar.

— Totuna cu chelner. I-ascultă, și-așa am pierdut destulă vreme. Să facem planul. Trebuie să ne mișcăm dacă vrem să prindem slujba de ora unsprezece. Se întoarce brusc spre Sixto, care privea pierdut în lungul străzii. Ești pe fază, Sixto?

— Ce? A, da, sunt... sunt pe fază, Zip.

— Adineauri parcă erai picat din lună.

— Mă gândeam și eu... înțelegi? Alfredo asta, nu-i chiar băiat rău.

— O să-l curățăm și gata, spuse Zip. Nici nu vreau să mai aud de asta. Făcu o pauză. La ce dracu' te uiți, ești bun să-mi spui și mie?

— La flașnetar, răspunse Sixto.

Flașnetarul dăduse colțul și se oprise exact în fața bufetului. Papagalul lui avea un penaj verde strălucitor. Stătea cocoțat pe instrument, primea monedele în cioc, le dădea stăpânului și apoi se apleca și alegea un bilețel din cutia aflată pe flașnetă. În jurul flașnetarului și al păsării lui dresate se strânse imediat o mulțime pestriță. Mulțimea era formată din oameni îmbrăcați de duminică, în culori luminoase de vară, în drumul lor spre biserică. Fetele scoteau chiote de fiecare dată când citeau un horoscop. Bătrânii și bătrânele zâmbeau cu subînțeles. Jeff ieși din bufet și întinse papagalului o monedă. Papagalul se aplecă spre cutie și, *pac*, un bilețel alb și împăturit apăru în ciocul lui. Jeff luă crâmpeiul de hârtie și începu să-l citească. Fetele chicoteau încântate. Un aer de nevinovăție îl învăluia pe flașnetar; muzica mecanică pe care-o producea își găsea o contrapon

credere în agerimea păsării și în credința mulțimii. Pentru că
pe duminică dimineată, un moment potrivit pentru a crede
în soartă, o zi în care oamenii puteau crede că viitorul va fi
bun. Prin urmare, se îngrămădeau în jurul bărbatului și al
papagalului său, în jurul marinarului care-și citi bilețelul și
albină, apoi răsăra bine dispuși când papagalul luă în cioc
un alt destin. Asta este nevinovăție și ea licărea în aerul de
vară ca un adevăr.

La mai puțin de trei metri de flașnetar, la nici trei metri
de mulțimea îmbrăcată în haine de duminică, Zip șoptea
celor trei băieți cu gece purpurii de mătase, care stăteau
toată în jurul lui. Pe spatele gecilor erau litere care închipu-
iau cuvintele FIOROȘII LATINO. Literele erau decupate
din catifea galbenă și cusute pe mătasea purpurie. Fioroșii
Latino, Fioroșii Latino, Fioroșii Latino, Fioroșii Latino,
patru gece și patru tineri care, lipiți într-un cerc, vorbeau în
voapte scăzute, în timp ce flașnetarul umplea aerul cu mu-
șca nevinovăției și cu adevăr.

— Eu... eu mă gândeam, spuse Sixto, că poate tre'
a l..., înțelegi, să-l avertizăm.

— Că s-a luat de una din debutantele noastre? șopti
Cooch, uimit.

— Da' de fapt, n-a făcut nimic, Cooch. I-a zis doar bu-
ună ziua. Ce-i rău în asta.

— S-a dat la ea, răspunse Cooch cu un aer care nu ad-
mitea replică.

— Ea nu zicea așa. Am întrebat-o. A zis că doar a salu-
at-o...

— Cine ți-a dat dreptul s-o iei la întrebări? vru Zip să
spune. A cui prietenă e? A ta sau a mea? Sixto rămase tăcut.
Ai?

— Zip, eu, zise Sixto după o îndelungată chibzuință,
te' că... adică, eu nu cre' că ea știe. Vreau să spun că nu
știu că are vreo înțelegere cu tine.

— N-am nevoie de nici o înțelegere cu o gagică. Dacă
eu eu că e gagică mea, e de ajuns.

— Da' ea nu gândește la fel!

— Nu-mi pasă ce gândește ea...

— În fine, reveni Sixto. Indiferent a cui fată e, dacă Alfie nu a făcut nimic, de ce trebuie să-l *împușcăm*?

Băieții rămaseră tăcuți un moment, ca și cum simpla pronunțare a cuvântului, traducerea planului în sunet, într-un cuvânt care evoca imediat imaginea unui pistol, îi redusese la tăcere.

Aproape în șoaptă, Zip întreabă:

— Te-ai morcovit? Sixto nu-i răspunse. Credeam că ești un tip ca lumea, Sixto. Îmi închipuiam că ai curaj.

— Da, *am* curaj.

— Are curaj, Ziip, interveni Papá în apărarea lui Sixto.

— Atunci de ce dă înapoi? Ți-ar conveni dac-ar fi gagică ta, Sixto? Ce-ai zice, dacă Alfie s-ar da la gagică ta?

— Da' *nu* s-a dat la ea. A zis și el „salut“. Ce crimă a făcut?

— Mă, tu ești din clubul ăsta?

— Sigur.

— De ce?

— Păi... nu știu. Trebuie să aparții... Sixto ridică nedumerit din umeri. N-am habar.

— Dacă ești din clubul ăsta, dacă vrei să porți geaca purpurie, faci ce zic eu. Asta-i clar. Eu spun că Fioresii Latino îl curăță pe Alfredo Gomez, imediat după slujba de ora unșpe. Dacă vrei să te roiești, fă-o. Lăasă o pauză plină de înțelesuri. Eu atâta știu: Alfie s-à dat la China. Chiar de știe sau nu, China e gagică mea. Ai băgat la cap? China-i fata mea și asta înseamnă că Alfie a dat de dracu'!

Cooch aprobă din cap.

— A dat de dracu'.

— Și asta nu-nseamnă doar o cafteală. Nu-l vreau caf-tit. Îl vreau *curățat*! Poți s-o ștergi acum, Sixto, dă-i drumul. Numai să ai grijă pe unde calci după aia, eu atât îți zic.

— Mă gândeam... of, mă gândeam... hai, măi Zip, ce-ar fi să *vorbim* cu el?

— Ia termină cu prostiile, pentru numele lui Dumnezeu! i-o tăie Zip furios.

— N-am putea să-i spunem s-o termine... să nu mai vorbească cu ea? Nu putem? De ce trebuie să-l... să-l *ucidem*?

Se lăsă din nou o tăcere lungă, pentru că se pronunțase un alt cuvânt, iar acest cuvânt cântărea mai greu decât primul. Și el conținea exact acest înțeles, însemnând a ucide, a lua viața cuiva, a omorî, a asasina. Nu era un eufemism, un înlocuitor găsit la repezeală ca „a curăța“. Era vorba de a ucide. Și cuvântul rămase suspendat între ei, propoziția rămase șovăitoare între ei în aerul neclintit de iulie.

— De ce trebuie să-l... să-l *ucidem*?

— Pentru c-așa zic eu, spuse Zip încet.

— Ar fi altceva dacă era...

— Ce mai aștepti, hî? Să fii dat deoparte? întrebă Zip. Omule, nu te-ai săturat să tot fii îmbrâncit de colo-colo, tot timpul?

— N-am zis asta. Eu am zis...

— Toată lumea de pe strada asta știe că s-a dat pe bune la China! spuse Zip pe un ton aproape plângăreț. Și eu trebuie să...!

— Nu s-a dat! A zis și el „bună“.

— Și-ar trebui să mă duc să stau la taclale cu el? *Ce mai faci, Alfie, băiete? Ce-ai mai făcut în ultima vreme? Am înțeles c-ai luat-o la pipăit pe China acum câteva zile, a fost bine? Ce dracu', Sixto, trebuie să-i strâng mâna?*

— Nu, dar...

— Nu vrei să ne bage în seamă și celelalte cluburi? Nu vrei să știe că avem și noi mândria noastră?

— Bineînțeles, dar...

— Și-atunci, îl lăsăm pe-un mișel ca Alfie să pună laba pe gagicile noastre?

Sixto clătină din cap.

— Zip, Zip, nici măcar n-a...

— Bine, ascultă la mine, spuse Zip. După ce-o să facem treaba de azi, suntem mari. Înțelegi? Îl curățăm pe nesuferitu' ăsta, și n-o să mai găsești unu', în tot cartierul, care să nu știe de Fioresii Latino. Or să știe că *nimeni* nu ne calcă pe bombeu! Fiecare puști de pe strada asta o să vrea după aia să intre în club. O să fim... cineva! *Cineva*! Făcu o pauză ca să-și mai tragă sufletul. Ochii îi ardeau. Am dreptate, Cooch?

— Sigur, întări Cooch.

— În regulă, Alfie o să meargă la slujba de unșpe, așa cum face întotdeauna. Slujba se termină pe la unșpe patruzeci, douăzeci fără un sfert. Vreau să-l curățăm pe trepte, în timp ce iese.

— Pe trep...

— *Pe trepte*! Tragem toți în el și nu ne oprim până nu cade. Aveți grijă cum trageți, că vor fi mulți oameni nevinovați în jur!

— Zip, pe treptele bisericii? întrebă Sixto. Chipul îi era contorsionat de durere. Maică Precistă, cum să...

— Pe trepte am zis! Să-l vadă toți cum moare. Avem patru arme. Eu o să iau 45-ul, pentru că vreau să-i zbor creierii.

Flașnetarul opri muzica. Strada păru dintr-o dată cotropită de liniște.

— Mai sunt două de 38 și Luger-ul, șopti Zip. Luați fiecare ce vreți.

— Luger-ul, spuse Cooch.

— Al tău e. Sixto și tu, Papá, o să luați 38-urile. Fiarele sunt sus, în ógeacul meu. Întâi le luăm, apoi găsim niște puști să le țină. Făcu o pauză de o clipă. Stați puțin. Tu mai bine rămâi aici, Sixto. Stai cu ochii pe casa lui Alfie. E chiar după colț. Prima clădire.

— Bine, spuse Sixto absent.

— Vezi să nu plece. Dacă iese, îl urmărești. Dacă nu te găsim aici când ne întoarcem, o să începem să te căutăm.

— Bine.

- Ce?
- Am zis bine.
- Bine, repetă Zip. Haideți. Îl luă de umăr pe Cooch și-l împinse spre clădirea în care locuia, iar Papá îi urmăritându-și picioarele. Ești emoționat, Cooch? întrebă el.
- Hî? A, da, așa cred. Nițel.
- Omule, eu sunt emoționat. Ziua asta-ncepe să-mi dea curaj, înțelegi ce vreau să spun? Lucrurile se urnesc!
- Da, adevărat, spuse Cooch.
- În unele duminici îți vine să stai pe treptele alea și să umbunești. Mai ales în zilele de vară, ca astea. Dar astăzi altfel. Azi avem un milion de chestii de făcut, păi nu? Cooch, vreau să spun că asta mă face să mă simt bine. Acum, pricepi? Omule, chiar mă simt grozav!
- Cooch rânji și cei trei băieți intrară în imobil.
- Asta n-are să-l facă pe Alfie să se simtă la fel de bine, zise el.

Sixto rămase la colț, în fața bufetului-expres, urmărind clădirea în care locuia Alfie și mușcându-și nervos buza de jos.

Înăuntru, Jeff îi întinse biletul de papagal lui Luís și-i puse:

- Ce zici de asta?
- „Aveți răbdare și urmăriți cu stăruință scopul propus“, citi Luís, „și veți reuși să-l îndepliniți“.
- Daa, făcu Jeff. La ce oră se deschide *La Gallina*?
- Speram să fi uitat de *La Gallina*.
- Păi, dac-am ajuns aici... Jeff ridică din umeri și lăsă buza neterminată. La ce oră se deschide?
- Astăzi e duminică, spuse Luís, și *La Gallina* e bar între alte lucruri. Nu se deschide înainte de amiază.
- Atunci mai am destul timp.
- Dacă mi-ai urma sfatul...
- *Hei! Hei, tu!* mugi o voce afară și amândoi se întoarse cu fața spre stradă. Andy Parker părea să fi apărut din

senin. Se apropie de Sixto, care stătea la colțul străzii și strigă: *Tu! Tu, de colo!*

Înpăimântat, Sixto începu să se tragă deoparte.

— Eu? îngăimă el. Eu?

— Ce faci aici? întrebă Parker apropiindu-se.

— Nimic. Stăteam și eu.

— La perete!

— Hî?

Parker îl înșfăcă de pieptul gecii și-l trânti de stâlpul de la colțul bufetului.

— Am zis la perete!

— Da' eu... eu n-am făcut nimic, spuse Sixto. Doar stă...

— Apleacă-te în față!

Sixto rămase cu ochii cășcați, incapabil să priceapă.

— Apleacă-te, ce mama dracului! strigă Parker.

Și cu toate astea, Sixto nu înțelegea. Având senzația că ordinul lui era sfidat în mod flagrant, Parker se înfurie și, cu dreapta, îi trase rapid un pumn în stomac lui Sixto, care se îndoi de durere. Apoi îl răsuci astfel încât să rămână cu fața la stâlp, ținându-se cu mâinile de burtă și cu capul plecat.

— Mâinile pe perete, palmele lipite, la naiba, fă cum îți zic! răcni Parker.

Încovoiat de durere, Sixto făcu o încercare nereușită de a întinde brațele în față, apoi își cuprinse din nou stomacul și abia când Parker îl lovi în coaste și le îndepărtă cu o mișcare convulsivă. Desfăcu palmele care-i tremurau și le puse pe stâlpul din colț. Parker începu să-l percheziționeze. Își făcea treaba metodic, atât de absorbit, încât nu-l observă pe Frankie Hernandez, care venea pe stradă și se opri aproape de bufet.

— Întoarce-te! strigă Parker. Acum golește-ți buzunarele! Totul pe trotuar! Iute!

Hernandez se apropie de ei.

— Lasă-l în pace, Andy, spuse el. Se întoarse spre Sixto. Ia-o din loc, băiete!

— Înfricoșat, Sixto șovăi, privind când la un polițist, când la celălalt.

— Hai, du-te, du-te o dată! Șterge-o!

— Sixto ezită încă o clipă, apoi țâșni după colț și-o rupse la pumnă de-a lungul bulevardului.

— Mulțumesc, Frankie, spuse Parker cu sarcasm.

— Andy, nicăieri în Codul Penal nu scrie că-i o crimă lăsa un puști își vede de treabă.

— Cine-a spus așa ceva? Făcu apoi o pauză. Dar să presupunem că puștiul ăla nevinovat avea un plic cu heroină...

— Nu avea nimic. Nu-i narcoman, și știi și tu asta. Promite dintr-o familie bună.

— A, așa zici tu? Narcomanii nu provin din familii de ticăbă, da? Dar *dacă* deținea ceva? Să presupunem măcar.

— Singurul lucru pe care-l deține acum e dispreț pentru polițistul care l-a maltrătat.

— Impresia mea este că ar trebui să vă intereseze doar ce au făcut ceva rău, spuse Jeff din bufet.

— Așa și e, marinarule, îi răspunse Parker. Zi și noapte asta facem. Puștiul ăla face parte dintr-o bandă, adevărat? Ai văzut geaca de membru, da sau nu? Crezi c-o să înghit orice rahat de la fiecare golan al străzii?

— Poate că puștiul are totuși puțină demnitate, spuse Hernandez. Și vii tu ca să...

— Gata, gata, termină o dată cu puștiul ăsta. Of, Doamne, îți vine-a crede că l-am bătut cu bastonul de cauciuc. Rămase o clipă tăcut. Unde te duci?

— S-o văd pe femeia aceea, Gomez, răspunse Hernandez.

— Destul de arătoasă tipa asta, Gomez. Bate spre cincizeci, probabil, da' încă arată bine. Ești sigur că faci vizita în interesul muncii, Frankie?

— Sigur, răspunse Hernandez.

— Ei, dac-așa zici tu... E vreo veste despre Miranda?

— Până am plecat eu, nimic.

— Știi ceva? spuse gânditor Luís. Mă gândesc că Frankie are dreptate. Să nu crezi că vreau să-ți spun cum să-ți faci meseria, Andy. Să nu-ți închipui așa ceva. Dar băiatul ăsta ar putea fi afectat de-un asemenea tratament. Vreau să zic... în fine... pe insulă nu era așa.

— Bandele de tineri nu-s o problemă în Porto Rico, spuse sec Parker.

— Nu-s, sigur că nu-s, dar nu asta voiam să spun. Acolo pare să fie... nu știu cum... ceva mai mult respect.

— Pentru ce? Pentru sieste? întrebă Parker și izbucni în râs.

— Ei na, acum o iei în batjocură, spuse Luís jenat.

— Eu? De ce-aș face glume despre țara ta?

— Era... înțelegi... eram săraci și flămânzi, asta-i drept. Dar era piața din centrul orașului, și biserica zugrăvită în roz, și flori, și arbori de mango. Și puteai merge în piață să vorbești cu prietenii. Erai o persoană și oamenii îți știau numele. Asta conta, Andy. Știai cine ești.

— Tu cine erai, Luís? întrebă Parker și pufni. Guvernatorul?

— Vezi, acum iar o iei în glumă, spuse Luís fără să se supere. Frankie, *tu* sigur înțelegi ce vreau să zic, nu?

— Da. Știu ce vrei să zici.

— Aici, uneori, te simți pierdut. Și fără identitate nu poate exista demnitate, nici respect.

— Și eu înțeleg unde bați, Louise, spuse Jeff. E cam ce-ți spuneam eu despre Fletcher. Cum te simți înghițit de o mare de oameni, de uiți cine și ce ești...

— *Sí, sí.* Insula respecta oamenii și viața... și respecta și moartea. Aici viața nu face doi bani, iar moartea nici atât. Pe insulă... Făcu o pauză ca și cum ar fi îngăduit amintirii să se trezească la viață și să înflorească în mintea lui. Pe insulă, urmă el, în orașe, oriunde e o înmormântare,

care duc sicriul pășesc pe mijlocul străzii principale și
tegiul merge în urma lui.

— Știu asta, spuse încet Hernandez. Tatăl meu vorbea
neori despre asta.

Despre fetițele îmbrăcate în alb, purtând flori scâl-
late în soare? întrebă Luís. Și orașul prăfuit, tăcut și ne-
linitit?

— Da, spuse Hernandez. Și despre asta.

Și vânzătorii stau în pragul magazinelor și, când tre-
sicriul, închid ușile. Își arată respectul pentru cel mort.
sunt cu toții: „N-o să facem afaceri când treci prin dreptul
nostru, prietene.“

— Ei, rahat, făcu Parker. Țsta nu-i respect. Sunt înfrico-
și de moarte. Luís, să-ți spun ceva. Nu știu cum o fi pe
mălaia aia a ta, dar aici, — *aici*, înțelegi — cei care se bucură
respect sunt cei vii, ticăloșii de teapa lui Pepe Miranda.

Luís scutură hotărât din cap.

- Ba nu, spuse el.
- Zău? Crede-mă pe cuvânt.
- Eu mă duc, spuse Hernandez. Certăți-vă fără mine.
- Cin' se ceartă? întrebă Parker. Discutăm.
- În regulă. Atunci discutați, conchise Hernandez, ieși
lin bufet și dădu colțul.

Jeff se răsuci pe scaun și privi spre stradă. În spatele lui,
uizi pe detectiv și pe Luís ciorovăindu-se — în fine, dis-
tând — dar pe el nu-l mai interesa ce-și spuneau cei doi.
Privea insistent ușa încuiată a barului *La Gallina*, întrebân-
du se când are să se deschidă. Nu era sigur dacă mai avea
chef să petreacă ziua în pat cu o femeie, dar nici nu-i venea
o altă idee de a-și omorî timpul. Și făcuse atâta drum
până aici, și-i dispăcea să treacă efortul ăsta în contul pier-
derilor. Așa că rămase cu privirea pironită la ușa închisă,
proape voind să o vadă deschizându-se. Și — ca printr-o
minune — ea chiar se deschise.

FATA care ieşise din bar n-avea mai mult de nouăsprezece ani; era o fată mlădioasă, cu rotunjimi de femeie care izbucneau de sub bluza şi fusta pe care le purta. Avea părul negru şi ochi umbroşi. Se întoarse cu graţie ca să închidă uşa în urmă. Scoase o cheie din poşetă şi tocmai se pregătea să încuie uşa, când Jeff sări de pe scaun şi fugi în susul străzii.

— Bună, zise el.

Luată prin surprindere, fata se întoarse. Făcu nişte ochi mari, cei mai căprui ochi pe care-i văzuse Jeff în viaţa lui.

— Oho! spuse ea şi buzele i se rotunjiră articulând acest mic cuvânt; încet-încet, surprinderea făcu loc mirării şi fata rămase privindu-l curioasă şi aşteptând ca el să vorbească.

— Toată dimineaţa te-am aşteptat, începu Jeff. Ai fost înăuntru tot timpul?

— Da? spuse ea transformând cuvântul într-o întrebare, de parcă ar fi aşteptat alte explicaţii din partea lui şi-l invita să continue. El rămase cu privirea aţintită la chipul ei. Începuse să-şi dea seama că era probabil cea mai frumoasă fată pe care-o întâlnise şi frumuseţea ei parcă îl făcea să-şi simtă limba legată. Fata aştepta. Jeff rămase mut. În cele

...din urmă, ea băgă cheia în poșetă, ridică delicat din umeri și dădu să se îndepărteze. Jeff făcu iute un pas și-i aținu mâna.

— Hei, unde pleci? întrebă el.

— Acasă.

— De ce? Abia te-am găsit.

— Trebuie să mă îmbrac, spuse fata.

— Mie-mi pari îmbrăcată frumos, observă el și-și plim-bă ochii de-a lungul trupului ei, zăbovind asupra rotunjimii șoldurilor de sub bluza de culoare albastru deschis și asupra coapselor scoase în evidență de fusta neagră.

— Trebuie să mă schimb, repetă fata fără nici o intonație, părând în același timp jenată de privirea lui cercetătoare.

— Ei, asta mai poate aștepta, nu? întrebă el.

Fata se uită foarte mirată la el.

— Ce dorești?

— Păi... ăă... *nu-ți dai seama?*

— Nu? spuse fata și iarăși ridică vocea spre sfârșitul cuvântului, astfel încât suna ca o întrebare.

— Păi... Seara trecută am vorbit cu un tip. De fapt, era cum spre dimineață. Undeva, în centru. Într-un bar.

— Da?

— Și mi-a zis să vin încoace.

— Pentru ce?

— Mi-a zis că o să te găsesc pe tine, spuse Jeff.

O privi mai atent și se gândi: „Ei, nu mi-a spus că o să te găsesc chiar pe tine, pentru că nimeni nu se aștepta să găsească așa ceva. Nimeni nu s-ar aștepta să dea peste așa ceva într-o viață de om.“

— N-a zis așa ceva, spuse fata.

— Ba da, așa a zis.

— Cum îl cheamă? Cel care ți-a spus despre mine?

— Nu-mi amintesc, spuse Jeff și tăcu o clipă. Eram beat.

— Și-acum ești tot beat?

El zâmbi încurajator.

- Cât se poate de treaz.
- Și tipul ăsta, ți-a vorbit despre *mine*? A zis c-o să mă găsești *pe mine* aici?
- Păi... nu chiar. Adică nu mă așteptam la cineva așa... așa drăguță ca tine. Dar a spus...
- Mai precis, *ce* ți-a spus?
- Mi-a spus să vin în cartierul ăsta...
- Da?
- Și să caut un loc numit *La Gallina*.
- *La Ga...* aha. Se opri și-l privi mai de aproape. Înțeleg. Da. Acum am priceput.
- Bun. Trebuie să recunosc că ești grozavă. Vreau să zic că nu mă așteptam... adică nu încerc să spun ceva împotriva, sau ceva de felul ăsta... dar... asta-i, înțelegi, e neobișnuit, atâta tot. Să găsesc o fată atât de drăguță...
- Mulțumesc, spuse fata. Zâmbi. Cred c-ai făcut o greșală.
- Asta e *La Gallina*, nu? întrebă Jeff, privind din nou la literele aurii de pe vitrină.
- A, da, asta e *La Gallina*.
- Și tu ai ieșit de-aici, nu?
- Da, sigur.
- Avea o sclipire ciudată în ochii căprui. El o privi bănuiitor și-și dădu seama că încerca să-și rețină râsul.
- Chiar *lucrezi* aici? întrebă el. Așa e?
- Da.
- Atunci, ce-i așa de caraghios? spuse începând să se simtă ușor iritat.
- Fata se abținu să nu râdă.
- Nimic, zise ea. Nimic.
- Ei bine, atunci e clar, conchise el.
- E clar, răspunse ea.
- Rămaseră cu privirile ațintite unul asupra celuilalt, Jeff încercând să priceapă ce dracu' era atât de caraghios, iar fata străduindu-se din răspuțuri să nu izbucnească în râs.
- Ei bine, spuse el într-un târziu.

Ei bine, ce?

Ei bine, hai să mergem la culcare.

Eu și tu?

Da, sigur, eu și tu. Cu tine am vorbit.

Fata scutură din cap.

Nu, cred că nu.

În făcu o mișcare să se îndepărteze, dar el o prinse de mână, oprind-o.

De ce nu?

Păi... Din nou își reținu răsul. Se gândi o clipă, apoi spuse: Cred că nu-mi plac marinarii.

Nu-i frumos, spuse Jeff zâmbind. Câțiva dintre cei mei buni prieteni ai mei sunt marinari.

Nu, spuse fata clătinând din cap. Nu. Îmi pare rău. Nu sunt marinari. Văzu aerul dezamăgit de pe chipul lui și fugă repede: Pe lângă asta, sunt prea sus.

- Sus?

- Da, cu prețul. Cu... ăăă... onorariul? Pronunță în felul acesta și când ar fi întrebat dacă acesta era cuvântul potrivit.

- Ei bine, cât de sus e? întrebă Jeff, începând să negocieze.

- Sus de tot. Fata cântări îndelung răspunsul. Mai mult decât câștigul tău pe-o săptămână.

— Și cât înseamnă asta?

— Foarte, foarte mult.

— Hai, spune cât? Nu poți? Doamne, te porți ciudat pentru o...

— Ți-am zis. Foarte, foarte, foarte mare. Părea să nu găsească un cuvânt potrivit. Se zbătu să-și pună gândurile în ordine, apoi spuse disperată: Care-i cel mai mare preț pe care l-ai plătit vreodată?

— Douăzeci. Dar asta era pe Coastă. Pe Coastă...

— Eu merg mult mai sus de-atât, spuse ea repede, oarecum ușurată.

— Patruzeci?

— Mai sus.
— O sută? întrebă el îngrozit.
— Doamne, exclamă fata, clipind. Arăt ca o parașută oarecare?

— A, nu, nu, spuse el repede, nici gând. Dar o sută de dolari, măicuță, eu...

— N-am zis o sută. Am zis mai sus.

— N-am nici măcar douăzeci, recunosc el disperat. Vezi tu, am jucat poker și...

— Ei lasă, mai sunt și alte fete, spuse ea scurt. La revedere.

Se întoarse pe călcâie și porni de-a lungul străzii. Jeff o urmări și apoi, ca electrocutat, urlă:

— Hei! Așteaptă! și alergă după ea.

— Ce mai e?

— Ascultă, n-am mai putea discuta chestia asta?

— De ce?

— Păi așa, eu... îmi pari drăguță.

— Mulțumesc.

— Vorbesc serios. Nu spun asta doar ca să te... Făcu o pauză. Zău că vorbesc serios.

— Marinarule, de ce nu te duci acasă? spuse ea blând, în timp ce fața îi deveni atât de atrăgătoare, încât lui îi veni să o sărute chiar acolo, pe stradă, cu toate că știa că nu trebuie să sărute fete de genul ăsta; și cu toate astea voia...

— Acasă? La naiba, locuiesc în Colorado. Ascultă, nu putem să discutăm?

— Marinarule...

— Jeff.

— Jeff. Bine, Jeff. Nu sunt ceea ce crezi tu. Nu sunt ceea ce cauți tu, trimis de prietenul tău.

— Da?

— Eu gătesc pentru *La Gallina* și alte câteva baruri. Au aparate de încălzit cu aburi. Eu pregătesc mâncarea.

— Tu pregătești... aha. Amuți o clipă. Deci tu, acolo...

— Pregăteam totul pentru ora deschiderii, spuse fata lînd din cap.

— Aha. Făcu o nouă pauză. Și toată distracția asta cu pețul...

— Te-am tras pe sfoară.

— O, atunci iartă-mă!

— Nu-i nimic. Îmi pare rău că te-am păcălit.

— Ei, lasă asta acum. O privi serios și cercetător. Cu toate astea, ești foarte drăguță.

— Mulțumesc.

— Tu... chiar trebuie să pleci?

— Trebuie să mă schimb. Mă duc la biserică.

— Merg cu tine, spuse el fără să stea prea mult pe gânduri.

— Ești catolic?

— Presbiterian. Da' merg oricum cu tine. În Marină am participat la tot felul de slujbe religioase. Am devenit un fel de expert. Știi, o fac pentru a scăpa de șmotru. Ori de câte ori sunt de rînd la șmotru și se anunță: „Toți cei de confesiune mozaică să se pregătească pentru a părăsi nava, ca să participe la serviciul religios“, eu devin dintr-o dată evreu. Chiar îmi pare rău că nu-s mai puține zile de șmotru și mai multe religii...

Fata clătină din cap.

— M-aș simți caraghioasă.

— Ești credincioasă? De asta?

— Cred că da. Da.

— Ei na, vreau să spun că n-o să se prăbușească biserica pentru că intru eu în ea. Crede-mă c-am mai fost în biserici catolice. Slujba e frumoasă. Dădu aprobator din cap, arîndu-se la numeroasele slujbe la care fusese prezent.

— Eu m-aș simți totuși ciudat, spuse fata. Îl privi nehotărâtă, apoi făcu o mișcare ușoară, vrînd să se îndepărteze.

— Ascultă, spuse el. Ascultă... nu pleca.

— De ce nu?

— Nu știu.

— O să ai treabă, spuse ea. *La Gallina* deschide la amiază.

— A, asta era... vezi, nu mai e așa de important.

— Nu?

— Nu, nu e, spuse el hotărât. Ascultă, n-ai vrea... n-ai vrea să rămâi cu mine?

Fata își privi ceasul.

— Trebuie să plec, spuse ea. Vreau să prind slujba de ora unsprezece.

— Vrei să ne-ntâlnim după ce mergi la biserică?

— De ce să vreau asta?

— Eu așa aş vrea. Tu nu?

Fata ezită. Apoi spuse:

— Ba da, vreau.

— Atunci, de ce nu zici așa?

— Ești îmbarcat pe-un vas?

— Da. Uite, vrei să...

— Ce fel?

— Un distrugător.

— E mare?

— Foarte mare. Vrei să ne-ntâlnim?

— De ce vrei să ne-ntâlnim? N-ai o prietenă acasă?

— Am avut, demult. Tu... tu ai un... un băiat?

— Nu.

— Bun. Grozav. Zâmbi.

— Da, spuse ea și-i întoarse zâmbetul.

— Vrei... vrei să ne-ntâlnim?

— Dacă vreau... mergem undeva în afara cartierului?

— Dacă vrei tu.

— Unde mergem?

— Nu știu. Nu cunosc prea bine orașul.

— Dar ieșim din cartier?

— Da. Vezi tu, dacă eram la mine, în Colorado, te duceam pe munte. Pregăteam un coș cu mâncare pentru picnic și urcam pe munte. Te duceam cu mașina. Am un Ford din '37.

Ce culoare e?

Galben. Eu l-am vopsit.

Eram sigură că-i galben, spuse ea.

Serios? Cum de-ai știut?

Galben sau roșu. La culorile astea m-am gândit.

Hei, să știi că *voiam* să-l vopsesc în roșu, dar Jennifer — asta-i magazinul de la mine — nu avea așa o culoare. Și-atunci am cumpărat galben.

Locuiești într-un orășel?

Fletcher? Păi nu-i chiar *atât* de mic, înțelegi?

Aveți imobile cu etaj?

A, nu.

Și de ce-ai plecat de-acasă?

Voiam să văd lumea, spuse el guraliv și apoi se opri, pentru că-și dădu seama că pălăvrăgeala nu prindea la fata asta. Cu ea trebuia să joace cinstit sau să se lase păgubaș. Uma să fiu încorporat, explică el, și m-am gândit c-ar fi mai bine la Marină. Așa că m-am înrolat voluntar. Ridică în umeri.

Și lumea? Ai văzut ceva din ea?

Puțin.

Ai fost în Porto Rico?

Nu. Dar tu?

Nici eu. Se zice că-i frumos acolo. Eu m-am născut aici. N-am ieșit niciodată din orașul ăsta. Făcu o pauză. A, ba da, am mers odată la o nuntă în Pennsylvania.

Ți-ar plăcea orașul meu, spuse el. Zău că da.

Da, cred că da.

Rămaseră tăcuți. Ea îl privi cu ochi mari, iar el se simți dintr-o dată nesigur, indecis și cu mult mai tânăr decât era de fapt. Cu voce aproape pierită, spuse:

Hai să ne întâlnim după slujbă. Te rog!

Dacă ne întâlnim, am putea merge în parc, spuse ea. Nu sunt munți, dar putem lua un coș pentru picnic. Sunt și copaci acolo.

— Oriunde zici tu. Numai că... știi... n-am decât vreo optsprezece dolari. Cheltuim și noi cât avem. Zâmbi încu rajator. Bine?

Fata dădu din cap.

— Bine.

— Tii, asta-i... O să vii?

— Da.

— Ascultă, eu o să... te-aștept chiar aici. Exact în locul ăsta. Nu mă clintesc de-aici, până nu te întorci.

— Nu, nu aici. Când se deschide *La Gallina* fetele se strâng aici, pe trotuar. Nu aici.

— Atunci la bufet, bine? Pe colț.

— La Luís? În regulă, e bine.

— La ce oră?

— Slujba se termină pe la douăsprezece fără un sfert. Pregătesc ceva de prânz de pe-acum și...

— Hei, dar nu-i nevoie.

— Așa vreau eu.

— Bine atunci...

— Și trec pe-acasă, înainte de-a veni aici. La douăsprezece? E bine așa?

— Sigur. Hei, ascultă, iartă-mă că te-am luat drept...

— Nu face nimic. Douăsprezece?

— Douăsprezece, răspunse el.

— Bine. Îl fixă cu privirea pentru o clipă, apoi adăugă: Să mă aștepți.

— Da, sigur.

Fata se întoarse și plecă, pășind iute, fără să privească înapoi, de parcă ar fi știut că e cu ochii după ea și de parcă s-ar fi așteptat ca el să o strige. Când el chiar o strigă, se răsucă instantaneu.

— Hei!

— Da?

— Grăbește-te. Te rog să te grăbești, e bine?

— Da, răspunse ea. Flutură ușor mâna, în direcția lui, se întoarse și se îndepărtă.

Hei! strigă el iarăși.

Da?

Nici măcar nu-ți știu numele!

Poftim?

Numele, îi ceru el. Cum te cheamă?

A, făcu fața și chicoti.

Ei, cum te cheamă?

O hina! strigă ea și apoi porni în fugă.

ARȘIȚA e un lucru ciudat.

Ca și dragostea, ea-i poate împinge pe oameni la extreme. La fel ca și dragostea, poate fi un sentiment sâcâitor și insistent, asiduu, încăpățânându-se să reziste până când, într-o bună zi, explodează cu o patimă de nestăvilit. „L-am lovit cu securea pentru că era arșiță.“ Asta-i o explicație un motiv și o scuză. Era arșiță. Totul e cuprins în aceste două cuvinte. Era arșiță și, prin urmare, nu eram răspunzător de acțiunile mele, știam doar că e arșiță, că mă simțeam sufocată de-a lungul întregii zile, c-abia îmi trăgeam suflul, că n-aveam aer, că era arșiță, iar el mi-a zis: „Cafeaua asta-i prea tare“, și atunci l-am lovit cu securea. Era arșiță înțelegeți?

O ridicare din umeri.

Înțelegeți voi. Era arșiță.

Și aidoma dragostei, arșița poate da naștere unui sentiment diferit, care — dacă revistele tipărite pe hârtie lucioasă n-ar fi pângărit cuvântul — ar putea fi descris drept apropiere, o recunoaștere că-n această zi, în ziua asta de arșiță insuportabilă, ființele umane trăiesc împreună măcar un lucru. Arșița devine o legătură la fel de puternică precum betonul armat. Nu-ți place culoarea pielii mele? Int-

resant, dar Dumnezeule, ce arșiță, Doamne, transpirăm
amândoi. Te-ai destrăbălat cu nevastă-mea? Asta-i de ne-
iertat, dar hai mai bine la o bere împreună, ca să scăpăm de
arșița asta blestemată și după aceea găsim noi o ieșire.

Arșița, ca și dragostea, nu face două parale dacă nu poți
vorbi despre ea. Femeia adulteră își caută o confidentă,
destrăbălatul se laudă cu cuceririle lui în fața amicilor de la
tripou, conducătoarea de galerie de șaisprezece ani stă ore
în șir la telefon ca să descrie sărutul pe care i l-a dat un ju-
cator de fotbal — despre dragoste *trebuie* să vorbești.

Locotenentul Peter Byrnes ieși din biroul lui, vrând să
vorbească despre arșiță. Era un bărbat solid, cu părul încă-
runțit și cu ochii albaștri ca oțelul. Îi plăcea să creadă că
transpira mai mult decât alți bărbați mai puțin îndesați. Îi
plăcea să creadă că arșița fusese născocită în iad, special
pentru el, și trimisă pe pământ ca să-l chinuie. Nu prea în-
țelegea de ce fusese ales tocmai el pentru o asemenea tortu-
ră, dar știa sigur că suferea mai mult decât merită, atunci
când era arșiță.

Biroul detectivilor era cufundat în liniște. Steve Carella
stătea la birou, cu mânecile cămășii suflecate, și citea un
raport FBI referitor la un spărgător. Razele fierbinți ale
soarelui cădeau exact pe tăblia biroului, ca un clei dulceag.
Byrnes merse până la fereastra zăbreliță și se uită lung în
stradă. Automobilele, lumea, păreau să fi fost turnate în
plastic transparent, suspendate în timp și spațiu, fără să se
miște. Byrnes oftă.

— Arșiță, spuse el.

— Îhâm, îi răspunse Carella.

— Unde-s restul?

— Parker patrulează, Hernandez s-a dus să rezolve o
plângere, iar Kling... Carella ridică din umeri. La o pândă,
nu?

— La magazinul acela?

— Cred că da.

— Da, așa e, răspunse Byrnes, amintindu-și. Cu tipul ăla care dă rețete false pentru cocaină. Scutură din cap. N-are să apară. Pe arșița asta...

— Tot ce se poate, fu de acord Carella.

— Totdeauna îmi aleg rău perioada de concediu, mormăi Byrnes. Eu și Harriet ne pierdem luni de zile făcând planuri. Sunt cel mai mare în grad aici, așa că eu aleg primul. Și ce iese până la urmă? Mereu scap vremea bună cu cel puțin o lună. Întâi e cald de nici măcar gândurile nu ți se mai leagă și după aceea vine și vremea să plec în concediu și atunci începe să plouă și totu-i cenușiu, ba, pe nepusă-masă, ne alegem și cu vreo furtună de zăpadă din Canada. Negreșit. În fiecare an la fel. Rămase tăcut o vreme. Ei, nici așa, odată am avut și eu noroc. Atunci ne-am dus la Vineyard. A fost vreme bună. Dădu aprobator din cap, parcă retrăind totul.

— Oricum, concediile nu-s prea plăcute, spuse Carella.

— Daa? Cum vine asta?

— Nu știu. În general, îmi trebuie două săptămâni ca să mai uit de griji și-n clipa în care încep și eu să mă relaxez, gata, a venit timpul să mă întorc la treabă.

— Anul ăsta pleci undeva?

— Nu cred. Copiii sunt prea mici.

— Apropo, cât au? întrebă Byrnes.

— Au împlinit un an în iunie.

— Dom'le ce zboară vremea asta, exclamă Byrnes și rămase tăcut. Se gândi la trecerea timpului, se gândi la propriul lui fiu, se gândi că-l socotea pe Carella ca pe un fiu, se gândi că biroul acesta părea o afacere de familie ca un magazin de dulciuri sau de coloniale, se gândi ce bine era că-l avea pe Carella, care lucra de aceeași parte a teighelei cu el.

— În fine, oricât am discuta noi, arșița asta tot nu se îmblânzește, spuse Byrnes și oftă din nou.

— Într-o bună zi, o să se inventeze..., începu Carella, dar în clipa aceea sună telefonul. Ridică receptorul. Secția 117, spuse el. Detectivul Carella.

Vocea de la celălalt capăt al firului spuse:

— Știu unde se află Pepe Miranda.

Îl văzură pe Sixto ieșind din magazinul de mărunțișuri. Avea chipul ușor îmbujorat. Arăta de parcă ar fi fost gata să plângă. Clikea mărunț, ca atunci când încerci să-ți reții lacrimile.

— Ce-ai pățit? întrebă Zip. Îl studie pe Sixto cu un aer impersonal, ca și cum nu l-ar fi interesat cu adevărat, ca și cum n-ar fi vrut de fapt să afle ce s-a întâmplat, ci pusese o întrebare cu subînțele: „În ce măsură mă va atinge *pe mine* starea ta?”

— Nimic, răspunse Sixto.

— Arăți de parcă ți-a dat cineva cu o crosă de baseball în cap.

— Ba nu.

— Ce făceai în magazin?

— Am băut o Coke. Mi-era sete.

— Parcă ți-am spus să stai cu ochii pe casa lui Alfie...

— Puteam să văd casa lui Alfie și de-acolo, spuse Sixto.

— Noi adus armele, spuse Papá rânjind.

— Haideti, le zise Zip amândurora. Cooch aduce vreo doi băiețași. Trebuie să ne-ntâlnim lângă bufet.

Porniră toți trei de-a lungul bulevardului, Zip în mijloc, flancat de Sixto și de Papá. Se simțea grozav având câte unul de fiecare parte. Pășea cu umerii ridicați și cu capul drept, fixând ritmul de mers, știind că ceilalți vor ține pasul cu el, și arboră un aer protector și amical față de băieți, simțind că între ei s-a stabilit o legătură pe care, chiar dacă ar fi încercat, n-ar fi fost în stare s-o definească precis. Legătura asta n-avea nici o noimă, pentru că, în sinea lui, recunoștea că nu-i simpatiza în mod deosebit nici pe Sixto,

nici pe Papă. Unul era băiețașul mamei, iar celălalt un semi-idiot. Și totuși nu putea renunța, avea un sentiment de satisfacție mergând cu băieții ăștia doi, în stânga și în dreapta lui, ca un general însoțit de niște aghiotanți credincioși. Știa că legătura avea să devină mai puternică de îndată ce-l vor curăța pe Alfredo Gomez. Cuvântul „a curăța“ îi trecu prin minte și instantaneu avu în fața ochilor celălalt cuvânt, mai nemilos. A ucide. Nu tresări la gândul acesta. A ucide. Repetă cuvântul în minte. Ucide. Noi îl vom ucide pe Alfredo Gomez. Ucidere.

Când ajunseră la bufet, cuvântul nu însemnă cu nimic mai mult decât a curăța. Cooch era acolo și-i aștepta. Cu el erau doi băiețași. Parker, bruta, plecase, dar marinarul era încă în bufet, așteptând probabil să se deschidă *La Gallina*, așteptând o spanioloaică. La început, ideea îi plăcuse lui Zip. Simțise o mândrie grozavă la gândul că un marinar făcuse atâta drum din centru până aici, ca să caute pasiunea pe care numai o spanioloaică putea să i-o ofere. Dar după aceea mândria pieri, lăsându-i un sentiment de acreală și se gândi sumbru că marinarul ăsta n-avea nici un drept să se afle aici, nici un drept să se golească într-o spanioloaică, așa cum canalele se varsă în fluviu. Se încruntă și se uită urât către marinarul care stătea cu spatele la el, apoi merse repede spre locul în care se afla Cooch cu cei doi băiețași. Primul dintre ei purta blugi și un tricou alb, pătat de sudoare. Îi curgea nasul și-l ștergea mereu cu dosul palmei, iar mucii i se întindeau pe piele ca o coajă ce se formează pe o arsură. Avea opt ani.

Celălalt avea nouă. Purta pantaloni scurți, kaki și o bluză albastră, cu mânecute. Pe mâneca stângă avea cusute trese de sergent de armată. Își freca tot timpul picioarele de asfalt, de parcă ar fi încercat să ștergă niște urme de cretă.

— Aștia-s puștii? îl întreabă Zip pe Cooch.

— Da, răspunse Cooch.

Zip se uită la cel mucos.

— Cum te cheamă, puștiule?

— Chico.
— Și pe tine? îl întrebă pe celălalt.
— Estaban, răspunse băiatul, continuând să ștergă urme invizibile de cretă.

— V-a pus în temă Cooch?

— *Sí*, răspunse Chico.

— Tu și Estaban o să stați de o parte și de a alta a treptelor bisericii. Țineți fiarele sub bluze, până ajungem noi acolo. Apoi ni le dați și vă faceți de lucru prin zonă, până dăm noi lovitura. Când terminăm, vi le dăm și-o ștergeți. Ați băgat la cap?

— *Sí, yo comprendo*, spuse Chico.

— *Sí, sí*, răspunse ca un ecou Estaban, dând nervos din picioare.

Zip își privi ceasul.

— În regulă, clopotele or să înceapă să bată din clipă în clipă. Asta are să fie prima chemare pentru slujba de unsprezece. Voi, țăncilor, o ștergeți imediat ce auziți clopotele. Noi o să venim la colț pe la unspe jumate. Să fiți gata, ați auzit?

— Zip, când o să creștem, eu și Estaban, putem să intrăm în banda ta? întrebă Chico.

Zip rânji și-l ciufuli.

— Sigur, când o să creșteți. Da' acum să aveți fiarele pregătite pentru când o să avem nevoie de ele.

— Zip, eu știu să trag, spuse Chico. Știu să trag bine de tot.

Zip râse cu hohote.

— Nu de data asta, Chico. Mai ai timp până să-ncepi...

Clopotele bisericii răsunară brusc abrupt, apoi tăcură. Cel care trăgea de funie dăduse greș, probabil că scăpase funia din mână, poate degetele îi fuseseră cuprinse de crampe. Dangățul solemn și greu de metal lovit de metal sună, vibră, apoi se stinse. Băieții rămaseră tăcuți, cu urechile încordate așteptând dangățul clopotelor. Și abia după aceea, clopotele porniră să sune din nou în aerul neclintit

de iulie, chemând turma la slujbă, răsunând de-a lungul străzii și pătrunzând prin ferestrele deschise, convocându-i pe enoriași, invitându-l pe Alfredo Gomez la ceea ce-l aștepta pe treptele bisericii.

— Asta e, spuse Zip crispat. Băgă mâna sub geacă și scoase de sub centură armele, una câte una. Aflat în bufet și auzind sunetul clopotelor, Jeff se întoarse, gândindu-se la China, cu un zâmbet pe față. Văzu prima armă trecând din mâna lui Zip în pumnul mânjit de muci al lui Chico. Și clipi, nevenindu-i să creadă, când și celelalte arme trecură din mână în mână; privi la cei doi puști care le ascuseseră în betelia pantalonilor, patru arme cu totul, apoi își traseră bluzele pe deasupra.

— Gata, plecați, spuse Zip.

Cei doi puști rânjiră, dădură din cap, apoi porniră în goană pe stradă. Pe fruntea lui Jeff apărură semne de îngrijorare. Își răsucii scaunul și-și luă ceașca de cafea. Clopotele își încetară chemarea. Un bătrân se repezi afară pe ușa unei clădiri, se opri o clipă pe trepte, cât să-și pună haina pe umeri, apoi o luă la fugă spre biserică.

— O duminică frumoasă și liniștită, spuse Luis către Jeff și zâmbi.

Jeff îl aprobă din cap, dar nu spuse nimic. Cei patru băieți cu geți din mătase purpurie intraseră și se postaseră lângă tonomat. Strada redevenise tăcută. Părea să fie o stradă ce exprima toane și temperamente diverse, schimbându-se în decurs de câteva secunde, ca un actor de revistă care-și trăneste o perucă pe cap și devine clown sau aruncă peruca, își pune o mustăcioară neagră și devine Adolf Hitler. Acum, strada scăldată în soare arăta ca un coridor aurit, care ducea către arcul dominator al edificiului înălțat la două cvartale mai departe, iar cerul de deasupra avea o culoare alb-gălbuie. Calmă, arzând luminos, strada era mută, aștepta. Băieții tândăleau pe lângă tonomat, ținându-și mâinile în buzunare. Din când în când, aruncau câte o privire

în direcția bisericii. Se uitau printre gene, ferindu-și ochii de lumina orbitoare.

Fata dădu colțul venind dinspre bulevard și intră pe stradă ca o caravană de circ. Purta o jachetă de un roșu strălucitor, o fustă galbenă din mătase lucioasă, pantofi purpurii cu tocuri cui și barete. Părul îi era o vâlvătaie neagră și deasă, stând ridicat pe cap ca o imitație burlescă de coafură boșimană. Ducea într-o mână o geantă de voiaj și pășea cu o legănare sugestivă, fusta galbenă mulându-se pe fesele ei rotunde și în continuă mișcare, iar sânii uriași izbucnind prin anchiorul jachetei roșii. Părea să nu poarte nimic sub îmbrăcămintea asta și nici nu-i păsa dacă cineva băga de seamă. Fesele ei implorau să fie ciupite, sânii de sub bluza ușoară de rayon și jacheta purpurie împungeau cu sfârcurile ca niște ace de busolă care indicau nordul. Mersul ei nu făcea nimic pentru a-i ascunde frumusețea. Era toată averea ei și dacă prefera să-și expună comorile, asta o privea doar pe ea.

Dar în ciuda mersului unduios, în ciuda rostogolirii sânilor și a mișcării fluide ca de morișcă a fundului, în ciuda pronunțatei atitudini de indiferență, fata părea înspăimântată și oarecum nehotărâtă. Privi cu mirare la clădiri, făcând ochi dulci orașului și se simți copleșită de mărimea lui, ba chiar nedumerită și nițel rătăcită.

Fluierăturile, care veniră din partea lui Zip și Cooch, n-o ajutară câtuși de puțin. Duse brusc mâna liberă la jacheta scurtă, încercând să o închidă în dreptul sânilor obraznici. Băieții fluierară din nou. Jeff se întoarse și o urmări, fascinat de mularea fustei galbene și de unduirea fundului ei. Fata începu să pășească mai repede, la fel de pierdută și de nedumerită, iar fluierăturile o însoțiră până dispăru.

Zip începu să râdă.

Și-apoi râsul i se opri în gât, când pricepu că râdea și marinarul.

— Ce-a fost *asta*? întrebă Jeff.

— Pfui, un Tigru Marin, spuse Luís.

— Un ce?

— Tigru Marin. Proaspăt sosită de pe insulă. Probabil că-i prima zi pe care-o petrece aici. Tigru Marin. Așa s-a numit unul dintre primele vase care au adus imigranți portoricanii pe continent.

— Mamă, ce bucătică! spuse Jeff.

— Ai văzut ce păr avea? spuse Luis și-și flutură demonstrativ mâinile în jurul capului. Și acum o să meargă cu metroul și lumea are să creadă că toți portoricanii sunt ca ea. Clătină din cap. Mai am nevoie de niște supă, spuse el confuz și plecă spre partea din spate a localului.

— Tare-aș fi pus-o cu roatele-n sus, ce zici, marinarule? spuse Zip.

— Păi nu prea e pe gustul meu, răspunse Jeff. Se întoarse spre teighea. Nu-i plăcea să discute cu băiatul ăsta și nici nu voia să încurajeze o amicitie care, acum că se trezise de-a binelea și o cunoscuse pe China, nu i se părea deloc necesară.

— Nu-i pe gustul tău? făcu Zip. Ce-ai pățit? Nu-ți plac spanioloaicele?

— N-am zis asta.

Zip își aprinse o țigară și suflă un vălătuc de fum. Când-țări atent vorbele pe care avea să le spună în continuare. Nu-și dădea seama de ce, dar marinarul începuse să-l calce îngrozitor pe nervi. Voia ca marinarul să dorească o spanioloaică și, în același timp, să nu aibă de-a face cu nici una. Contradicția asta îl tulbura. Când începu să vorbească, se încruntă:

— Am de omorât câteva minute. Dacă te mai interesează o fată, pot să-ți găsesc eu una ca lumea.

— Nu mă interesează, spuse Jeff.

— Nu? Se încruntă și mai tare. De ce nu? Ai ceva împotriva fetelor portoricane?

— Nu. Chestia e că nu mă mai interesează.

— Păi de ce-ai venit aici? Nu pentru o fată?

— Ba da, răspunse Jeff.

- Și-atunci, de ce nu mă lași să-ți fac rost de una?
- Ți-am spus. Nu mă mai interesează.
- Atunci ce-ți mai pierzi vremea pe-aici?
- Asta-i treaba mea, răspunse Jeff tăios.
- Dacă nu te mai interesează, de ce nu te cari din cartier?
- Pui cam multe întrebări, spuse Jeff.
- Da, exact. Și ce-i cu asta?
- Ce-ar fi să-mi răspunzi și tu la una? spuse Jeff.
- Nu-s obligat să-ți...
- De ce-ai dat pistoalele alea?

Zip căscă ochii mari cât cepele.

— Ce?

— Le-ai dat puștilor ăloră un întreg arsenal. Pe cine ai le gând să împuști?

Stăteau pe scaune alăturate, Jeff ținându-și mâinile transe pe tejghea, iar Zip privindu-l pe marinar printre ge-nu și gândindu-se la înțelesul vorbelor acestuia. Cu excep-tia lui Sixto, ceilalți băieți se desprinseseră de lângă tona-lul și se apropiaseră de liderul lor.

— Cere ochi mari ai, Bunicuțo, spuse Zip și, cu palma fă-uta pumn îl lovi fulgerător pe Jeff în plină figură. Surprins de lovitură, Jeff încercă să-și păstreze echilibrul pe scaun, înțelegând intuitiv că ar face o greșală dacă s-ar lăsa să cadă și să rămână la pământ. Se agăță de tejghea, dar se dezechilibrase de tot, palma îi alunecă pe tăblie, iar el se prăbuși înapoi, cu piciorul agățat în rezemătoarea scaunu-lui și căzu pe spate, pe podeaua acoperită cu gresie. Omo-plații preluară toată forța căzăturii și el făcu un efort să-și țină capul ridicat ca să nu se lovească de podea. Tocmai se lăsa să-și elibereze piciorul încolăcit în jurul postamen-tului scaunului, când prima lovitură de picior îi explodează în tâmplă.

Ridică instinctiv mâinile, încercând să-și desprindă pi-ciorul, răsucindu-se pentru a-l scoate din poziția aceea prostescă și ridicolă, și a doua lovitură de picior îl nimeri în coșul pieptului și avu senzația că rămâne fără aer, după

care încă o lovitură îl fulgeră în gât, iar de-acum loviturile veneau cu o precizie metodică, însă piciorul îi era înmăgătat de blestematul acela de scaun, o cizmă îl trăsni lângă ochiul drept și simți o durere sfâșietoare și cumplită, apoi căldura sângelui și se gândi: „O să mor din lovituri de picior aici, pe podeaua din bufetul ăsta păduchios,” și imediat îl auzi pe Luís strigând:

— Ticăloșilor, ce faceți acolo? Ce-aveți de gând? suprapus strigătului acesta, sau dincolo de el, învăluindu-l dându-i roată și umplând aerul, schelălăitul ascuțit și pertrunzător al sirenelor de poliție.

III-RNANDEZ mai văzuse apartamentul acesta, mai călca-
măuntru. Nu exact ăsta, ci nenumărate altele ca el, din
clădirile aflate în secția sa. Putea fi chiar apartamentul în
care locuise în copilărie.

Ușa de la intrare dădea direct în bucătărie. Pe ea se afla
un dispozitiv tipic de protecție, recomandată de poliție: o
placă metalică fixată pe lemn cu șuruburi, o a doua placă
înstrănutată în podea și bara din oțel rezistent care, atunci
când era culisată în locașul triunghiular dintre plăci, făcea
imposibilă forțarea ușii. La capătul celălalt al bucătăriei era
o fereastră. Se deschidea spre curtea interioară a clădirii.
Podeaua era acoperită cu linoleum cu un model imprimat.
Imprimat, dar neceruit. În unele locuri de lângă ușă, lângă răci-
tor sau mașina de gătit, era atât de uzat, încât modelul se
pierduse. Lipită de peretele opus mașinii de gătit se vedea o
masă cu tăblia acoperită cu melamină albă. Deasupra ei se
afila o pictură reprezentându-l pe Isus înălțând rugi. Pereții
erau zugrăviți într-un verde palid, dar aburii degajați de la
gătit intraseră în perete, astfel că verdele părea mai întune-
cat, având o culoare biloasă. Zugrăveala însăși începuse să
se cojească în unele locuri, pe pereți și pe tavan. Pe masă se
afila un prăjitor de pâine. O husă verde din plastic îl acope-

rea. Camera părea sărăcăcioasă, dar curată. Era o încăpătoare pe care și-o amintea bine.

În zilele de iarnă, pe vremea când era copil, stătea pe podea lângă mașina de gătit și se juca cu soldățeii din metal, pe linoleumul uzat de atâta spălat. Părea un miracol dar mama lui reușea să gătească în timp ce el se juca pe jos la picioarele ei. Mirosul de *arroz con pollo*¹ umplea bucătăria și era plăcut lângă mașina de gătit unde el își însușea soldățeii, dându-i fiecăruia personalitate și identitate. În bucătăria familiei Hernandez era cald, căldură dată de mașina de gătit și de mirosul mâncărilor care fierbeau, căldura în vocea blândă a mamei care-și vedea de treabă, căldură în monologurile pe care băiețelul Frankie le ținea în fața omuleților de metal care-l înconjurau.

În ziua aceea de iulie, în bucătăria familiei Gomez nu era căldură, ci arșița sufocantă a verii. De afară se auzea vuietul sirenei. Doamna Gomez se duse la fereastră și o închise. Zgomotul se mai stinse.

— Tot timpul incendiilor, spuse ea. Tot timpul sirenei. Nu trece o zi fără un incendiu. Scutură din cap. Iar iarna e și mai rău.

— Unde e băiatul? întrebă Hernandez.

— În dormitor. Frankie, ia-l cu ușurelul, te rog. Treaba asta în care-i băgat e urâtă de tot. Dar... e greu să afli de la el.

— O să-l iau ușor, spuse Hernandez.

Îl conduse prin apartament în „salonul“ mobilat cu o garnitură de cameră de zi, compusă din trei piese, un televizor, un lampadar, lustra atârnată din tavan lăudându-se cu trei becuri de diferite culori. Când era copil își făcea temele în salon, întins pe podea. Pe vremea aceea, nu exista televiziune. Pe vremea aceea, „Uvertura de la Wilhelm Tell“ anunța sosirea Călărețului Singuratic. În acele zile, existau Omar cel Misterios și Povestea Vrajitoarei și Ren

¹ Pui cu orez (lb. span. în text) (n. tr.).

frew de la Cavalerie și duminica, desigur, Umbra. Crescuse
ideea că Lamont Cranston era cel mai fascinant nume
în întreaga lume. Acum izbucnea în râs când auzea pe ci-
neva pronunțându-l și totuși, în ciuda râsului studiat, nu-
mele încă îi aprindea în adâncul sufletului un grăunte de in-
vidie și de teamă respectuoasă. Lamont Cranston — Um-
bra. Amintiri de copilărie, urletul unui lup și apoi cuvîn-
tele: Renn-frew de la Cava-lle-rriee, Dick Tracy¹ în fieca-
după amiază la ora — oare la cinci sau cinci și un sfert?

laptele pe masa din bucătărie și biscuiții graham dați
prin ciocolată, amintirile unui băiețel. Iar acum, aceeași ca-
meră de zi, numită „salon“, ca în Porto Rico, aceleași
lecuri colorate la lustră, aceeași zugrăveală scorojită, aceeași
universă ținând cât era de lung apartamentul cu camere
într-una într-alta, un bărbat intrând într-un dormitor care
putea fi geamăn cu cel în care dormise când era mic și un
bărbat ajungând față în față cu un băiat și văzând durere și
necaz pe chipul lui, tulburare în ochi și în expresia gurii și
Hernandez-bărbatul se întrebă, brusc, unde dispăruse băia-
tul Hernandez, ce anume pierduse de-a lungul timpului.

— Uite-l pe Frankie Hernandez, spuse doamna Gomez.

Băiatul îl privi fără ostilitate. Dar în ochi i se citea hotă-
rrea, o promisiune încăpățânată de a nu dezvălui nimic.
Hernandez mai văzuse privirea asta. O văzuse, în biroul de
la secție, pe fețele unor criminali înrăiți și ale unor gospo-
dine docile, aceeași privire care nu se schimba niciodată.
Ia o privire care spunea limpede: „Tu ești Legea și tot ce
vrei declara poate fi folosit împotriva mea.“

— Bună, Alfredo, spuse Hernandez.

— Bună, răspunse circumspect băiatul.

— Mama e îngrijorată din cauza ta.

— N-are de ce să fie îngrijorată.

¹ Se pare că autorul face o confuzie, Dick Tracy fiind personaj al
primei serii de desene animate pe teme polițiste, creată de Chester
Gould (n. tr.).

— Ei bine, ea așa crede. A bătut drumul până la secția de poliție pentru că s-a gândit c-așa e bine. Ce părere ai, Alfredo?

Alfredo oftă adânc.

— Plec la biserică, domnule Hernandez, spuse el. N-am ce să vă spun.

— Mama ta crede că ai foarte multe să-mi spui.

— Mama nu știe. Ea nu știe cartierul ăsta.

— Dar eu știu cartierul, Alfredo, spuse sec Hernandez, și privirile li se întâlneau și în ochii băiatului se văzu acum o reevaluare, o estimare a cunoștințelor lui Hernandez despre străzi, o cântărire a măsurii în care și el fusese un băiat al cartierului și a măsurii în care rămânea polițist ca și toți ceilalți. Hai, spune, despre ce e vorba?

Alfredo luă hotărârea pe moment. Hotărârea nu schimba nimic. Hernandez nu-l putea ajuta, Hernandez era legea, nu-i putea destăinui nimic.

— Despre nimic, răspunse el.

— Mama ta spune că cineva vrea să te ucidă, e adevărat?

Alfredo nu-i răspunse.

— Răspunde-mi, spuse Hernandez și-l apucă pe Alfredo de umeri și-l obligă să stea cu fața la el, îl sili să-l privească drept și cinstit în ochi. Răspunde-mi!

Alfredo rămase mut, iar ochii îi măsurară pe ai lui Hernandez. Apoi dădu din cap.

— Cine? întrebă Hernandez.

— Bă... băieții, răspunse Alfredo. Umerii îl dureau de strânsoarea mâinilor lui Hernandez. Ochii îi rămaseră încheștați cu ai detectivului.

— De ce?

— Fără motiv, spuse Alfredo.

— E vorba de vreo fată în treaba asta?

— *Sî.*

Hernandez slăbi strânsoarea încet și dureros. Asta era o poveste veche de când lumea și o mai auzise de multe ori.

— Ce i-ai făcut fetei? întrebă el.

— Nimic.

— Hai, lasă.

— Nimic.

Se lăsă tăcere. Hernandez îl privi fix pe băiat. Răbdător, întrebă:

— Atunci, de ce vor să te ucidă?

— S-arate că ei îs scule mari, assta, spuse Alfredo. Ei ce' că îs scule mari că ucid. Făcu o pauză. Acum vorbea unui nestânjenit, dar încă nu știa cât de mult se poate încrede în Hernandez. Cu o voce slabă, continuă: Nici măcar nu-i fata lui. China n-are pe nimeni.

— Trebuie să-i fi făcut tu ceva fetei ăsteia! spuse fioros Hernandez.

— Nimic. Jur! Jur pe ochii maică-mii. Nimic! Eu zis, doar bună, ei. Ea fată drăguță, zâmbește la toată lumea, la orice. Așa că, zis bună. Ceva rău în assta? Pe insulă puteam să spun bună fetelor și nimeni nu supăra. Și-acu', eu venit graș și nu po' să zic bună ziua.

— De câtă vreme ești în orașul ăsta? întrebă Hernandez.

Băiatul ridică din umeri și se întoarse către maică-sa.

— Mamă?

— De un an, spuse ea. Întâi, am adus-o pe fată. Pe sora lui. Alfredo a rămas cu bunica la San Juan. Acum un an, ne-am permis să-l aducem și pe el.

— Și fata unde-i acum? Fiica dumneavoastră, vreau să spun.

— Ea face parte dintr-un detașament de fete-cercetași. A plecat cu grupul la un picnic. La Honeyside Beach, știți unde e?

— Da, spuse Hernandez. Alfredo, îți place orașul ăsta?

— Sigur. Vin de la La Perla, acolo stă bunica. La Perla assta-i un mare *fanguito*¹ din San Juan. O mahala, știți? Colibe...

¹ Cartier murdar, cu străzi desfundate (lb. span. în text) (n. tr.).

— Cunosc la Perla.

— Înseamnă Perla, da' assta-i o glumă. Nu ezistă asemena perlă. Aici îi mai bine. Nu așa sărăcie multă, știți? Acolo tot murdar și noroi și sărăcie tot timp. Aici mai bine. Se opri o clipă. Dar aici, ce poți să faci?

— Poți face o mulțime de lucruri aici, Alfredo.

— Zău? Dacă ieși din cartier, îți spun venetic. E vina mea că nu po' să vorbesc engleza foarte bine? Cum să învăț? În toată școala e doar un profesor, care vorbește spaniolă!

— Alfredo, alții au învățat engleza.

— Sigur, știu. Încerc și eu, nu? Mă descurc bun, nu?

— Te descurci bine.

— Dar...

— Dar ce?

— Tre'... tre' să intru într-o bandă, ceva?

— Acum faci parte dintr-o bandă, Alfredo?

— Nu, nu fac parte nici o bandă. În Porto Rico, prostii d-asstea nu-s, bande ca aici. În Porto Rico, po' să spui bună ziua la fete, po' să vorbești cu cine vrei, înțelegeți? Și nu e nici droguri. Aici băieții ia droguri. Așa că eu nu vreau să iau droguri și nici să intru... într-o bandă. Eu vreau numa' să-mi văd de drumu' meu, să nu mă deranjeze.

— Și atunci, cum de-ai intrat în beleaua asta?

— Am zis „bună“! Jur pe Dumnezeuul meu, n-am zis decât „bună!“ Iar Zip, ău... Alfredo se opri brusc.

— Cine? îl luă Hernandez repede.

Alfredo rămase tăcut câteva clipe. Apoi, ca și când s-ar fi hotărât, spuse:

— În regulă. Zip. Mă vede și zice că mă iau de fata lui. Zice să nu merg la biserică, altfel mă curăță.

— Ai mai avut conflicte cu Zip ăsta?

— O dată sau de două ori. Încearcă să mă scuture de bani la școală, înțelegeți? Mergem aceeași școală.

— Ce școală-i asta?

— Profesională. Învăț o meserie.

- Ce meserie?

- Mecanică. Da' nu assta vreau să fiu.

- Dar ce vrei să devii?

- Vreau să-nvăț radio. Când eram în gimnaziu, merg la îndrumător, știți, și zic: „Vreau să studiez radio“. Ea te că tre' să mă fac mecanic. Ce că-i mai bine pentru un puiol. Zice c-am șanse mai mari. Da' eu tot radio vreau să-nvăț...

- De ce nu spui asta cuiva de la școală, acum?

- Nu știu. Cin' să te-asculte? Uneori mă simt... Nu'ș' nimic... de parcă-s doar... nu-s ființă umană, înțelegeți? De parcă-aș fi... de mâna a doua.

Hernandez dădu aprobator din cap.

- Ce s-a întâmplat cu Zip ăsta? Când a încercat să te scuture de bani?

- A, i-am dat banii de mâncare, spuse Alfredo. Era două ș'cinci de cenți. N-am vrut să mă bat cu el.

- Și asta a fost tot? De-atunci n-ai mai avut necazuri cu el?

- Niciodată. Pen'că și el e nou pe-aici, înțelegeți? S-a mutat aici de fo șase luni. Vine de pe undeva din centru, știți? Așa că n-am nimic cu el, numa' că vreau să-mi văd de ale mele, assta îi tot. Nu-mi place treaba assta... vedeți, e leagă de toată lumea. Au încăierările asstea între trazi... Eu pen'ce să mă bat? Pen'ce? Acu' îs aici, în oraș ăsta, așa că tre' să fie mai bine, nu mai rău decât în Porto Rico. Așa că, de ce să m-amestec cu băieți ca Zip? El crede că-i mare lucru să ucizi. Alfredo făcu o pauză, apoi îl privi cu un aer solemn pe Hernandez. Mare lucru e să trăiești, nu? întrebă el.

- Da, Alfredo.

- Sigur. Da' el îi lider al Fioarășilor Latino. Eu nu-s în nici o bandă, nici în Gardienii Regali, nici în Pumnii Spanoli, nimic. Și atunci, cin' să mă protejeze?

- *Eu sunt acela care te protejează, Alfredo.*

— Dumneavoastră? Ce puteţi face dumneavoastră? Credeţi că se tem de poliţişti? Dacă nu apar pe stradă, ei spun că-s laş, că mă tem de ei. Şi-atunci, toţi râde de mine. Atuncea, cum po' să merg pe stradă? Dacă-s laş, cum po' să ies pe stradă?

— Nu e laşitate că vrei să trăieşti, Alfredo. Orice om vrea să trăiască.

— O să vă spun adevărul, m-am săturat, spuse 'Alfredo. M-am săturat să umblu singur. Cum eşti singur, cum se leagă toţi de tine. Da' tre' să intru într-o bandă pentru assta? Tre' să caut să-mpuşc oameni? De ce să vreau să-mpuşc oameni?

— Să nu ieşi azi din apartament, Alfredo, spuse Hernandez. Aici vei fi în siguranţă. O să mă îngrijesc eu de asta.

— Dar mâine? întrebă Alfredo. Mâine ce-o să se întâmple?

— Vom vedea. Poate că totul se va lămuri până mâine.

— Mâine are să fie mai bine? întrebă Alfredo. Mâine o să fiu tot aici. O să rămân tot timpul în cartierul assta. Începu să plângă brusc, fără suspine. Mereu, spuse el. Mereu, aici. Mereu...

Când Hernandez coborî, în stradă se aflau patru maşini ale poliţiei. Formau un cordon larg în jurul barului numit *La Gallina* şi Hernandez se întrebă, imediat, dacă avea loc o descindere a celor de la Moravuri. Strada se umpluse de oameni, care păreau să se strângă de îndată ce simţeau vreun semn de agitaţie, care stăteau în grupuri mici şi-şi dădeau cu părerea, dincolo de bariera formată de maşinile de poliţie la cele două capete ale barului. Hernandez îşi făcu loc cu coatele prin gloată, văzu că Parker stătea de vorbă cu locotenentul Byrnes şi cu Steve Carella, care se rezema de bara de protecţie a uneia dintre maşini. Se întrebă brusc „Cine-a mai rămas la prăvălie?” şi-şi dădu seama

„Nu era vorba de un raid al celor de la Moravuri și că trebuie să se fi întâmplat ceva mai grav.

— Când pornim, domnule locotenent, întrebă Parker. Avea în ochi o licărire febrilă. Ea îi amintea lui Hernandez de un pușcaș marin, care se aflase în compania lui. Numele lui era Ray Walters și fusese repartizat în companie cu o zi înaintea debarcării de la Iwo Jima. Îi ura pe japonezi și abia aștepta să se dea semnalul de debarcare. A sărit primul din planda de debarcare, cu ochii strălucind și cu gura strâmtă într-un zâmbet amenințător. Zâmbetul i-a rămas nelăștit pe chip, până când un glonte l-a pocnit drept între ochi.

— O să avem mașini și la următoarea intersecție, spuse Byrnes, astfel c-o să ținem legătura prin radio cu cei de acolo. Pornim imediat ce-și ocupă și ei pozițiile. Vă atrag atenția că n-o să fie chiar un picnic. Omul a spus că n-o să punem mâna pe el, cât e în viață.

— Sunteți sigur că-i el? întrebă Parker.

— Cine știe? Am primit pontul prin telefon. Dacă e el, nu putem risca.

O femeie ieși pe ușa imobilului din stânga barului *La Gallina*. Ducea pe braț un sugar și în mână cealaltă avea o colivie. Înăuntru se zburătăcea speriat un papagal cu coadă lungă. Femeia se opri în capul scărilor și aruncă o privire peste umăr către ferestrele de deasupra barului. Părea să simtă că devenise o stea a scenei, urmărită de luminile reflectoarelor și că publicul aștepta cu nerăbdare ca ea să-și rostescă replica încredințată, acea replică menită să rezolve și să alunge toate îndoielile și incertitudinile acumulate din momentul ridicării cortinei și până atunci. Pași în mijlocul străzii, privi drept spre mulțimea care se bulucea negăsindu-și locul dincolo de mașinile poliției și strigă cât o ținea gura: „E Pepe! Pepe Miranda-i acolo sus!“ Și apoi, cu mâna în care ținea colivia, arătă spre ferestrele de la etajul întâi, în timp ce pasărea porni să țipe și să se zbată, lovindu-se de barele metalice.

— Haideți, doamnă, spuse un polițist în uniformă, până nu vă treziți cu un glonț în spate.

Femeia se repezi în mulțime, unde șoaptele se întetiră șoapte de confirmare trecând din gură în gură, însoțite de clătinări atotștiutoare din capete, „Pepe Miranda, Pepe Miranda, Pepe Miranda.“

— Despre asta-i vorba? îl întrebă Hernandez pe Byrnes.

— Așa se pare, Frankie, spuse Byrnes.

— Și cine ne-a vândut pontul?

— Habar n-am, spuse Carella. Ne-a dat pontul și după aceea a închis.

— Mă duc să văd ce naiba se-ntâmplă cu celelalte mașini, spuse Byrnes. Ocoli mașina de poliție și, așezându-se pe bancheta din față și ținându-și picioarele în stradă, ridică microfonul: Locotenent Byrnes, spuse el. Suntem pregătiți să începem operațiunea. Celelalte mașini sunt în dispozitiv?

— Deci l-am încolțit pe *conaționalul tău*, spuse Parker și rânji. Și-o să-l ucidem. O să mă-ngrijesc personal de asta.

— Nu-i *conațional* cu mine, spuse Hernandez.

— A, sigur că nu, îi răspunse Parker. E un fel de a vorbi. Nu voiam să spun decât că amândoi sunteți portoriciani...

— Sigur.

— Ce dracu', doar mă știi cum sunt. Nu-mi pasă că cineva-i portorician sau chinez...

— Sigur.

Parker privi deodată în jur.

— Mamă doamne, ia uită-te la puștii ăștia. Îl consideră pe Miranda un zeu!

— E zeu pentru cei care n-au prea multă minte, spuse Carella, privind la puștii care se strecuraseră în mulțimea strânsă în jurul mașinilor. Puști de toate vârstele, începând cu unii care abia învățaseră să meargă și terminând cu adolescenți. Câțiva dintre ei încercară să se cațere pe mașini, dar poliștii îi goniră cu bastoanele. Nici unul dintre ei nu

la sigur de atitudinea pe care se cuvenea s-o adopte. Unii vedeau, în timp ce alții stăteau cu un aer solemn și se zgâmbuiau către ferestrele de la etajul întâi ale imobilului. Unii pareau gata să izbucnească în lacrimi. Privindu-le fețele și urmărindu-le zbuciumul, Carella avea un sentiment ciudat. Fiecare dintre ei știa că asista la un eveniment de un interes legitim din comun și bineînțeles că fiecare era emoționat. Dar copiii aceștia văzuseră multe lucruri, iar reacțiile și sentimentele lor fuseseră întotdeauna amestecate. Văzuseră văruri de sânge și fiece fibră din trupurile lor îi îndemna să uite la vederea unui bărbat prăbușit pe caldarâm, a cărui față se scurgea picătură cu picătură, dar spaima li se acumulase în gâtlee și se eliberase într-un hohot sfidător de râs. Copiii aceștia aveau trăiri nedeslușite, iar liniile de demarcație dintre sentimente deveniseră imprecise. Spaima era o geamănă a curajului, lacrimile și râsul căpătau aceeași valoare.

— Curând are să fie un zeu *mort*, asta-i sigur, spuse Parker. O să plătească pentru toate durerile pe care le-a причинuit în orașul ăsta.

Carella, care-i urmărea pe copii, spuse simplu:

— Și orașul ăsta i-a oferit destule dureri, Andy.

— Sigur, îl aprobă Parker. Cartierul e de vină. Când ieșiți de mic aici, la ce te poți aștepta? Miranda lua gâtul oamenilor chiar înainte de a învăța să meargă...

— Poate că nu s-a ostenit nimeni să-l învețe să meargă, spuse Hernandez.

— Hei, sper că nu ești supărat *pe mine*?! întrebă Parker, făcând ochii mari către Hernandez. Nu l-am considerat, cu adevărat, *conațional* cu tine.

— Nici nu e. E un gunoi. Are să moară. Dar asta nu înseamnă că-i numai vina lui.

— Înțeleg ce simți, spuse Parker. Există o legătură de sânge care...

— Nu-i nici o legătură de sânge între mine și...

— Pentru numele lui Dumnezeu, n-am vrut să spun că o legătură adevărată de sânge. Știu că nu ți-e rudă sau ceva de genul ăsta. Dar amândoi sunteți spanioli, înțelegeți? Într-un fel, asta vă face să fiți frați, pricepi ce vreau să zic?

— Nu. Ce dracu' vrei de fapt, Parker?

— O, las-o baltă. Dacă te-nfurii, n-are rost să mai discutăm. Frankie, ești tipul cel mai bănuitor pe care-l cunosc. Serios. Ar trebui să treci peste asta. Nu-ți slujește la nimic crede-mă. Îi zâmbi lui Hernandez și-l luă de umăr. Cu alte cuvinte, spuneam că o să-l ucid pe fratele tău dinăuntru. Am de gând să-i ciuruiesc țeasta cu gloanțe și să mă uit cum umple trotuarul de sânge.

Hernandez se scutură să scape de brațul pus pe umăr.

— Știi ceva, Parker?

— Zii!

— Mai degrabă-i frate *cu tine* decât cu mine.

Vreo șase polițiști începuseră să ridice baricade de partea cealaltă a străzii. Oamenii se îngrămădiră în dosul lor. Copiii porniră să le escaladeze, așezându-se pe ele și sărindu-le, ajungând până în locul în care polițiștii așteptau vești din partea celor de la capătul cvartalului. Byrnes coborî din mașină și urlă:

— Gata, toată lumea *înapoi!* *Dați-vă înapoi!* Dincolo de baricadă! *Pornim!* Se îndreptă grăbit spre Hernandez și, în acest timp, își scoase batista din buzunarul de la spate al pantalonilor și-și șterse fața transpirată. Frankie, fă-mi un serviciu, spuse el. Folosește-ți cunoștințele de spaniolă. Oamenii ăștia or să fie răniți, dacă nu respectă baricada. Fă-i să se dea înapoi, te rog!

— Am înțeles, spuse Hernandez. Porni spre caprele de lemn pe ale căror bare vopsite în alb fusese scris cu litere care săreau în ochi: DEPARTAMENTUL DE POLIȚIE. *Bueno!* strigă el. *Todos retroceder. Detrás de la barricada! Todos retroceder!*

Mulțimea începu să se dea înapoi. Undeva la margine, Zip îl apucă pe Cooch de braț și-i spuse:

Ai auzit? Ai auzit ce-a spus caraliul? Se lasă cu îm-
pucături!

— Dacă Miranda-i acolo sus, sigur o să se tragă, spuse Cooch căscând ochii spre ferestre.

— Cine-i Miranda? întrebă Papá.

— Chiar nu știi nimic, tigrul prostovan? îl întrebă Cooch, aruncându-i un vânt. Miranda-i cel mai important om care a trăit în mahalaua noastră. Se întoarse către Zip: Ce zici de prostovanul ăsta? N-a auzit de Miranda.

Zip clătină din cap, privind cercetător la ferestrele de la etajul întâi, încercând să descopere vreun semn de viață. Nu depistă nici unul.

— Când locuia pe-aici, îi spuse Cooch lui Papá, cartierul era plin de viață, fără glumă.

— Chiar și-n mahalaua noastră auzisem de el, spuse Zip fără să-și dezlipească ochii de la ferestre. A fost odată pe-acolo, înțelegi? L-am văzut și eu. Conducea un Cadillac galben.

— Pe bune? întrebă Cooch.

— Zău, l-am văzut. Și avea cu el o blondă... Mamă, se vedea de la o poștă că era leșinată doar pentru că-l avea alături. Asta s-a întâmplat înainte ca treburile să se-ncurce. Dom'le, atunci îi mergea totul la fix, trăia ca lumea.

— Un Cadillac, mă? spuse Cooch. Mi-ar plăcea și mie unul. Pune-mă la volan, dom'le, și știu eu ce să fac!

— Băi Cooch, să-l vezi pe tipu' cum merge, spuse Zip. Te îndepărtă de baricadă și dădu un mic exemplu. Părea că alunecă, pricepi? De parcă toată lumea ar fi a lui. Așamers, mai zic și eu. Pepe-și ține capu' drept. Nu i-e frică de nimeni și de nimic!

— Gândește-te cum a scăpat din apartamentul ăla din Riverhead! spuse Cooch. Zece polițiști pe el și n-au reușit să-l prindă.

— Nimeni nu poate să se-atingă de el, spuse Zip.

— Maamă, trebuia să fii și tu aici, Zip, când locuia în cartier, pe bune. Era un tip de treabă, pricepi? Tu-ți închi-

pui că se dădea mare sculă și că ne trata pe noi, puștii, cu pe niște gunoaie. Da' el era întotdeauna bun cu noi, ți-o jur. Ne dădea bani, așa, degeaba, înțelegi? Și ce povești! Mămă, ce povești ne mai spunea. Înțelegi, de-alea adevărate, cu bătaii. Nu rahaturile pe care ți le spun ai tăi.

— Am priceput, dom'le, spuse Zip. Dacă bătrănu-nu mai povestește o dată despre insulă, cred c-o să-mi sara muștarul. Pe cine dracu'-l interesează obiceiurile de pe insulă? Cui îi pasă de *ospitalitatea* de acolo, sau de *soarele* de acolo sau de felu-n care oamenii închid ușile când trec vreun mort, ia zi? Aici, oamenii *trăiesc* pe bune!

— Poți fi sigur că Pepe știe să-și trăiască viața.

— Ohoho, frățioare, ba bine că nu. Omu' știe mișcarea, tăticu'!

Hei, ia uite-acolo!

— Ce-i? întrebă Cooch.

— Acolo.

Doi polițiști intrau în imobil. Se mișcau precaut, având revolverele în mâini.

— Hai că-ncepe, spuse Zip, înălțându-se pe vârfuri ca să vadă peste capetele celor din fața lui. Cooch, tre' să ne găsim ceva mai înalt pe care să stăm. De-aici n-o să putem vedea nimic.

— Da' ce facem cu cealaltă treabă? întrebă Cooch.

Zip aruncă o privire peste umăr și se uită în bufet, unde Jeff stătea la tejghea.

— Marinarul? Lasă-l naibii. Am băgat groaza-n el.

— Mă refeream la Alfie, șopti Cooch.

Pe moment, Zip părea să fi uitat ceva care-l ținuse treaz mai toată noaptea, ceva care-l însoțise de cum se sculase din pat în dimineața asta și-i vuise prin minte, în timp ce se îmbracă. Vreme de o clipă Zip lăsă impresia că nu putea face nici o legătură cu numele „Alfie” și uimirea se reflectă clar pe chipul lui. Apoi, ca și cum ar fi fost smuls de la ceva extrem de plăcut și distractiv pentru a se ocupa de o

însărcinare simplă care, în cel mai bun caz, părea plicticoasă, spuse:

— Ei, ce-i cu el?

— Avem o întâlnire, ți-amintești?

— Sigur că mi-amintesc, spuse Zip furios. Dar cum o ajungem la biserică? Strada-i blocată. Și-n plus, puștii cu armele sunt la celălalt capăt al străzii.

— Îi mai bine așa, Zip, spuse Sixto. Îl lăsăm.

— Ei, ia mai ține-ți gura, Sixto, se răsti Zip. Ete, dom'le, de unde l-am pescuit pe găgăuță ăsta?

Papă izbucni în râs.

— Ești un găgăuță, Sixto, repetă el.

Cooch rămase pe gânduri câteva clipe. Apoi spuse:

— Zip, aş putea să ocolesc pe bulevard, ca să ajung la puști. Pot să aduc armele înapoi.

Ca un mare om de afaceri, care nu se încurcă în detalii neesențiale, Zip îi răspunse:

— Da, bun. Hai du-te și le ia. Le aduci aici. Ochii lui se îndreptară din nou către fereastra de la etajul întâi. Dom'le, care câte fiare are Miranda în apartamentul ăla?

— Se zice că a luat armele tuturor polițiștilor din...

— Oho, mamă, o să fie lată rău! I-su-se! Le-o trage el copoilor! Hai, Cooch, du-te și adu chestiile alea. Hai cu mine, Sixto.

— Unde mergem?

— S-aducem ceva pe care să stăm. Sunt o grămadă de lăzi pe maidanul de pe...

Împuşcăturile explodară dinăuntru imobilului, un schimb scurt de focuri, care se rostogoli cu ecou ca un tunet îndepărtat. Mulțimea amuți brusc. Tăcerea pluti pe deasupra întregii străzi, iar apoi, țipătul unei femei din vălmășagul de oameni o sparse. După acest prim țipăt, un adevărat cor de văicăreli umplu imediat strada. Un firicel de fum se strecură pe ușa imobilului. Fumul atârână o clipă în aer, readucând la tăcere mulțimea, care parcă s-ar fi aflat în piața Sfântul Petru așteptând ca fumul să se ridice din Ca-

pela Sixtină și să anunțe pe noul Papă, iar acum, că-l văzu
seră, nu știau cine era Papa și de aceea redeveniseră tăcuți
și așteptau.

Dinăuntru imobilului se auzi un strigăt:

— Domnule locotenent! Domnule locotenent!

POLIȚIȘTII aflați pe acoperișuri și pe scările de incendiu, rîndu-se la ferestrele deschise sau ascunși în dosul parapetelor, semănau cu o hoardă de maimuțe care nimeriseră într-o sală de gimnastică bine dotată cu aparate diverse și cum nu știau ce giumbușlucuri să mai facă. Dacă ai fi spus că Pepe Miranda era împresurat din toate părțile, ai fi minimalizat realitatea în mod scandalos. În fața barului *La Gallina* erau două imobile în interiorul zonei destul de înguste creată de cordonul polițienesc. Cele două imobile mișunau de polițiști de toate dimensiunile, formele și de toate gradele și fiecare dintre acești vajnici apărători ai liniștei și păcii avea în mână un revolver încărcat. O adevărată armată care pareă îndeajuns de numeroasă și de fioroasă ca să ia cu asalt chiar și porțile Stalingradului, posedând o serie de scule gingașe de distrugere, toate una și una, precum puști cu telescop, arme automate, grenade din dotarea forțelor armate regulate, măști de gaze, grenade cu gaze lacrimogene, ba chiar și unul sau două aruncătoare de flăcări.

Însă asediul nu se limita doar la cele două imobile din fața barului *La Gallina*. Polițiștii pătrunseseră și în clădirea alăturată, în apartamentele care erau cu fața către ferestrele din spate ale locuinței în care Miranda era prins în cursă ca

un animal în bârlog. Pe frânghiile din spatele clădirilor fluturau în vânt tot felul de rufe întinse la uscat. Polițiștii se aplecau pe ferestrele deschise cu pistoalele pregătite, zgâindu-se printre izmenele și sutienele care fâlfâiau încoace și încolo. Erau polițiști în fața apartamentului și alții care păzeau în spate, polițiști cocoțați chiar pe acoperișul clădirii, gata să coboare din cer asupra lui Miranda.

Acoperișurile imobilelor din vecinătate erau întesate de locuitorii cartierului. Ca o adunătură de fermieri naivi care se duc să vadă un circar nesăbuit plonjând de la opt sute de picioare într-un degetar de apă, oamenii din cartier erau curioși să vadă dacă Miranda avea să reușească sau nu să facă saltul în gol fără să-și împrăstie creierii pe rumegușul arnei. Pentru mulți dintre ei, Miranda era pur și simplu un rebel și un dezmoștenit al soartei. Conștient sau nu, ei țineau cu el. Voiau ca el să reziste acestei impresionante armate de oameni în albastru, să-și croiască drum cu pistolul în mână din acel apartament afurisit, să-și așeze pălăria, să facă bezele către doamne și să dispară o dată cu apusul soarelui. Probabil că fiecare știa cum se va termina totul. Cu toții știau, probabil, că un singur bărbat, oricât de grozav ar fi fost, nu putea rezista în fața unor asemenea forțe desfășurate împotriva lui. Dar mulți dintre ei nutreau speranța secretă că o dată, măcar o dată, rebelul avea să câștige, revoluționarul va înfrânge dinastia atotputernică, anarhistul își va arunca bomba și va scăpa.

Pe de altă parte, exista o legătură culturală între unii prietori și bărbatul din apartament. Relația asta era cel puțin ciudată, pentru că toți știau că Miranda era un infractor înrăit. După toate probabilitățile, nici unul dintre ei n-ar fi acceptat ca Miranda să treacă pragul căminelor lor. Era un bărbat periculos, un om pe care nu te puteai bizui, un hoț și un ucigaș. Însă era de origine spaniolă. Și, cam în același fel în care se mândreau cu operele lui Pablo Picasso, în mod cu totul curios, se făleau cu faptul că Miranda provoca atâta agitație. În mințile lor, între faimă și infamie exista

graniță foarte îngustă. Orice ar fi comis, Miranda era celebru. Și devenise o celebritate pe care majoritatea spectatorilor o cunoșteau pe numele mic.

Pentru alții, care se mulțumeau să privească, era vorba doar de curiozitate. Un bărbat încolțit într-un apartament. ceilalți bărbați voiau să-l scoată afară. Asta era un soi de meci de baseball. Nu existau băieți buni și băieți răi, ci doar două echipe care încercau să câștige meciul.

Pentru moment, echipa lui Miranda părea să fi marcat primele puncte. Strigătele: „Domnule locotenent! Domnule locotenent!” care se auziseră din holul imobilului, fură urmate aproape imediat de apariția celui care strigase aceste cuvinte. Era un sergent de poliție care avea petrecut pe după umărul lui brațul unui polițist pe care-l târa spre stradă. Polițistul fusese lovit de glonț. Până și oamenii care se buleau foarte aproape de marginea acoperișurilor puteau să vadă petele de sânge de pe cămașa albastră. Sergentul îl scoase pe bărbat afară și-l așeză pe asfalt, alături de mașina de poliție echipată cu radioemitor. Polițistul dinăuntru puse imediat mâna pe microfon și ceru o ambulanță. Cei din mulțime priveau toate acestea cu ochi de profeți care, urmărind desfășurarea unui eveniment interesant, sunt conștienți că rezultatul final va avea puține elemente comune, poate chiar nici unul cu acest incident minor. Miranda îl împușcase pe unul dintre polițiști. Asta era interesant. Dar, până la focurile de artificii, mai era cale lungă. Așteptau răbdători focurile de artificii. Rar li se întâmpla să asiste la două festivități cu ocazia Zilei Independenței.

Nădușit și lac de sudoare, locotenentul Byrnes se apropie de polițistul rănit și întrebă:

— Sergent, cât de grav e?

— Rana e la umăr, domnule, spuse sergentul. Făcu o pauză ca să-și tragă sufletul.

Era un bărbat mătăhălos cu părul încărunțit. Uniforma îl cam strângea, dar nu voise să-și cumpere alta pentru că plănuia, ca în anul următor, să se pensioneze. Când omul își

plătește hainele de lucru, pare normal ca el să-și facă socoteli atente înainte de a și le înnoi.

— Domnule, merita să-l auziți pe Miranda, spuse el reușind să strecoare cuvintele printre gâfâituri. Tocmai m-asiguram că toți locatarii au părăsit clădirea. Domnule, începuse să înjure și să-mpuște prin ușă. Cred că a tras vreo șase gloanțe. Două dintre ele l-au lovit pe Cassidy.

Byrnes se uită îngrijorat la omul care zăcea în stradă.

— Bine, sergent, o să sosească o ambulanță. Rămâi cu el, ai înțeles? Fă tot posibilul să-l ajuți până atunci.

— Iertați-mă, spuse un băiat aflat de partea cealaltă a baricadei. Era un tip înalt, slăbuț și cu ochi albaștri pătrunzători. Purta un costum ușor, de culoare cafenie și o pălărie mare de pai. Dacă am priceput eu bine, sergentul spunea că...

— Dumneata cine dracu' mai ești? întrebă Byrnes.

— Sunt reporter. Lucrez la cel mai mare ziar de seară din oraș. Am auzit fără să vreau că...

— Știu ziarul vostru, spuse sec Byrnes.

— Am înțeles eu bine că sergentul zicea...

— Sunt ocupat, domnule, răspunse Byrnes și se duse la mașină pe partea cealaltă și puse mâna pe microfon.

— Bun băiat *conaționalul* tău, îi spuse Parker lui Hernandez. Câțiva centimetri mai jos și Cassidy era mort.

— Nu eu am tras, spuse Hernandez. Miranda a făcut-o.

— Da' cine-a dat vina pe tine? Ascultă, fiecare pădure-și are uscăturile ei, nu-i așa?

— Termină cu prostiile, Parker.

— Da' nu dă nimeni vina pe toți portoricanii pentru o javră ca Miranda. Uită-te la tine, ce Dumnezeu! Nu te-ai ridicat din cartierul ăsta? Și uite-acum. Ai ajuns detectiv clasa a treia. Ți-a trebuit curaj, ca să faci asta. La naiba, gândește-te numai la cei de pe-aici, pe care-a trebuit să-i arestezi...

— Îmi fac datoria, Parker.

— Nici nu mă-ndoiesc. Ești un polițist bun, Hernandez. I nu strică să știi spaniolă într-o circumscriptie ca asta, nu? Începu să chicotească. Ascultă, cui îi pasă că poți trage foloase necuvenite față de noi, ceilalți nătărăi? Dacă o ții tot așa, într-o bună zi s-ar putea să-ajungi inspector. Și-atunci, încă-tu o să mai atârne o poză în magazinul lui de dulciuri.

— Ce mă tot sâcâi, Parker?

— Cine, eu? Eu, te sâcâi?

— Atunci, de ce?

— Nu sâcâi pe nimeni, spuse Parker cu un aer nevinsotat. Sunt și eu în rând cu tine, amice. Îmi fac datoria.

— Și care ți-e datoria?

— Datoria mea-i să păstrez străzile curate. Și o fac cu pistolul. Asta-i treabă de polițist, nu?

— Meseria de polițist nu înseamnă *doar* atât.

— Zău? Poate că te gândești că ar trebui să le strâng mâna drogaților, nu? Am fost așa, Hernandez. Tipul de polițist căruia îi era milă de oameni. Mi se frângea inima și când plădeam câte-o amendă...

— Bag mâna-n foc pentru asta.

— Nu-i nevoie să mă crezi. Întreabă-i pe cei mai bătrâni din secție. Dar m-am învățat minte, zău. M-am lămurit.

— Cum? întrebă Hernandez.

— N-are importanță, răspunse Parker și bătu în retragere.

De fapt, bătea în retragere de multă vreme, de vreo paisprezece ani mai exact. Bătuse în retragere față de îndatoririle lui de polițist și față de responsabilitățile lui de bărbat, dar își justifica neglijența spunându-și că fusese odată tipul de polițist căruia îi era milă de oameni și că de atunci încolo s-a învățat minte. În argumentarea lui exista o mică inexactitate. Andy Parker nu era tipul de om căruia să-i fi fost vreodată milă de cineva. Pur și simplu nu-i stătea în caracter să arate milă și înțelegere față de semenii lui. El voia, probabil, să dea de înțeles că se simțise cândva mai

apropiat sufletește de oamenii din circumscripție decât acum.

Și, ca să punem degetul pe rană, la început, Parker avu-
sesse o atitudine mult diferită față de sarcina deștul de in-
grată de a aplica legea și de a menține ordinea. Pe vreme
când era polițist de rând — cu toate că niciodată nu i s
rupea inima când amenda vreun automobilist — se simț
îndemnat să fie îngăduitor față de cei care comiteau infrac-
țiuni minore, făcându-i scăpați după ce le ardea un baston
și le ținea o predică de avertisment. Erau și așa destule
fărădelegi în circumscripția asta, și ajunsese la concluzia că
nu merita să-i persecute pe oamenii de treabă, pentru încăl-
cări minore ale legii. Descoperise, încă de atunci, că legea
permitea tot soiul de interpretări, înainte ca un caz să ajun-
gă în fața tribunalului. Aflase că primul judecător din sis-
temul judiciar municipal nici măcar nu purta robă; acesta
era polițistul care-și făcea rondul. Iar el dădea zeci de ver-
dicte în fiecare zi și hotărârile lui tindeau să ofere o șansă
micului delincvent. În același timp, simțea că este neîndu-
rător și nu făcea compromisuri cu hoțul înrăit. Se considera
un polițist de treabă.

Într-o zi, în timp ce-și făcea rondul obișnuit, polițistul
cumsecade Andy Parker a fost chemat de proprietarul unui
magazin de textile și galanterie. Omul ținea strâns de mână
pe un puști, despre care susținea că-i furase un val de mă-
tase de pe un stand aflat pe trotuar. Parker l-a ascultat pe
proprietar, l-a luat la întrebări pe puști, apoi și-a pus roba
de judecător și a spus:

— Păi, părerea mea e să nu-l băgăm pe puști în belea,
ce ziceți? N-am putea face uitată afacerea asta?

Proprietarul magazinului nu voia nici în ruptul capului
să facă treaba uitată, deoarece pretindea că puștiul pasase
valul de mătase unui complice, care o ștersese cu marfa.
Însă Parker ținuse morțiș să administreze justiția atunci și
acolo și, în cele din urmă, părțile păruseră satisfăcute de
ideea de a o lăsa baltă.

În aceeași seară, după ce se schimbase în haine civile, Parker s-a dus la o bere într-un bar din cartier. Și-a băut berea, apoi a dat pe gât și o țarie, apoi a mai luat o bere și încă o țarie, și când s-a făcut vremea să plece, se simțea împăcat cu lumea, ca un polițist de treabă ce era, însă aceea a fost ultima oară când s-a mai simțit un băiat de treabă.

În drum spre metrou, a fost încolțit și atacat de trei bărbați care l-au luat atât de repede, încât n-a mai apucat să-și scoată revolverul. A fost prins în ambuscadă și zdrobit în țărie, scăpând cu viață ca prin minune. A zăcut pe trotuar într-o baltă de sânge și când și-a recăpătat cunoștința, s-a mirat *de ce* fusese bătut și *cine* o făcuse, și a tras singura concluzie care i se părea logică. S-a gândit că-l bătuseră prieteni de-ai proprietarului de magazin pentru că-l făcuse să apat pe puștiul care furase mătasea.

N-a aflat niciodată cine-i administrase bătaia în seara aceea de toamnă.

Poate că fuseseră prieteni de-ai proprietarului... În realitate, putea fi oricare dintre sutele de oameni care nu-l plăceau pe Parker, cu toate că el se purta cu amabilitate. De fapt, nici n-avea importanță cine-l stâlcise în bătaie.

Cu ocazia aceea a învățat câteva lucruri.

Întâi de toate, a învățat că nu era tocmai plăcut să ieși la bătaie. În filme, o bătaie este de obicei o bătălie. Persoana care-o ia pe cocoasă e un bătauș dat naibii, care reușește să pună la pământ vreo zece dintre atacatori, înainte de a fi globorât. După aceea se ridică, clatină din cap ca să se dezmeticească, își șterge o urmă de sânge de pe buze, își scutură hainele de praf, se încruntă și privește printre gene lăsându-i pe spectatori să ghicească ce înseamnă expresia asta. În viața reală, o bătaie se administrează rareori cu pumnii. Bărbații, care-l luaseră în primire pe Parker în noaptea aceea de toamnă, erau la fel de solizi ca și el și, înarmați cu cozi de mătură, îl tocaseră metodic până-l lăsaseră lat. Au continuat să-l bată cu sete și după ce-și pierduse cunoștința, îl zdrobiseră până se aflase la un pas

de moarte și, întâmplător, clișeul se potrivea perfect cu situația reală, pentru că-l ciomăgisera până când fusese pe punctul de a-și da duhul și poate că se găsisese chiar la mai puțin de-un pas de tărâmul de dincolo. Nu-i plăcuse deloc experiența aceea. Așa că primul lucru pe care l-a învățat a fost ca, atâta vreme cât va mai face umbră pământului, să nu mai fie el acela care să o încaseze. Niciodată. A învățat asta la fel cum un băiețuș își învață rugăciunea de seară. *Niciodată n-o să mă mai las bătut. Niciodată n-o să mă mai las călcat în picioare.*

Și singura modalitate de a te asigura că n-o să fii luat niciodată în pumni e ca întâi să lovești și abia după aceea să pui întrebări. În astfel de ocazii este salutar să porți insigne de polițist. Asta face ca scuzele de după, față de cei nevinovați, să fie mai ușor de găsit.

Al doilea lucru pe care-l învățase Parker era că se dovedise mult prea fraier și credul în modul de abordare a activității de polițist. Din ziua aceea, Parker le dăduse citații până și celor care îndrăzneau să scuipe pe jos. Lucru curios pentru cei ce-l cunoșteau, după noaptea aceea, Parker începuse să aducă la secție mai mulți bețivi, vagabonzi și delincvenți inofensivi decât oricare alt polițist care lucra în circumscripție. După propria lui părere, Parker încetase să mai fie băiat de treabă. Devenise un tip dur și necruțător, și știa asta. Și dacă, din întâmplare, nu țineai la el, păcatul era al tău. Parker trebuia să trăiască și știa cum să o facă.

N-o să mă mai las călcat în picioare, își zicea el.

Niciodată n-o să mă mai las bătut.

În bufetul de la colțul străzii, Jeff Talbot își ținea o batistă umedă apăsată pe tăietura de pe obraz și-și ștergea sângele. Câteva picături căzuseră pe gulerul bluzei și se găndea deja la chinul care-l aștepta ca să scoată petele. Aflat în spatele tejghelei, Luis era mai preocupat de starea marinarului decât de agitația din stradă. Îl privea pe marinar cu o îngrijorare aproape paternă.

- Ți-ai revenit? întrebă el.
- Da, mă simt bine, răspunse Jeff. Ce-i cu puștiul ăla?
- Zip?
- A, așa-l cheamă? Da, el.
- Habar n-am.
- Adică, ce dracu', cine l-a deranjat? Eu îmi vedeam de treaba mea.
- Treaba lui e să se vâre în afacerile altora. N-o să se fărșească bine. Ca și Miranda ăsta.
- Eu încerc să-nțeleg... adică, de ce caută gâlceavă? E iute la mânie, ce-i cu el?
- Luís ridică din umeri.
- Nu mai mult decât alții.
- Se zice că spaniolii se aprind din te miri ce, nu?
- Unii da, alții nu, îi răspunse Luís, ridicând din nou din umeri.
- În Fletcher n-avem nici un spaniol, înțelegi? spuse Jeff, cu un ton mirat în glas. Până azi *n-am întâlnit* pe nimeni de origine spaniolă, ce zici de chestia asta?
- Nici eu n-am întâlnit pe nimeni din Fletcher până azi, îi răspunse Luís.
- Ceea ce încerc eu să pricep... Jeff se opri, studie baptista mânjită de sânge și apoi ridică ochii spre Luís. În fine, *tu* pari altfel.
- Altfel?
- Vreau să spun că... nu semeni cu el. Jeff făcu o pauză. Și Miranda ăsta-i tot spaniol, nu-i așa?
- *Sî.*
- Jeff nu mai spuse nimic. Clătină din cap și, fără a mai scoate vreo vorbă, căzu pe gânduri.
- Marinarule, dacă așa gândești, faci o mare greșală.
- În ce sens?
- Știi tu în ce sens. E ușor să gândești așa.
- Asta-i o treabă personală, Luís, spuse Jeff. *Trebuie* să înțeleg. N-o fac doar ca să mă aflu în treabă. E... e important pentru mine.

— De ce-i așa de important?

— Așa, pentru că... Privi la ceasul de pe perete și se întreabă dacă China se va ține de cuvânt și va veni la întâlnire. Iar apoi se întreabă dacă mai voia s-o revadă. Se încrunta și zise: Pentru mine contează mult, atâta tot.

TOATĂ LUMEA părea pregătită pentru ceea ce avea să se întâmple.

Polițiștii aflați pe străzi și acoperișuri și în spatele imobilelor erau pregătiți. Oamenii care urmăreau întregul spectacol erau gata. Zip și Sixto găsiseră o ladă mare pe terenul viran din colțul străzii și o așezaseră dincolo de baricadă; erau gata și ei.

Până și locotenentul Byrnes părea gata acum. Constatase că forțele lui erau desfășurate exact așa cum voia el. Ținând în mână un gigafon, ieși din spatele mașinii de poliție, duse incomodul aparat spre gură, suflă în el de câteva ori, pentru a regla volumul, și spuse:

— *Miranda! Pepe Miranda! Mă auzi?*

Vocea lui răsună de-a lungul străzii tăcute. Oamenii așteptau replica lui Miranda, însă aceasta întârzia.

— *Mă auzi?* Întrebă din nou Byrnes, iar vocea lui bubui din difuzor. Din nou liniște. În această liniște, oamenii din mulțime pădură să-și țină răsuflarea în aceeași clipă, astfel încât de pe buzele tuturor scăpă un oftat colectiv.

— *În regulă, știu că mă auzi, așa că fii atent la vorbele mele. Am blocat strada asta și pe cealaltă. Am instalat polițiști înarmați la fiecare fereastră și pe acoperișurile clă-*

dirilor aflate în dreptul apartamentului în care ești; atât în față cât și în spate.

Ești încolțit, Miranda, ai auzit?

Zip și Sixto se cățără pe ladă și se uitară peste capetele oamenilor.

— Asta-i lada *noastră*, ai băgat la cap? Spuse Zip. Doar pentru Fioresii Latino. Nu vreau să mai văd și pe alții urcați pe ea.

— *Ce zici, Miranda?* Întrebă Byrnes. *Ieși singur afară sau trebuie să venim noi după tine?*

— De ce nu răspunde?, spuse Zip nerăbdător. Se întoarse către ferestrele de la etajul întâi, duse mâinile pâlnic la gură și strigă: Răspunde-i, Pepe!

— *Dacă se va ajunge la împușcături*, spuse Byrnes în gigafon, *s-ar putea să fie răniți oamenii aflați în stradă*. Hai, *ce zici, ieși de bună voie?*

Se lăsă din nou o tăcere apăsătoare. Byrnes aștepta.

— *Bine*, începu el, *dacă tu...* — și deodată se auzi o voce venind de la una din ferestrele etajului întâi. Glasul rămase impersonal, pentru că nu se văzu nici o siluetă la fereastră. El părea să se materializeze de niciunde, un glas strigat care răsună în stradă, întrerupând vorbele locotenentului.

— Pe cine-am împușcat?

— E Pepe! strigă Zip și strigătul se propagă prin mulțime ca lava care năvălește în jos pe panta unui munte: E Pepe, e Pepe, e Pepe, e Pepe, e Pepe, e Pepe...

— *Ai lovit pe unul dintre polițiști*, spuse Byrnes.

— L-am omorât? strigă Miranda, încă nevăzut dinăuntrul apartamentului; doar vocea pluti în jos către stradă.

— *Nu.*

— *Minți. L-am omorât.*

— *L-ai lovit în umăr. Ieși afară?*

— Fă-i să vină după tine, Pepe!, strigă Zip.

— *Miranda, n-avem chef de joacă. Dacă ieși afară...*

Un alt zgomot, un vaiet ce le era familiar tuturor, răbufni pe neașteptate, acoperind cuvintele lui Byrnes.

— Ce-i asta?, răcni Miranda.

— *E-o ambulanță. Ce-ai de spus, Miranda?*

— Nu trebuia să încerce chestii de-astea cu mine, spuse Miranda. Putea să fie omorât. Puteam să-l omor...

— *Dar nu s-a întâmplat așa. Hei, ce zici? Da sau nu? leși afară?*

— *Nu!* izbucni urletul sălbatic al lui Miranda. Ți-nchipui că-s un fricos de două parale? Eu sunt Pepe Miranda! Vocea îi creștea în intensitate. *Mă auzi?* Dacă mă vreți, veniți încoace să mă luați!

— Așa, Pepe, așa te vrem! răcni Zip și-l înghionti pe fixto în coaste, și dintr-o dată strada căpătă viață, răsunând de chiote de încurajare:

— Da, Pepe!

— Bravo, Pepe!

— Spune-le-o tot așa!

— *Liniște!* urlă Byrnes. *Liniște, toată lumea!* Polițiștii intrară rapid în mulțime, iar oamenii de pe stradă tăcură brusc.

Însă de pe acoperișuri încă mai răsunau încurajări pentru ucigașul încolțit în apartament. Byrnes așteptă ca vacarmul să se stingă. Duse gigafonul la gură și spuse:

— *Bine, Miranda. Nu mai stăm de vorbă. Venim!*

— Atunci nu mai vorbi atât și veniți să mă luați, ticăloși și lași ce sunteți! strigă Miranda și deodată, storul de la o fereastră se ridică și în cadrul ei apăru Pepe Miranda ucigașul, un bărbat scund, musculos, îmbrăcat doar cu un tricou, rânjind sfidător, cu barba nerasă de trei zile și având câte un pistol în fiecare mână. Își dădu capul pe spate, apoi și-l aruncă în față, cu o mișcare scurtă și scui-pă în stradă. După aceea începu să tragă orbește cu ambele pistoale, de parcă ar fi încercat să dovedească tuturor că era șeriful dintr-un oraș din Vestul Sălbatic.

Byrnes făcu un semn cu mâna către acoperișuri și nemurărate împușcături asurzitoare făcură duminica țândări pe-o bucată de cristal. Femeile din mulțime începură urla, iar bărbații se făcură mici, căutând adăpost unul în spatele altuia. Byrnes flutură din mână încă o dată. Când focul încetă, Miranda nu se mai afla în dreptul ferestrei.

Byrnes îi strânse în jurul lui pe Carella, Parker și Hernandez.

— Asta e, spuse el, intrăm. De data asta, Miranda și-a luat lumea-n cap. Făcu o pauză și privi chipurile oamenilor din prejma lui. Steve, a sosit căpitanul Frick?

— Da, l-am văzut adineauri.

— Să-l găsim. Vreau să procedăm fără greșală.

Frederick Block era în drum spre casă când se trezi, dintr-o dată, prins într-un blocaj rutier. Block detesta ambuteiajele, dar mai ales duminica le ura de moarte. Plecase până la biroul lui din centru pentru a lua o cutie de capse solicitate urgent de o fabrică din Riverhead. Livrase el însuși marfa. „Când faceți afaceri cu Block Industries vi se asigură servicii prompte“ — îi spuse el clientului, apoi o luă pe cel mai scurt drum pe care îl știa de la Riverhead către podul Calm's Point și ruta asta se întâmplase să treacă prin centrul Isolei și prin circumscripția 87. Iar acum se afla în mijlocul unui ambuteiaj, într-o zi de duminică, transpirând în automobil, când ar fi putut să fie pe plajă. Block era un bărbat gras. Nu unul dintre acei oameni grași care se amălesc folosind eufemisme precum „corpulent“ sau „rotofer“ pentru a-și caracteriza obezitatea. Era gras. G-R-A-S. Și fiind gras, transpira abundent. Și fiind o persoană care transpira — deși Block știa că cei grași *nu transpiră* niciodată — nu-i plăcea nicidecum să stea închis într-o mașină imobilizată în mijlocul Isolei, într-o zi ca asta.

Suportă arșița cu îndărătnicie îngăduitoare, atât cât putu. Apoi coborî din mașină și încercă să afle ce mama naibii pricinuisse blocajul. După câte își dădea seama, nu avuseseră

loc nici un accident. Întotdeauna se enerva la culme când producea vreun accident. În primul rând, șoferii atenți nu provocau accidente. Și-n al doilea rând, și asta era foarte important chiar dacă mașina boțită nu bloca drumul, traficul se târa întotdeauna în ritm de melc, fiindcă fiecare automobilist vroia să aprecieze singur pagubele produse.

Astăzi nu fusese nici un accident. Și totuși, traficul pe bulevard se blocase în ambele sensuri. De ce, mă rog? se întrebă Block. Cu instinctul unui copoi bătrân, urmă mulțimea. Toată lumea părea să se îndrepte în aceeași direcție și presupuse că punctul de atracție se afla într-acolo. Pășind leuănat, ștergându-și sudoarea de pe frunte cu o batistă albă mare, înjurând în barbă, Block își croi drum de-a lungul bulevardului și se opri la bufetul de la colț. La tejghea stătea un marinar.

— Ce s-a întâmplat, matroz? Nu călcase în viața lui pe o navă, dar era un comerciant înnăscut care se pricepea să adapteze vorbele pentru a se potrivi oricând, indiferent de situație. De ce nu pot să ajung cu mașina până aici? Ce se petrece?

Marinarul nu-i răspunse. Își tampona fața cu o batistă împăturită. Block nu văzu sângele de pe batistă și presupuse că marinarului îi era cald și se ștergea de sudoare. Îl împătimi și-l înțelese, așa că se întoarse către bărbatul aflat de cealaltă parte a tejghelei.

— Poți să-mi spui ce se întâmplă? întrebă el.

— S-a blocat circulația, spuse Luis.

— Crezi că-mi spui ceva nou? făcu Block și începu să chicotească, valurile de grăsime clătinându-i-se în ritmul hohotelor. Ascultă, ce vorbă-i asta? S-a blocat dinspre centru și dinspre periferie și probabil că și de-a latul orașului. Ce se întâmplă? Vreo paradă?

— E un pistolar în apartamentul de colo, spuse deodată marinarul.

— Un ce? Block își șterse fruntea. Ai zis cumva pistolul?

— Pepe Miranda, interveni lămuritor Luís și clătină din cap.

— N-am auzit de el. Ce-a făcut? A prădat vreo bancă? spuse el și se porni să râdă, iar grăsimea reîncepu să joace pe el. N-avea deloc înfățișarea unui Moș Nicolae.

— Locuiești în orașul ăsta? întrebă Luís.

— Sigur că locuiesc aici. Nu chiar în zona asta. Prin Calm's Point. Ce e Miranda ăsta, vreo celebritate?

— E-un ucigaș, spuse încet marinarul.

— Zău? Block făcu ochii mari, cântărindu-și vorbele. Un ucigaș?

— Asta e, spuse Jeff.

— Și au venit să-l umfle? Întrebă Block.

— Așa se pare. Domnule, du-te mai bine la mașină. S-ar putea să iasă cu împușcături.

— Nu, nu, spuse Block, foarte interesat dintr-o dată. Vreau să văd și eu. Vreau să-l văd murind.

Își făcu loc prin mulțime folosindu-și burdihanul uriaș ca pe un berbec.

— Louise, cât e ceasul? întrebă Jeff.

— Nu știu. În jur de unsprezece și jumătate. De ce?

— Eu... ar trebui să mă întâlnesc cu o fată. La amiaza.

— Marinarule, de ce nu faci ce-ai zis mai devreme? Pleacă de-aici, până nu mai dai de vreun alt bucluc. Du-te în parc, ce zici? Când o să vină fata, o să-i spun eu c-o aștepți acolo. Cum o cheamă?

— China. E-un nume cam ciudat, nu găsești?

— Nu pentru o spanioloaică. Numai că în spaniolă se pronunță Cii-na. Luís făcu un gest din umeri. Multe fete din ziua de azi își fac numele să sune englezește. Ori o fac alții, iar lor li se pare că-i mai ușor așa. Rămase tăcut vreme de o clipă. Hai, du-te. Du-te în parc. O să-i spun eu unde ești.

— Louise, când am văzut-o, am luat-o drept o târfă. N-a fost începutul cel mai fericit, nu?

— Ei na, știu mai mulți bărbați care s-au însurat cu prostituate, spuse Luís. Devin soții bune și credincioase.

— A, ea nu e! spuse Jeff, aproape strigând cuvintele în traba lui de a spulbera bănuielile. N-am vrut să crezi asta. Adică îți dai seama, dacă o cunoști. Are o... are o față tare dulce, înțelegi?

Luís zâmbi.

— *Sí*.

— Da, ca o fetiță, pricepi? Zâmbi către Luís și apoi mălugă repede: Asta nu înseamnă că n-arată ca o femeie. Vreau să spun că are tot... ăă... tot ce-i trebuie unei femei.

— Încă n-am văzut vreo portorică care să arate ca o îndură de călcat, spuse Luís.

— Hî?

Luís își mișcă mâinile prin aer, imitând rotunjimile neobișnuit de pronunțate ale unei femei.

— A, da, încuviință Jeff. Sigur. Dar ea nu pare îngălătă, înțelegi asta, nu? Vreau să spun că nu-i una din alea... Își folosește și mâinile pentru a arăta o femeie ai cărei sâni erau mari cât munții. Amândoi clătină solemn din cap, aprofund dimensiunile normale ale sânilor. Și vorbește frumos, spuse Jeff. Îmi plac fetele care au o voce plăcută și... și ochi care te privesc.

Atunci când vorbesc, înțelegi? Te privesc în ochi. Asta-i bine. Te face să te simți... cum să zic eu... important.

— *Sí*, un bărbat trebuie să se simtă important.

— De-aia nu mi-a plăcut Fletcher, Louise. Acolo mă simțeam ca toți ceilalți. E caraghios, dar, vezi tu, după am întâlnit-o mă simt — nu știu cum — mă simt *eu însuși*! E-o prostie, nu?

Adică, hm, cum altfel ar trebui să mă simt? Și abia am cunoscut-o. Vreau să spun că-i o fată ca oricare alta, înțelegi?

— Sigur, întări Luís, e-o fată ca oricare alta. Poți găsi fete oriunde.

— Ei, nu-i chiar ca *orice* altă fată, spuse Jeff grăbit. I mai drăguță decât multe altele, înțelegi?

— E ușor să găsești fete drăguțe, marinarule. Lumea e plină de fete drăguțe. Și pentru fiecare bărbat din lume există o fată drăguță.

— Da, desigur. Dar ea... ăă... cred că poți să spui că e frumoasă. Cred că nu greșești, Louise. Făcu o pauză. Tu. tu crezi că o să vină?

— Nu știu, răspunse Luis. Probabil.

— Eu așa sper. Tii, Louise, așa sper!

Din poziția privilegiată pe care o avea pe ladă, Zip o văzu imediat cum își făcea loc prin mulțimea privitorilor. Flutură mâna spre ea grăbit și apoi strigă:

— Elena! Hei, Elena, vino-ncoace! Îi dădu un ghiont lui Sixto și-i spuse: Hei, Sixto, uite-o pe Elena!

— Credeam că prietena ta este China, spuse moale Sixto.

— Le mai schimbăm și noi, nu? spuse Zip și rânji. Hei, Elena!

Fata îi răspunse la salut. Avea șaisprezece ani, părul negru și ochii la fel, era atrăgătoare și purta fustă și o bluză. Fata care o însoțea, ceva mai scundă, purta pantaloni strâmți negri și o cămașă albă bărbătească.

— Bună, Zip, strigă Elena și apoi îi spuse prietenei: Juana, uite-i pe Zip și pe băieți...

Fără să stea mult pe gânduri, Juana spuse:

— E-un nesuferit fără pereche.

— Nu-i chiar așa de rău, spuse Elena. Hai, vino.

Se apropiară de ladă. Zip îi oferî mâna Elenei și o trase sus, alături de el. Papá studie gestul cavaleresc și-l imită, dând și el Juanei mâna pe care ea o luă cu disprețul unei contese care acceptă ajutor din partea unui ușier.

— Ai mai pomenit așa ceva, Elena? întrebă Zip plin de vigoare. A împușcat pe unul.

— Cine-a împușcat pe cine? întrebă Elena.

— Pepe Miranda! spuse Papá.

— Cine?

— Pepe Miranda, o lămuri Zip. Are cu el un adevărat arsenal în apartament. Polițaii nu știu ce să mai facă să-l scoată de acolo. Mamă, trebuia să-l vezi. A ieșit la fereastră și-a scuipat la ticăloși!

— Cine-i asta? întrebă Juana, dându-i atenție lui Zip.

Ca și cum ar fi repetat o lecție bine învățată, o lecție pe care chiar o învățase ceva mai devreme de la Cooch, Papá spuse:

— El îi cel mai ma'e chestie care ezistă în cartieru' ăsta a nost'.

— Zău? făcu Juana cu un aer superior. N-am auzit de el niciodată.

— Deci despre asta-i vorba, spuse Elena. Ne plimbam și noi pe stradă și toată lumea venea încoace, de parcă cineva ar fi câștigat lozul de-un milion de dolari.

— Duminica nu sunt trageri, spuse distant Juana. Nu era o fată prea drăguță, însă aflase de undeva că avea ochi foarte atrăgători și mai apoi învățase cum să și-i machieze. Ochii verzi ca jadul erau punctul de atracție al chipului ei și, în combinație cu părul negru ca tăciunele, creau o impresie seducătoare care arunca în umbră trăsăturile destul de comune.

— Ați venit tocmai din cvartalul celălalt? o întrebă Zip pe Elena.

— Sigur. De ce întrebi?

— Așa, degeaba. Făcu o pauză. ăsta-i teritoriul Gardienilor Regali.

— Și ce-i cu asta?

— A, nimic. Nimic.

— Gardieni Regali sau nu, trăim într-o țară liberă.

— Ne plimbăm pe unde avem chef, adăugă Juana.

— Asta fiindcă ești gagică. Nu-i la fel de ușor când ești tip, spuse Zip.

— De ce? întrebă Juana.

— Pen' că nu-i, asta-i treaba. Nu ai voie să te amesteci pe teritoriul altui club.

— Asta-i o tâmpenie. Nu aveți altceva mai bun de făcut decât să vă jucați de-a războiul? Asta-i treabă de copii mici.

— Ba nu-i treabă de copii mici, spuse Zip. Nu înțeleg tu chestii dintr-astea...

— Ba-nțeleg, și încă foarte bine, spuse Juana. N-aveți altceva mai bun de făcut, asta-i tot. De-aia și împărțirea în teritorii și bătăile între bande și...

— Am multe de făcut, spuse Zip. Tot timpul avem câte ceva de făcut, nu-i așa, Sixto?

— Sigur, are mai mult de-o grămadă, spuse Elena. Trebuie să alerge după China.

— Hei, ia ascultă, făcu Zip și zâmbi. Tu ce-ai zice de-o îmbrățișare, Elena?

— Dacă ai avea atâtea de făcut, nu se dădu bătută Juana, nu te-ai mai băga în prostiile astea copilărești. Nu ești decât un nevrotic extrovertit.

— Un ce? se miră Zip.

— Un nevrotic extrovertit, repetă Juana cu un aer profesoral.

— De unde până unde ești așa de deșteaptă, ia zi? Unde ți-ai luat diploma de doctor, hâ?

— Am citit un articol într-un ziar, răspunse Juana plină de sine.

— Ia te uită de unde-a răsărit marele savant! spuse Zip și izbucni în râs. O ignoră și se întoarce spre Elena. Hai, ce mai stai, nu vrei să mă îmbrățișezi?

— Du-te la China, spuse Elena cu răceală.

— Hai, hai, spuse Zip încă rânjind. Dar zâmbetul lui n-o impresionează pe Elena. Cu un gest premeditat, se întoarce către Sixto.

— Cine-i prietenul ăsta al tău? întrebă ea înțepată.

— Ha? făcu Zip.

— Tu cum ești? Îl întrebă ea pe Sixto. Tipul puternic și tăcut?

— Eu? întrebă Sixto, uimit de atenția ce i se acorda dintr-o dată.

— Cum te cheamă? îl întrebă Elena, dându-se mai aproape de el și zâmbindu-i așa cum o văzuse, demult, pe Jane Russel zâmbind într-un film.

— Sixto, răspunse el.

— Articolul spunea că tu trăiești un sentiment de nesiguranță, îi spuse Juana lui Zip.

— Nu-mi servi mie toate rahaturile pe care le citești în ziare, spuse el și se întoarse furios către ea, necăjit de comportarea Elenei. Eu nu cred nimic din ceea ce citesc.

— Probabil că nici măcar nu știi *cum* să citești, spuse Juana.

Era cel puțin ciudat ce se petrecea pe lada aceea. Pentru că, în ciuda afirmațiilor Juanei că Zip era un nesuferit fără pereche, un nevrotic extrovertit și că trăia cu un sentiment de nesiguranță, eforturile sale de a întreține o conversație fuseseră îndreptate către el. Și chiar dacă încercările de apropiere luaseră forma unui atac, era limpede că ea cerșea atenția lui Zip și nu a altuia. Între timp, Elena făcea același lucru, chiar dacă lăsa impresia că i se adresa lui Sixto. Pe lada aceea se dădea o luptă surdă și hotărâtoare, nu prea subtilă, ce-i drept. Oricare ar fi fost defectele lui Zip, fetele recunoșteau că e cel mai atrăgător dintre cei trei băieți. Și grație indiferenței sau prostiei, el nu pricepea câtuși de puțin ce se întâmpla.

— Da' cum se face că ești așa de tăcut? îl întrebă Elena pe Sixto. Nu te simți mișcat de ce i se-ntâmplă prietenului tău, Pepe Miranda?

— Nu-i prietenul meu, spuse Sixto. Pepe-i o nulitate!

Fetei nu-i scăpă accentul. Îl privi o clipă pe Sixto, apoi spuse:

— Hei, ce-i cu tine? Ești tigru, sau ce?

— Eu nu.
— Vorbești ca unul proaspăt debarcat. Nu știi să vorbești englezește?

Papá rostogoli prin minte comentariul lui Sixto și într-un târziu pricepu sensul vorbelor lui.

— Ce vrei tu să spui că-i o nulitate? întrebă el acum. În Zip, Sixto ăsta zice că Pepe-i o nulitate.

Zip o lăasă pe Juana.

— Ce? A spus așa ceva?

— Eu nu spus ni' ic, se dezvinovăți Sixto.

Iar acum Elena, dornică să recâștige atenția lui Zip, sări și ea cu gura:

— Exact așa a spus, Zip. Așa a spus Tigru! Marin, se rios.

— Eu nu tigrul! Eu vorbește engleză bun!

— Așa ai spus? întrebă Zip și-l îmbrânci pe Sixto. Așa ai spus, hî! și-i mai făcu un vânt. Ia zi? și-l înghionti pe Sixto, împingându-l până la marginea lăzii. Asta ai spus, Sixto? și de astă dată îl îmbrânci cu putere făcându-l să cadă de pe ladă, să se rostogolească pe spate până ajunsese la rigolă. Zip izbucni în râs. Papá și Elena îi ținură isonul. Pentru o clipă, Juana rămase nehotărâtă, ca și cum primul ei impuls ar fi fost să coboare și să-l ajute pe Sixto să se ridice în picioare. Momentul de indecizie trecu. Agitată la început, râsete înfundate, apoi izbucni în hohote alături de ceilalți. Zip își trecu brațul în jurul taliei Elenei.

— Ce-i cu tine, totuși? întrebă el.

— Nimic.

— Și-atunci, de ce răceala asta?

— Ce-i între tine și China?

— A, asta era?

— Exact.

— Nimic. Făcu un gest din umeri.

— Se aude că i-o coci lui Alfie.

— Păi are s-o încaseze el, pricepi?

— De ce? Din cauză că s-a întâmplat ceva între el și China?

— Are să fie bucluc?

— Cu Alfie?

— Da, spuse Elena.

— Nu, nici vorbă, îi răspunse. Nu-ți face probleme, bine?

— Tu ești încurcat cu China?

— Eu? Zip începu să râdă iar. Hei, tu ești geloasă, nu-i așa? Să mă ia naiba dacă nu-i așa...

— E de-ajuns de bătrână ca să-ți fie mamă, spuse Elena îmbufnată. Cred că are nouăsprezece, probabil chiar douăzeci de ani.

— Asta nu înseamnă că-i bătrână, ci doar cu mai multă experiență. Care-i problema, scumpo? spuse el dulce. Ești geloasă, drăguța mea?

— Nu.

— Îngrijorată pentru soarta bietului Alfie?

— Nu-mi pasă ce-o să-i faci lui Alfie. Mie să-mi răspunzi la o întrebare.

— Sigur, ce anume?

— Îți umblă ochii după China ori nu?

— Uite care-i treaba, păpușico, sunt ud că te interesează persoana mea, da' nu-ncepe să mă iei la întrebări. Acuș' îți trag una în gură, ai înțeles?

Juana se întoarse brusc spre el.

— Te face să te simți mare bărbat dacă lovești o fată, nu?

— Ia întinde-o de-aici, toanto, îi răspunse el. O cuprins pe Elena cu ambele brațe. Hai, unde-i îmbrățișarea aia?

— Termină, Zip, spuse ea. Se uită lumea la noi.

— Să se uite, ce-mi pasă mie? Își retrase o mână și arăta spre mulțime. Hei, tu! Grăsanule!

Tot făcându-și loc prin mulțime până ajunse la baricadă, Frederick Block ridică ochii spre Zip.

— Te uiți la noi, grăsanule?

Întorcându-și fața, pe care se citea o expresie de scârbă Block le arată spatele. Zip bufni în râs.

— Ai văzut, scumpo? Spuse el. Nu se uită nimeni la noi. O trase mai aproape. Mm, ce dulce ești tu...

— N-ar trebui să te las, spuse Elena. Mai ales după chestia asta cu China...

— Cineva trebuie s-o apere pe micuța China, nu? În cepu să-și plimbe mâinile pe trupul ei. Îi atinse un sân și ea se feri rușinată, însă el o cuprinse și mai strâns și ea rămasă mută în cercul făcut de brațele lui. Zip o mângâie blând pe spate.

— Ai de gând să-i faci ceva lui Alfie? întrebă Juana.

— Ia cară-te odată, îi spuse Zip.

— Marele bărbat, bufni Juana. Toți ăștia din cartier se dau mari bărbați. Pentru că ai un sentiment de nesiguranță, asta-i treaba.

— Mamă, scoate niște panglici din ea de-ai zice că-i cresc în gură, spuse Zip. Am vești pentru tine, tontolovanco. Acum *sunt* mare bărbat, ce zici de chestia asta? Fioaroșii Latino nu se tem de nimeni și de nimic!

— Cine-a mai auzit de Fioaroșii ăștia în afară de tine și de maică-ta? îl întrebă Juana. Dacă ar veni acum vreunul dintre Gadienii Regali, te-ar trece toate răcorile.

— Nu mi-e frică de nici un Gardian, spuse Zip furios, nu mi-e frică de *nimeni*! Își chinui mintea ca să găsească ceva care să pună punct afirmațiilor lui și apoi izbucni: Ei, bine, află că unul din băieții mei e plecat acum să aducă niște pușcoace!

— Dacă ar scăpa vreun glonț din greșală, ai fugi de ți-ar sfârâi călcâiele!

— Eleo, mai bine i-ai spune amicei tale să-și țină botul, o avertiză Zip.

— Juana, termină cu sâcâiala asta...

— Pistolul e un simbol psihologic, spuse Juana. Tu vrei unul pentru că ți-e frică.

— Să știi că n-o să-mi fie frică să-ți scap una peste mu-tră, nu se lăsă Zip.

— Marele bărbat, repetă Juana, dar apoi tăcu.

Zip privi peste mulțime:

— Uite-i că se-ntorc, spuse el. Se-ntorc brutele.

PLANUL era simplu, dar, după ani și ani de activitate în poliție, locotenentul Byrnes descoperise că planurile cele mai realizabile și mai practice *erau* simple.

Planul era menit să înșele și avea să folosească predictibilitatea poziția înăscută a omului de a prevedea un anumit curs al evenimentelor, iar apoi de a-l pune la pământ printr-o acțiune bruscă și neprevăzută. Bineînțeles că planul se străduia să anticipeze ceea ce Miranda va considera drept „provizibil“. Părea însă normal să se pornească de la presupunerea că Miranda anticipa că polițiștii îl vor scoate din apartamentul acela și că singura modalitate de a reuși asta era prin forțarea ușii. Prin urmare, dacă se dădea un iureș dinspre partea cealaltă a străzii, o desfășurare de forțe care să convingă prin toate detaliile că era vorba de un asalt frontal, atunci Miranda se va pregăti pentru a răspunde unui atac împotriva ușii. În realitate, asaltul urma să vină din altă direcție. Cam așa era caracterul simplu și lipsit de originalitate al păcălelii. Folosind cuvinte nepretențioase, planul poliției putea fi exprimat astfel: *Lovește-l unde te așteaptă cel mai puțin.*

- Ați priceput ca lumea? își întrebă Byrnes oamenii
- Eu vreau scara de incendiu, spuse Parker.

- Mai discutăm despre asta.
- Eu vreau să fiu cel care-l doboară, insistă Parker.
- Vreau să-i zbor creierii.
- Parker, uneori îmi întorci stomacul pe dos, spuse Byrnes.
- Poftim?
- Nimic.
- Atunci, de ce vorbești în felul ăsta?
- Las-o baltă, spuse Byrnes. Ai înțeles planul?
- L-am înțeles, răspunse Parker îmbufnat.
- Frankie!
- Am priceput.
- Steve!
- Pete, revedeți detaliile.
- În regulă; pe scurt, ăsta-i planul. Eu o să-i spun lui Miranda că intrăm după el. O grămadă de polițiști vor năvăli pe ușa imobilului când se va declanșa focul. Miranda, per eu, o să creadă că avem de gând să forțăm ușa apartamentului dinspre hol. Dar unul dintre noi se rupe de grup și să lipește de peretele clădirii.
- Eu o să fiu acela, spuse Parker.
- Oricine-ar fi, o să tragă scara de la ieșirea de incendiu și o să urce până la etajul întâi. S-ar putea să-l împuște pe Miranda de la fereastră. Altfel va fi obligat să intre în apartament și să tranșeze treaba acolo. E cam periculos, dar prefer să risc un singur om decât zece.
- Să pornim, spuse Parker.
- O clipă. Am nevoie de-un voluntar pentru scara de incendiu.
- Ai deja voluntarul, locotenente, insistă Parker.
- Ai doi, spuse Hernandez.
- Frankie, tu nu te băga! Asta-i treaba mea.
- De ce-ar fi a ta?
- Pentru că-așa vreau eu.
- Eu hotărâsc cine merge... , dădu Byrnes să spună.

— Ar fi o neghiobie să trimiți acolo un tip care-i... Parker își puse frâu la gură.

— Care-i ce? întrebă Hernandez.

— Hai, spune! Care are o miză personală în treaba asta, da?

— Personală? Ce dracu' tot vorbești acolo?

— Ai crescut alături de Miranda!

— Ce importanță are asta? Vrem să-l scoatem din apartament sau nu?

— Îl vrem *mort*, spuse Parker. E un gunoi. Trebuia ucis de mult. E cea mai mare împuțiciune din cartierul ăsta.

— Ce mama dracului știi tu despre împuțiciunea de aici, Parker? Ai vă... ?

— Da, am văzut destule. Sunt în secția asta de...

— Ai crescut cu putoarea în nas, zi și nopte? Ai trăit în ea când te-ai născut?

— Tu te-ai găsit să-mi vorbești despre cartier? Îl cu nosc așa cum nici nu-ți închipui. N-ai ce să-mi spui de spre...

— Nu, nimic! Pentru tine, circumscripția asta înseamnă câte-o mare infracțiune, câte-o crimă oribilă care se comite din oră-n oră. Și ți-e teamă de locul ăsta! Ești turbat de spaimă!

— Eu, speriat? Cine dracu'...?

— Ei, află că pentru mine înseamnă *oameni*! Și oamenii merită să li se dea o șansă! Și ei îl vor pe nenorocitul ăla la fel de mult ca și tine!

— Vor ca el să țină-n șah tot nenorocitul ăsta de oraș! strigă Parker. Știi asta! Știi că-i adevărat!

— Vor doar ca un portorican să mai câștige din când în când.

În regulă, dacă mă duc eu la scară, un portorican va învinge.

— Dacă mă duc eu...

— Dacă te duci tu, te dezvinovățești. Crezi că dacă o să-l ucizi o să-ți slujească la ceva, Parker? Îți închipui că ăsta-i răspunsul?

— Nu pricep ce vorbești tu acolo.

— Dacă mergi tu, n-o să realizezi nimic. Nici pentru tine, nici pentru oraș. O să-l faci un erou pe Miranda. Ți-o spun de pe acum. Ucide-l tu și cartierul ăsta o să aibă un martir. Copiii or să se joace de-a *Miranda și Copoii* șase săptămâni la rând...

— Ia mai dă-i naibii pe copii. Crezi că mă interesează ce...?

— Cine-o să le dea o lecție, Parker? Vrei ca peste zece ani să ai zece ca Miranda?

— Și-o să le dai *tu* o lecție? Întrebă Parker sarcastic.

— Dacă-l ucid eu, spuse sec Hernandez, cartierul nu se alege decât cu un ticălos mort.

— Frankie, e-al tău, spuse Byrnes.

— Mulțumesc.

— Du-te la mașină, Parker. Transmite-le celor de la rapățul celălalt al străzii să deschidă focul. Vreau să atrag focul lui la alte ferestre decât astea.

— Îl trimiți pe Hernandez?

— Da. Ai vreo reclamație?

— Ba bine că nu!

— Du-te cu ea la primar! i-o tăie scurt Byrnes. Îi întoarce spatele și se îndreaptă către polițistul care ținea gigafonul. Parker se uită urât după el, scuipă furios pe trotuar, apoi merge de partea cealaltă a mașinii.

— Un reporter din spatele baricadei îl trase de mânecă pe Hernandez.

— Hei, tu ești șeful? Întrebă el.

— Nu.

— Atunci, cine e? Nu putem trimite câțiva oameni ca să facă niște fotografii?

— Departamentul o să distribuie fotografii, îi spuse Hernandez. Îl dădu deoparte pe reporter și se îndreptă spre bufet.

— Uită-te la puștii ăștia, îi spuse lui Luís. Sug violentă de la același sân ca și Miranda. Clătină din cap. Așteapta acolo ca să moară, știi asta, Luís? Ne așteaptă ca să-l ucidem.

Luís dădu aprobator din cap.

— Și mai știi ceva? Cred că *vrea* să moară. Cred că *vrea* să termine cu toate, o dată pentru totdeauna.

Cele două fete care veniră de pe bulevard și se opriră în capul străzii păreau mai degrabă dornice să înceapă ceva, iar nu să termine. Amândouă erau înalte și brunete. Una purta o rochie strâmtă, din mătase de culoare roșie strălucitoare. Cealaltă purta o rochie identică, însă galbenă. Incapabile să păstreze vreun secret, rochiile erau astfel croite încât să arate și să pună în evidență. Orice nuanță a cărnii de sub mătasea lipită de corp, fiecare mișcare subtilă a mușchilor și oaselor, orice rotunjime, gropiță, cută, își urlau insistent dreptul la existență, trezind interesul chiar și în cel mai nepăsător privitor. Fetele nu știau ce-i aceea sfiala. Își mișcau sânii, șoldurile, coapsele și picioarele cu o fluiditate care ajuta rochiile să-și ducă la bun sfârșit misiunea lor de a dezvălui.

De fapt, ele reprezentau atât de fidel prototipul hollywoodian de târfă, încât, la prima vedere, păreau imitații. O calitate pe care o posedau absolut toate prostituatele din cuprinsul secției 87 era capacitatea lor de a trece drept orice altceva, dar *nu drept* parașute. În cele mai multe cazuri târfele din circumscripție erau cel mai bine îmbrăcate din tre fetele de pe stradă. Mai presus decât alt atribut, grija lor atentă față de trupuri era de obicei singurul indiciu al ocupației lor.

Acestea două ori erau noi în meserie, ori își anulasem abonamentul la revista *Vogue*. În orice caz, ele merseră di

rect către baricadă și se opriră acolo. Fata în roșu îl atinse pe braț pe cel mai apropiat polițist care se întoarse, gata să înceapă a urla, dar care făcu o mutră nedumerită, de parcă vreo stea de cinema s-ar fi rătăcit cine știe cum în dormitorul lui.

— Scuzați-mă, domnule ofițer, spuse fata cu o voce sfioasă și pierită, n-am putea să trecem pe-aici? Lucrăm pe partea cealaltă a străzii.

— Unde? Întrebă polițistul.

— La *Gallina*.

— Și-acolo, cu ce dracu' vă ocupați?

Fata în rochie roșie nu-și găsea cuvintele. Se întoarse către tovarășa ei. Cealaltă îi zâmbi dulce polițistului și spuse:

— Noi suntem... ah... în relații cu publicul.

— Regret, fetelor, spuse polițistul. Eu am primit ordin să nu las pe nimeni să treacă decât dacă-i polițist sau pompier. Și văd că nu sunteți nici una, nici alta, am dreptate? Le zâmbi politicos, gândindu-se ce deștept fusese și promițându-și să repete vorba lui de duh la secție, în fața băieților, când o să iasă din schimb.

— Așa e, aprobă cea în rochie roșie.

Se îndepărtară de baricadă.

— Și-acum ce facem, Marge? întrebă cea în galben.

Marge ridică din umeri.

— Mai omorâm timpul pe-aici. Mulțimea asta pare destul de veselă. Poate ne pică totuși ceva și nouă, Marie.

Marie părea neîncrezătoare. Mergând alături, cu mișcări unduioase, rotite și înnebunitoare, călcând elastic și ademenitor, făcând pe toată lumea să-și strâmbe gâtul uitându-se după ele, începură să cântărească potențialii clienți dintre cei care urmăreau asediul. Marie făcu un semn din ochi către Marge, iar Marge aruncă o privire în direcția indicată.

Amândouă se uitau la Frederick Block, grăsanul.

BINEÎNȚELES CĂ UNEORI e tare plăcut să ai o imagine panoramică și sunet stereofonic. În unele momente e grozav să ai un ecran lat întinzându-se pe toată suprafața lumii, pe care să apară diverse lucruri întâmplându-se în orice colțisor, iar ochiul, aidoma unui năvod care mătură fundul oceanului, să le poată cuprinde pe toate.

Nu-i de-ajuns să spui că un eveniment se petrece aici, iar altele dincolo. Strada unui oraș nu este o pânză; strada nu-i o pagină de carte. Ea e ceva tumultuos care freacă de viață și nu poți nutri speranța de a surprinde viața într-o frază sau într-o trăsătură de penel. În acea zi de iulie, lucrurile s-au petrecut aproape simultan, separat și distinct unele de altele, dar, cu toate acestea, aproape în același timp, astfel încât s-a creat o senzație de mișcare continuă, fiecare eveniment suprapunându-se și contopindu-se cu următorul. Ecranul cel lat se întindea pe lungimea unui cvarțial. Viața de pe acea stradă se întindea până la înseși marginile timpului.

Cooch stătea pe treptele scării unui imobil din apropierea bisericii.

China cobora treptele și ieșea în lumina orbitoare a străzii.

Un bărbat, care vindea înghețată, intra pe stradă prin capătul celălalt.

Marge și Marie, cele două prostituate, se apropiau de Frederick Block.

Jeff Talbot se uita la ceasul de perete și părăsea bufetul.

Doi băieți purtând gecii aurii și lucioase dădeau colțul străzii.

Polițiștii secției 87 dădeau năvală pe ușa din stânga ba-lui *La Gallina*.

Acestea sunt lucrurile care se întâmplau, fiecare clipă suprapunându-se alteia, timp pierdut și mereu renăscut din ochiul neobosit al spațiului. Acestea sunt lucrurile care s-au petrecut...

Cooch stătea pe treptele scării unui imobil din apropierea bisericii. Aștepta acolo de mai bine de zece minute, uitându-se la lumea care se revărsa pe scările bisericii, intrând în lumina năucitoare din stradă. Acum nu mai rămăseseră mulți oameni înăuntru. Își consultă ceasul de la mână și apoi îi studie pe cei câțiva întârziați. Era sigur că Alfredo Gomez nu părăsise apartamentul pentru a merge la slujba din acea dimineață. El însă va mai zăbovi câteva minute ca să se convingă.

Simțea pe burtă atingerea grea și rece a pistoalelor pe care le recuperase de la Chico și Esteban. Armele îl făceau să se simtă foarte tare și foarte puternic. În același timp, considera această misiune independentă de recunoaștere drept o acțiune asiguratorie, care ar fi făcut cinste chiar și unui general. Va aștepta până ce va ieși toată lumea din biserică, iar apoi se va întoarce la Zip cu armele și cu o situație privindu-l pe Alfie. Aceasta era o acțiune care depășea atribuțiile misiunii încredințate. Zip va fi încântat.

Și cu toate că, în loc să-l doboare pe Alfie pe treptele bisericii, îl vor prinde în propria-i casă, ceea ce n-ar fi fost la fel de spectaculos, lui Cooch nu-i păsa prea mult. Important era să-l curețe pe micul ticălos. Asta conta.

Cooch se gândește la asta toată săptămâna, chiar de când îi venise ideea lui Zip. Erau momente când Cooch nu putea găsi astâmpărul, numai gândindu-se la ce avea să lucreze. Prin mintea și trupul lui Cooch se întretaiau două sentimente contradictorii, ori de câte ori medita la ceea ce-și pusese în gând. Primul dintre ele era însuși conceptul de omucidere. Asta îl atrăgea. Trăise de multe ori senzația apăsătoare pe trăgaci, și-l imaginase pe Alfie rostogolindu-se pe treptele bisericii, se întrebase cum era să știe că ucisese o ființă umană.

În sinea lui, era convins că Alfie merita să fie omorât. La urma urmelor, se luase de China.

Asta era a doua idee și ea părea la fel de atrăgătoare ca și prima. În cursul săptămânii ce trecuse, Cooch și-l imaginase de cel puțin o sută de ori pe Alfie dându-se la China. Doar se întreba ce-i făcuse Alfie și de fiecare dată imaginația lui crea noi și noi scene. Alfie mângâind sânii Chinei, Alfie desfăcând nasturii de la bluza ei. Alfie strecurându-și amândouă mâinile sub fusta Chinei. Alfie...

Imaginile continuau să-l întărească. Și erau imagini umbrite de un sentiment de vinovăție. Noaptea, stând singur în pat, se gândea la Alfie și China, apoi se rostogolea până ajungea cu fața în pernă și cugeta: *Ticălosul trebuie să moară pentru asta.*

De asta era sigur.

Alfredo Gomey trebuia să moară.

Stând pe treptele imobilului, urmărindu-i pe ultimii câțiva răătăciți care părăseau biserica, se gândi din nou la Alfie și China și-și mușcă buzele, apoi își închipui cum îl va împușca pe nenorocitul ăla mic.

China cobora treptele și ieșea în lumina orbitoare a străzii.

Holul imobilului fusese cufundat în întuneric și acum, în strălucirea neașteptată de afară, rămase locul clipind, știind că mai avea cinci minute până la întâlnirea cu mari-

murul, nedorind să ajungă acolo prea devreme sau să pară
în cale-afară de nerăbdătoare, și totuși incapabilă să con-
troleze mișcarea înainte a picioarelor care o duceau în jos
pe scări. Jeff era numele lui. Jeff, Jeff, Jeff, răsună numele
în mintea ei, iar inima îi bătea mai iute la gândul întâlnirii
și se trezi ținând mai strâns în mână sacoșa de cumpărături.

Împachetase un pui prăjit în hârtie cerată, pusese niște
ouă să fiarbă, înainte de a pleca la biserică și apoi, la în-
toarcere, le împachetase împreună cu sare și câteva fructe
și un termos de cafea de la gheață și toate acestea se aflau
acum în sacoșă. Se întrebă dacă-i place frip...

— Bună, China.

Clipi și apoi duse mâna streășină la ochi, ca să și-i fe-
rească de soarele nemilos.

— A, bună, Cooch, răspunse ea zâmbind și dădu să-l
ocolască, însă el i se puse în cale.

— Tocmai mă gândeam la tine...

— Da? China aruncă o privire la ceas. Cooch, acum
n-am timp să stau de vorbă cu tine. Trebuie să...

— În legătură cu ceea ce vrem să facem astăzi pentru
tine.

— Poftim? Nu înțe...

— Alfie? spuse Cooch numai zâmbet.

— Alfie? Nedumerită, făcu o pauză. Alfredo vrei să
spui? Alfredo Gomez?

— Îhî, făcu el, dând aprobator din cap.

— Ce-i cu el? Se uită din nou la ceas. Va trebui să se
grăbescă. Din cauza balamucului provocat de poliție pe
stradă, va trebui s-o taie pe bulevard și asta nu-i dădea prea
mult timp să...

— Avem de gând să-l căpușim, spuse Cooch. Pentru
ce ți-a făcut.

— Poftim? întrebă ea.

— Alfie, repetă el.

— Da, dar ce... ce spuneai? Îl privi cercetător. Era sigură că auzise bine și totuși vorbele lui nu păreau să aibă înțeles.

— Pentru ce ți-a făcut.

— Ce vrei să spui?

— Știi tu.

— Nu. Nu știu.

El făcuse încă un pas, apropiindu-se, iar ea se îndepărta ușor de el. Blocându-i calea, el se apropie și mai mult, astfel încât ea se văzu silită să mai facă un pas înapoi aproape intrând în holul întunecos al imobilului.

— Știi tu ce ți-a făcut, China, spuse Cooch.

Ea îl privi. Fața lui avea un aer foarte ciudat. Era un băiețandru cu o mustăcioară ridicolă și crezuse că... dar acum el... el... părea transformat.

— Am un pistol, spuse el pe neașteptate.

— Un...

— Un pistol, China.

— Dar ce... ce...? Era obligată să se retragă iar din fața lui, de astă dată în hol. El rămase profilat în cadrul ușii imobilului, iar dincolo de el se vedea lumina dogoritoare a soarelui. Vreme de o clipă, nu-și dădu seama ce făcea. Și apoi văzu sclipirea rece și mată a metalului.

— E un Luger, spuse Cooch.

— Ce... Ce vrei să faci cu el, Cooch?

— Să-l ucid pe Alfie, răspunse el.

— Ucizi...? De ce? Pentru ce?

— Pentru ce ți-a făcut.

— Nu mi-a făcut nimic! spuse China.

— Știi tu ce ți-a făcut, China. Apropie arma de obrazul ei. Știi ce ți-a făcut.

De-acum era de-a dreptul îngrozită. Nu voia să se retragă mai mult în hol, însă el continua să vină tot mai aproape și nu avea încotro să meargă decât înapoi. Înnebunită, vru să se întoarcă și să fugă în sus pe scări, până în casă. Și apoi constată că era prea târziu. El se așezase între ea și

trepte și se apropia din nou, astfel încât, retrăgându-se din fața lui, se împiedică de tomberoanele de gunoi stivuite sub treptele care duceau la etajul întâi.

— Cooch, eu... trebuie să ajung undeva, spuse ea. Nu știu despre ce vorbești. Alfie nu mi-a făcut nimic. Dacă ești supărat pe el pentru că-ți închipui...

— *Uite ce ți-a făcut, China*, spuse Cooch și întinse mâna spre ea.

Simți degetele încleștându-i-se în jurul sânelui și, smucindu-se de lângă el, strigă. Degetele lui rămaseră strânse pe sân. Avu impresia că o să i se sfâșie bluza. Orbită de furie și țipând, ridică sacosa, o învârti în aer și-l lovi, apoi își făcu loc pe lângă el spre lumina de afară, coborî treptele în goană, încă urlând, și intră în mulțime.

Un bărbat care vindea înghețată intra pe stradă prin capatul celălalt.

— *Pidaguas!* striga el. *Pidaguas!* Veniți să cumpărați *pidaguas*.

Zip, care stătea pe ladă, se întoarse și-l urmări cu privirea pe bărbatul care-și făcea loc prin mulțime, cu căruciorul.

— Hei, nu vrei înghețată? o întrebă pe Elena.

— Ești în bani?

— Sigur, răspunse Zip. De care vrei?

— De lămâie, spuse Elena.

— Și eu tot de lămâie, zise Juana.

— Oho, acum știe ce-s în stare, spuse Zip și sări jos de pe ladă. Acum trage de timp, pentru că știe ce-mi poate pielea. Nu-i nimic. Azi sunt mână spartă. Toată lumea primește câte-o înghețată.

De pe ladă, Papá întrebă:

— Și eu, Zip?

— Și tu, Papá! Toată lumea! Toți primiți înghețată! Hei, moșule, vino-ncoace! Nu vrei să câștigi un ban?

Se duse la cărucior și dădu comanda. Părea din cale afară de fericit. Nu le acordă nici o atenție detectivilor, care se aflau la mai puțin de doi metri de el.

— Unde-ți sunt oamenii, Andy? întrebă Byrnes.

— Vin acum, domnule.

Byrnes se întoarse către Hernandez, care stătea și privea fix către etajul întâi al imobilului.

— Frankie, ți-e frică!

— Te înțeleg. Făcu o pauză. Asta-i cea mai tâmpită mișcare pe care-ai avut-o, nu? Ultima de genul ăsta, pe care mi-o amintesc, a fost în 1931, când un tip, Nelson O' Brien, a fost încercuit într-un apartament din North Side. Pe vremea aia eram simplu polițist. A ținut în loc o sută cincizeci de polițiști, timp de două ore. Noi făceam găuri în acoperiș și aruncam grenade lacrimogene asupra lui, dar ticălosul tot nu voia să se predea. Avea trei răni de glonț, dar încă stătea în picioare, când am intrat în apartament să-l săltăm. Stătea și blestema — rămăsese fără cartușe. Își ascunsese ambele pistoale în șosete, sperând să le folosească mai târziu pentru a evada. A fost o adevărată sărbătoare, zău așa...

Byrnes rămase tăcut și-l fixă pe Hernandez.

— Nici eu nu m-am simțit prea grozav în ziua aceea, Frankie.

— De ce?

— Tipul din apartament era Nelson O' Brien. Tăcu din nou. Sunt irlandez, pricepi?

— Am înțeles, domnule, spuse Hernandez.

— Dar vreau să-ți spun ceva, Frankie. Oamenii de teapa lui O' Brien nu mă-mpiedică să particip în fiecare an la parada de Ziua Irlandei. Înțelegi?

— Vă înțeleg.

— Bine. Byrnes ezită. Ai grijă pe scara aia afurisită, spuse el. N-aș vrea să pierd un polițist bun.

— Am înțeles, domnule.

Byrnes îi întinse mâna.

— Noroc, Frankie.

— Mulțumesc. Byrnes dădu să plece spre mașină. Pete? spuse Hernandez. Byrnes se întoarse. Mulțumesc, zise Hernandez din nou.

Marge și Marie, cele două prostituate, se apropiau de Frederick Block. Block tocmai își scotea batista din buzunarul de la spate al pantalonilor, pregătindu-se să-și tamponeze fața cu ea, când cotul lui atinse ceva moale. Se întoarse să vadă ce atinsese. Acel ceva foarte moale era acoperit cu mătase roșie sclipitoare.

— Bună, spuse Marge.

— A, bună, răspunse Block. Un adevărat spectacol, ce zici?

— Dacă-ți place genul ăsta de muzică, spuse Marie.

— Păi mi se pare tentant, spuse Block. Studie decolteul generos al rochiei pe care-o purta Marie Drace, fata asta avea niște...

— Sunt o grămadă de alte lucruri mai tentante decât să te zgâiești cum o să fie împușcat un pistolar de doi bani, spuse Marie.

— De exemplu? întrebă Block, începând să fie aproape convins că fata nici măcar nu avea sutien.

— Nu-ți vine nimic în minte? întrebă Marie.

— Păi... m-aș putea gândi la câte ceva, răspunse Block.

— Orice idee ai avea, reușim noi s-o punem în aplicare cumva, îl lămurii Marie.

Block se uită mai atent la fată. Își șterse din nou fața. Apoi, făcu ochi de expert și întrebă cu voce șoptită:

— Cât?

— Pentru una dintre noi sau pentru amândouă? se întrebă Marie.

— Amândouă? Păi, nu m-am...

— Ia gândește-te.

— Asta și fac.

— Mai repede, spuse Marge.

— Ne place să lucrăm în echipă, spuse Marie.
— Gemenele Vesele ieșite la munca de jos, spuse Marie.
— Ne pricepem la niște chestii pe care Parisul încă nu le-a aflat, spuse Marie.

— Știm lucruri care nici n-au fost inventate.
— Cât? întrebă din nou Block.
— Cincizeci pentru toată după amiaza și-n preț intră și brancardierii.

— Ce?
— Brancardierii. Să te ducă acasă după ce terminăm cu tine.

Block chicoti.

— Și fără ei, cât?
— Două-ș-cinci numai pentru mine. Numele meu e Marie. E aproape pe gratis, crede-mă.

— Să mă mai gândesc, spuse Block.
— Hai, curaj, îl îndemnă Marie.
— Nu puteți aștepta o clipă?
— Dragostea nu așteaptă, domnule, spuse Marie.
— Mai ales în iulie.
— Două-ș-cinci e prea mult, spuse Block.
— Atunci douăzeci, frumosule. Două hârtii acolo, hai, ce zici?

— Ești călare pe situație.
— Sau invers, spuse sec Marie. Se întoarse către prietena ei. Eu m-am aranjat. Acum ce-o să te faci *tu*, Marge, cu dragostea ce dă afară din tine, ia zi?

Jeff Talbot se uita la ceasul de perete și părăsea bufetul. Era douăsprezece și un sfert.

Ea n-avea de gând să vină. Fusesse un nătărău să-și închipuie că avea să se țină de cuvânt. Porni pe stradă, felițându-se că îmbrăcase uniforma albă. Doamne, ce arșiță, de ce nu venise la întâlnire, de ce mama dracilor nu venise la întâlnire? Avea poftă să pocnească pe cineva. Așa, de-al dracului, îi venea să lovească pe cineva. Nu întâlneai

o fată ca asta decât o dată în... Ei, ducă-se naibii. Furios, intră din nou în bufet.

— O-ntind, Louise, spuse el.

— Poftim? făcu Luís.

— N-a apărut. Plec.

— Bun așa, aprobă Luís dând din cap. E mai bine pentru tine dacă pleci din cartier. Mai sunt atâtea fete pe lume, marinarule.

— Da, sunt sigur de asta, mormăi Jeff.

Ieși iarăși din bufet. Mare, mare păcat, se gândi el, pentru că... în fine... fusese cât pe-aci. Aproape, în decurs de... oare cât? Zece, cincisprezece minute? În răstimpul acesta atât de scurt, aproape că găsisese, dar trebuia să-și dea seama. Nimic din ce-i bun nu se obține lesne. Și totuși pățise atât de real, atât de ... de frumos, când... când ochii se întâlnesc și... și fără atingeri... fără multe vorbe...

La naiba cu toate astea!

Ieși hotărât și primii oameni pe care-i văzu fură Frederick Block și cele două prostituate.

Marge îi făcu semn cu ochiul.

Jeff își aranjă bereta și păși drept spre acest trio.

— Ia te uită ce avem aici, spuse el.

— Ai chef de o petrecere, marinarule? întrebă Marge.

Ezită doar o fracțiune de secundă, cât ochii îi măturară strada. Apoi spuse:

— Da' ce mama dracu', e *exact* ce-mi doream! Și o prinse pe Marge de cot, și dădură toți patru colțul, și intrară pe bulevard.

Doi băieți purtând gecii aurii și lucioase dădeau colțul străzii.

Rămaseră o clipă cu mâinile în șolduri. Amândoi aveau ochelari de soare, amândoi își purtau părul negru pieptănat cu creastă. Cel mai solid dintre ei, și mai mare de fapt — un tânăr de vreo douăzeci de ani și înalt de peste un metru optzeci —, purta la încheietura mâinii drepte o brățară de

argint pe care avea gravat numele. Îl chema Tommy. Cel înalt băiat, de nouăsprezece ani și cam scund, judecând după standardele moderne, se numea Micuțu' Ucigaș. Numele lui adevărat era Phil. Nu ucisese pe nimeni în viața lui, dar numele îl ajuta să lase impresia că era un tip gata să-i taie oricui ficatul doar pentru o înghețată. Cel înalt făcu un semn din cap către Phil și porniră amândoi spre lada pe care stăteau Papá și cele două fete, întinzându-și gâturile nu cumva să le scape ceva.

— Hei, flăcău, făcu Tommy.

Papá se întoarse.

— Cu mine vorbești?

— Jos de pe ladă, spuse sec Tommy.

— Hî? se miră Papá. Cum?

— Sper c-ai auzit, spuse Phil. Jos de pe ladă. Vrem să ne uităm și noi.

Papá privi în jos spre Sixto, care stătea lipit de marginea lăzii.

— Sixto, du-te și cheamă-l... Sixto dădu să plece, dar Phil îi făcu vânt înainte de a apuca să se miște.

— Stai blând, fiule, spuse el.

— Nu-l zobi, Micuțule, spuse Tommy. Chicoti. Ologește-l doar.

— Ia ascultați, de ce căutați gâlceavă? spuse Elena, privind peste ei, către căruciorul cu înghețată de la colțul străzii, unde se afla Zip.

— Cine caută gâlceavă? întrebă calm Tommy. Eu și Micuțu' Ucigaș l-am rugat frumos pe prietenul tău să se dea dracului jos de pe ladă, atâta tot. Asta-i gâlceavă?

— Nici vorbă de-așa ceva, întări Phil.

În clipa aceea, locotenentul Byrnes făcu un semn cu mâna către acoperișuri și polițiștii deschiseră focul. Acest foc era o operațiune precisă și metodică, menită să-l țină pe Miranda departe de ferestrele dinspre stradă. În același timp, se auzi ecoul mai depărtat al împușcăturilor din spațiile imobilului și, ridicându-se ca tonalitate peste toate

...ceasta, ca un trian glu într-o orchestră compusă dintr-o suita de instrumentiști, clinchetul geamurilor sparte. Miranda apar u doar o frântură de secundă la fereastră, văzu ce trebuia văzut, și dispăru imediat.

Polițiștii secției 87 dădeau năvală pe ușa din stânga barului *La Gallina*.

Miranda îi văzu în fracțiunea aceea de secundă, după care se făcu mic. Locotenentul Byrnes conducea asaltul, trăgând spre fereastră din alergare. În spatele lui, veneau Steve Carella și Andy Parker, plus vreo șase polițiști, toți cu pistoalele în mâini. Frankie Hernandez încheia grupul. Polițiștii intrară în imobil, unul după altul. Hernandez lăsă impresia că-i urmează și deodată, în ultimul moment, coti spre dreapta cadrului ușii și se lipi strâns de perete.

În același timp, căpitanul Frick — comandantul polițiștilor de stradă din secția 87 — duse gigafonul la buze și strigă:

— Venim după tine, Miranda! O să scoatem ușa din tâtâni.

Din interiorul apartamentului nu se auzi nici un răspuns.

— Intrăm, Miranda! În clipa asta urcăm scările! urlă Frick cu speranța că Miranda o să înghită minciuna asta.

În hol, Byrnes, Carella și Parker se ghemuiră pe scări. De afară se auzeau împușcături, strigătele polițiștilor, urlete din mulțime, zdrăngănitul de geamuri sparte și de lemn sfârtecat, țiuitul ascuțit al gloanțelor care-și căutau ținta și, negăsind-o, ricoșau.

Afară, Frankie Hernandez se furișă hoțeste pe lângă vitrina barului *La Gallina*, strecurându-se către scara de incendiu.

Mulțimea încremeni brusc.

Acum, singurele zgomote din stradă rămăseseră pocnetele revolverelor de pe acoperișuri, care ținteau spre ferestrele dinspre stradă ale apartamentului în care se afla Miranda.

Veni grăbită și dădu colțul.

Avea lacrimi pe față și bluza îi ieșise de sub fustă și i se părea că încă mai simte strânsoarea degetelor lui Cooc. Era douăsprezece și douăzeci și, deși știa că-i inutil, spera ca Jeff s-o aștepte, spera ca el să fie încredințat și să priceapă că... să priceapă *ce*? Cu chipul brăzdat de lacrimi, dădu buzna în bufet.

Nu era acolo.

Se uită la scaunele goale și apoi se întoarse către Luís și spuse:

— Luís, a fost pe aici un marinar... Luís dădu afirmativ din cap, fără să mai asculte și restul.

— A plecat.

— Eu... eu n-am putut să plec și după aceea... mulțimea de pe stradă...

— A plecat, repetă Luís.

Îi întoarse spatele imediat și ieși în stradă. Auzi împușcăturile ca niște tunete neașteptate într-o zi atât de însorită „China, hei, China!“ Dorea să plouă cu adevărat, își dorea ca cerul să crape și — „China, hei, nu m-auzi?“ — ploaia să cadă puhoi, să spele străzile, să care tot...

— Hei, *China!*

Ridică brusc ochii din pământ.

— Ce? A, oh, bună.

Zip, stând lângă căruciorul cu înghețată, rânjea la ea.

— Hei, China, ce mai faci?

— Bine, răspunse ea. Bine, mulțumesc.

— Vrei înghețată?

— Nu. Nu, mulțumesc, Zip.

El o privi cu luare aminte.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Am impresia c-ai plâns. Te-a supărat cineva?

Ea clătină din cap.

— Nu, nu.

Dacă te supără cineva, să-mi zici imediat, spuse el. O să-i pun eu la punct, așa cum o să fac și cu Alfie.

— Să-l lași pe Alfie în pace! spuse ea tăios și pe neașteptate fulgerându-l cu privirea.

— Ce?

— De ce vrei să-i faci rău? N-ai nici un drept să te-atingi de el!

— La dracu', nu mi-e frică *de el*! spuse Zip.

— Dar n-a zis nimeni că ți-e frică.

— Asta e, are s-o încaseze.

— Știi că n-a făcut nimic, Zip. *Știi* asta.

— Ba a făcut destule! Îl sparg. Am de gând să...

Brusc, ea începu să plângă în hohote.

— De ce *vorbești* așa? strigă. De ce trebuie să pari atât de dur? Nu ești niciodată tu însuși? Nu poți fi *tu însuși*?

Surprins de neașteptata ei izbucnire de furie, Zip rămase cu ochii cășcați, neputând să scoată o vorbă.

— Ce vrei să dovedești? întrebă ea printre lacrimile care-i curgeau pe obraz. Ce încerci să faci? Să faci viața de aici mai grea decât e? Ce-i cu tine? Ce naiba e *cu tine*?

El o privi cu ochii mari și uimiți. Întinse mâna s-o liniștească, neștiind că lacrimile acelea se acumulaseră, gata să izbucnească, din clipa în care Cooch o atacase, se acumulaseră în goana ei nebună de acasă până la bufet, se acumulaseră în speranța ei deznădăjduită că marinarul va mai rămâne acolo, și fuseseră ținute în frâu, doar prin pură voință, și acum se revărsau; el nu știa toate aceste lucruri; știa doar că ea plângea. Și în fața unei asemenea vulnerabilități feminine, în fața unei suferințe cum nu mai văzuse sau nu mai cunoscuse, incapabil să o atingă în acea clipă, incapabil să stabilească un contact care i se părea prea intim, prea revelator în acel moment, Zip își trase mâna înapoi.

— Hei... hei, ascultă, spuse el, nu plânge. De ce plângi?

— Promite-mi că n-o să-i faci nimic lui Alfie, spuse ea, promite-mi!

— Ascultă... hei, nu trebuie să plângi!

— Promite-mi!

— China... toată lumea știe ce-am zis c-o să fac. Așa cum le-am spus... Ezită. Le-am spus că ești prietena mea

— Nu trebuia să spui așa ceva.

— Știu, dar vreau să spun, știu și *eu* că nu ești prietena mea. Ascultă, nu te mai poți opri din plâns? Vrei batista mea?

— Nu, spuse China printre suspine. Nu mai plâng.

— Uite, ia-o, spuse el dându-i batista. Nici n-am folosit-o încă.

Ea luă batista și-și suflă nasul.

— Vrei niște înghețată? Întrebă Zip spășit.

— Nu. Zip, n-o să-i faci nimic rău, da? Crede-mă că nu mi-a făcut nimic. E băiat bun.

Zip nu-i răspunse.

— Ai greși foarte tare, dacă i-ai face vreun rău.

— Nu ești supărată pe mine, așa-i? Apoi cu o voce scăzută: pentru c-am zis că ești prietena mea?

— Nu, nu-s supărată.

— N-o să mai zic așa, spuse el cu blândețe. Făcu un gest din umeri. Nici măcar nu știu de ce-am zis-o. Rămase o clipă pe gânduri. Poate pentru că ești atât de drăguț, înțelegi?

— Mulțumesc, răspunse ea, apoi zâmbi fără vlagă. Îi înapoie batista. Ți-am udat-o toată.

— Ei, nu-i nimic. Ridică din umeri. Acum te simți mai bine?

— Parcă.

— Zău, China, nu trebuia să plângi. E păcat să plângi dacă nu s-a întâmplat nimic grav, pricepi? Doar n-ai pierdut ceva sau pe cineva.

— Am pierdut pe cineva, Zip. Ochii îi deveniră visători o clipă, apoi scutură din cap. Ai promis? În legătură cu Alfredo?

— Păi, nu tocmai.

— N-aș vrea să dai de bucluc, spuse ea.

Se holbă la ea de parcă i-ar fi vorbit în altă limbă. Se încruntă. O fixă cu privirea. Ideea asta i se părea cu totul nouă. Și nu-i înțelegea îngrijorarea. Nu pentru că ținea la el; știa nenumărate alte fete care se dădeau în vânt după el, dar China nu era una dintre ele. Atunci de ce? Ce-i păsa ei dacă el făcea într-un fel sau altul?

Și totuși, își dădea seama că nu-l mințea. Acum, când era lângă ea, înțelegea că era îngrijorată la fel de mult de soarta lui ca și de a lui Alfie.

— Trebuie să mă mai gândesc, spuse el.

— Da, gândește-te. Te rog. Îl atinse ușor pe mână și porni spre colțul străzii.

O urmări încruntat cum se îndepărtează.

— *Pidaguas*, spuse bărbatul cu căruciorul.

Zip dădu din cap. Bărbatul îi puse cinci cupe cu înghețată într-o tavă din carton. Zip plăti, apoi apucă tava cu ambele mâini. Curând, fruntea i se descreți și fața i se destinse într-un zâmbet larg, când porni spre lada de lemn.

Frankie Hernandez ajunsese la scara suspendată a ieșirii de incendiu.

Fiți atenți cum trageți, se gândi el. Dacă țintiți mai jos, o să mă loviți și pe mine. Și asta ar însemna sfârșitul scamatoriei.

Având pistolul în toc, Hernandez își făcu vânt, sări să apuce capătul scării, rată, și ateriză fără zgomot pe trotuar. Se lipi imediat de perete și privi în sus. Rafalele de pe acoperișuri reușeau să-l țină pe Miranda departe de ferestre. Se îndepărtă de perete, sări din nou și reuși să se apuce cu o mână, o întinse și pe cealaltă și după aceea începu să urce în mâini. Pe măsură ce urca, scara începu să coboare centimetru cu centimetru, scârțâitul balamalelor ruginite fiind acoperit de bubuiturile pistoalelor. Își scoase și el revolverul de 38 mm. Îl apucă bine într-o mână și începu să urce ultimele trepte către platforma ieșirii de incendiu.

Oamenii din stradă îl urmăriră în tăcere.

Ploaia de gloanțe mușca din fațada imobilului.

Având în minte vorbele Chinei, Zip încă zâmbea când ajunsese lângă lada de lemn. Într-un fel, se simțea ciudat de ușurat de parcă... de parcă o mare greutate i-ar fi fost luată de pe suflet. Și atunci, auzi o voce:

— Ia te uită ce frumos! Unul din drăguții Fioroși ne-a cumpărat înghețată!

Surprins, ridică ochii. Recunoscuse instantaneu geaca aurie, cuvintele „Gardienii Regali“ îi trecură ca un fulger prin minte și-și spuse să nu se teamă, dar simți cum frica i se cuibărește în stomac.

— B-ună, Tommy, spuse el.

— Bună, Zip, răspunse Tommy. Ai venit la țănc. Dă-ți flăcău' jos de pe ladă.

— Dau jos... dar... Se opri și-și mușcă buzele. Dintr-o dată, tava de carton din mâini i se păru neînchipuit de grea. Da' ... da-i lada *mea*, îngăimă el. Am cărat-o tocmai de la...

— E-a celor care-o folosesc, conchise Tommy. Și noi vrem s-o folosim.

— Ei na, ascultă, Tommy, spuse Zip, de ce cauți scandal, ai? N-am putea să...

Tommy ridică brusc brațul și-i trase lui Papá un pumn în picior, dezechilibrându-l și azvârlindu-l în stradă. Cu mâinile împovărate de înghețată, cu mintea încă vâjâind de ideile noi pe care le stârniseră vorbele Chinei, Zip rămase locului, neajutorat, întrebându-se ce să facă, gândindu-se de ce ...

— Marș de-aici, spuse Phil.

— Hai, măi Phil, n-am putea... ?

— Micuțu' Ucigaș, îl corectă Phil.

— Sigur, n-am putea...?

— *Marș!* spuse Phil neînduplecat.

Îl împinse brusc pe Zip. Pregătit pentru această stratagemă, Tommy întinse piciorul. Zip se împiedică, se dezechilibra, alunecând în spate și cupele cu înghețată îi săriră din mâini și se împrăștiară pe toată strada. Sări aproape instantaneu și duse mâna la buzunar. Acum nu se gândea decât la salvare. Uitase brusc tot ce-i spusese China. Nu știa decât că fusese amenințat de doi Gardieni Regali, că era depășit ca număr și deci vulnerabil.

În clipa când strânse între degete cuțitul cu buton, singurul lui gând era: *Trebuie să scap din situația asta.*

— Nu scoate șișul, Zip, spuse Tommy cu blândețe.

Zip îl privi scurt pe Tommy, văzu că ținea deja mâna în buzunar.

Își mută privirea către Phil, care era gata să-l atace din lateral.

Rămase în fața lor nehotărât. Elena, încă pe ladă, începu să râdă nervos. Tommy rânji, apoi porni și el să râdă, iar după aceea i se alătură și Phil, iar râsul lor era triumfător și auzindu-l, Zip începu să tremure. Voia să lupte cu ei, voia să-i distrugă, voia să scoată lama și să o înfigă în ei, să le arate cine era-el, să le arate de cine râd. Dar frica i se strecură în pânțele ca un vierme și-și simți degetele slăbind strânsoarea în jurul prăselelor. Cu o furie neputincioasă, cu ochii plini de lacrimi, pe care nu voia să i le vadă nimeni, se răsuci brusc pe călcâie și lovi cu piciorul una dintre cupele de înghețată de pe jos.

Și atunci, îl văzu pe Hernandez pe scara de incendiu.

Strâns lipit de peretele imobilului, strecurându-se tăcut prin dreptul primei ferestre sparte, trecând de a doua, cu pistolul în mână, Hernandez ezită o clipă și apoi se lăsă pe vine în dreptul celei de-a treia.

Ridică revolverul.

În aceeași clipă, Zip înțelese ce se întâmpla.

Fierbând de rușine și de indignare, vrând să explodeze, să le arate acestor ticăloși împuțiți că nu-și puteau bate joc

de el, vrând să strige, să sfârtece, să spintece, să scape de
senzația de umilință care creștea în el, vrând să arate ca el
era Zip, Zip, Zip, privi către ferestrele de la primul etaj și
brusc, fără să știe de ce, duse mâinile pâlnie la gură.

— *Pepe!* răcni el din răspuseri. *Scara de incendiu!*

CÂND auzi răcnetul acela, Hernandez crezu că-l înșală urechile.

În prima clipă, simți îndemnul de a se întoarce pentru a se uita în stradă. Și apoi înțelese că Miranda, aflat în apartament, se răsucise imediat ce auzise strigătul. Și atunci, recunoscând privirea din ochii lui Miranda și își încordă degetul pe trăgaciul revolverului, iar după aceea, auzi exploziile din interiorul apartamentului, se învârti înapoi și căzu. Stătuse ghemuit în fața ferestrei, așa că nu lunecă decât vreun metru până atinse scara de incendiu, dar avu impresia că plutise o veșnicie prin spațiu, și i se păru că lovise treptele cu forța unui meteorit care se prăbușește la pământ.

Avea două gloanțe în piept.

Până în clipa aceea nu mai fusese împușcat, nici măcar atunci când participase la debarcarea de la Iwo Jima ca pușcaș marin și nici când intrase în poliție. Văzuse oameni răniți, o *mulțime* de oameni răniți, când fusese în armată dar, într-un anume fel, separase rana de evenimentul care o provocase. Crescuse în bucuria unor jocuri copilărești precum Hoții și Vardiștii, Cowboy și Indieni, *bang!* te-am prins! *bang!* te-am omorât, și ideea de a fi împușcat avu-

sese întotdeauna o aură fascinantă. Chiar atunci când văzu se rănille căscate, senzația de vrajă persistase.

Acum știa că impresia era falsă și se întrebă ce escroc îl făcuse să creadă orbește asemenea baliverne. La început, când gloanțele îl izbiseră în piept, nu simțise nimic altceva decât o lovitură. Mai primise pumni grei, pumni mari și puternici care-l lăsaseră fără suflare și știa ce înseamnă să fie lovit. Odată, cuprins de delir, administratorul unui imobil îl trăsese cu un ciocan și, primind lovitura în umăr, simțise durerea bruscă și ascuțită a cărnii strivite de metal. Dar nu fusese niciodată împușcat și acum înțelese că atunci când un om era împușcat, el nu ducea mâinile la piept cu o eleganță delicată ca să facă „Uuf!” și apoi să cadă cu o pruruetă grațioasă ca într-o scenă de film. Pricepu că forța unui glonț era la fel ca aceea a unei locomotive cu abur și-și dădu seama că lovitura de glonț putea doborî un om la pământ. Atât și nimic mai mult. Probabil că *nu toți* erau aruncați la pământ când erau împușcați, însă gloanțele care-l loviră pe Hernandez îl făcuseră să se răsucească din poziția ghemuită și apoi îl aruncară pe scara de incendiu, strivindu-l de ea.

La început simțise doar izbitura, iar apoi avu senzația stranie că plutește prin spațiu, lipsit de voință, incapabil să se controleze, căzând pur și simplu, căzând și apoi ciocnindu-se de metal, neputând să întindă brațele în față pentru a amortiza șocul. Iar după aceea luă foc. Focul îl învălui. Se aprinse, mai întâi, în cele două găuri căscate în spinare, prin locurile de ieșire a gloanțelor, se propagă, apoi, drept prin trupul lui, ca niște tunele arzătoare, până la găurile mai mici de intrare și după aceea explodă cuprinzându-i tot pieptul, apoi gâtul și fața, un foc cu vâlvătaii. Îi veni greu să respire, trase aer printre buzele întredeschise și înțelese, ca prin vis, că unul dintre gloanțe trebuie să-i fi perforat un plămân și imediat sângele îi gâlgâi pe gură, iar el crezu că-i salivă, până când văzu pata de un roșu strălucitor de pe manșeta cămășii și atunci intra în panică. Respirând gâfâit,

cu trupul o flacăară, săgetat de durere, simți cum groaza îi cotopea tot corpul și se cuibărește îndărătul ochilor, aidoma unor degete care apăsau spre exterior. Sângele îi răbufni din nou pe gură. Amețit, se întrebă dacă avea să moară. Degetele continuau să apese asupra ochilor, răspândind o beznă care cobora și se ridica în valuri. De jos, din stradă, auzi strigăte.

Se întrebă dacă pusese mâna pe cel care scosese răcnetul acela.

Îi veni să verse.

Percepu greața urcându-i din adâncul stomacului, simți gustul vomei în gâtlee, apoi scara de incendiu începu să se învârtă cu o viteză amețitoare; cerul se rotea, întreaga lume se răsucea, sângele îl înecă și-și pierdu cunoștința.

Băieții dispăruseră ca niște hoți de cai în deșert.

Zip o luase la goană exact în momentul în care dăduse răcnetul de avertisment către Miranda, își croise drum prin mulțime și țâșnise după colț. Imediat ce-și dăduseră seama ce se întâmplase, Papá și Sixto porniră după el. Dispărură toți trei înainte ca Byrnes, Carella și Parker să iasă val-vârtej pe ușa imobilului.

Byrnes întoarse imediat capul către scara de incendiu.

— Frankie! țipă el. Frankie!

Nu primi nici un răspuns.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Parker chinându-se să-și tragă sufletul. E mort?

— Nu știu. Zace acolo. Trebuie să-l coborâm. Deodată își aținti privirea la asfaltul de sub scara de incendiu. Ce dracu' e? Doamne! Isuse Cristoase!

— Ce mai e? întrebă Carella.

— Sânge! exclamă Byrnes cu o voce în care creștea încet groaza. Curge sânge!

Rămaseră cu ochii pironiți la picăturile care cădeau una după alta, pe trotuar. Cădeau neabătut, una după alta, formând o băltoacă din ce în ce mai mare pe asfalt.

— Trebuie să-l aducem jos de-acolo.

— Un puști a strigat, avertizându-l pe Miranda, spus unul dintre polițiștii în uniformă.

— De câte-s în stare ăștia..., spuse Byrnes, clătinând din cap.

— Uneori mă gândesc că puștii din circumscripția asta sunt mai periculoși decât toți hoții la un loc.

— Nu-ș ei de vină, spuse Parker, urmărind fascinat cum picura sângele. Părinții. Vin încoace fără ca măcar să știe limba. La ce dracu' te poți aștepta din partea lor?

— Taică-meu vorbea engleză de ziceai că mestecă pietre, spuse Byrnes. Ce legătură are asta cu...?

— Domnule locotenent, ce-ați spus? Întrebă un reporter de dincolo de barieră. Despre copii...

— Nimic pentru a fi publicat.

— Credeți că puștii de astăzi vor ajunge să semene cu Pepe Miranda?

— Nu. Nu cred asta.

— Dar la ce vă gândiți, domnule locotenent?

— Mă gândesc că pe scara aceea de incendiu am un om care pierde sânge, un om care ar putea să moară. Cred că vreau să-l iau de acolo cât mai are o șansă de a fi salvat și mă mai gândesc c-ar fi bine să-i dai pace, altfel interzic accesul tuturor reporterilor în zonă.

— Nu vă înfuriați, spuse reporterul, trebuie să mă agăț și eu de *ceva* ca să pot scrie articolul.

— De ceva? Ce dracu' vrei? Ce-i aici, circul Barnum și Bailey? Agață-te de Miranda, agață-te de Frankie Hernandez care, după cum arată acolo sus, s-ar putea să fi murit!

— Viața nu face doi bani, domnule locotenent, spuse reporterul.

— Zău? Atunci, agață-ți articolul de cur! Și lasă-mă-n pace!

Înfuriat, Byrnes porni cu pași mari spre mașina de poliție.

— Maamă, făcu reporterul ridicând din sprâncene. Ce nite se-aprinde, nu?

— Lucrează în circumscripția asta de multă vreme, îl lămuri Parker. Și nu-i tocmai paradisul pe pământ.

— Vreau numai să-mi fac o impresie despre Miranda, stăta tot, spuse reporterul. Ce dracu', orice slujbă are și necazurile ei.

— Vrei să-ți faci o idee despre Miranda? întrebă Parker. Ei, atunci privește-n jur. Miranda nu-i decât produsul finit. Nu-i nevoie să te afli în același apartament cu el ca să vezi cum e omul.

Privește-n jur, amice. Îl vei vedea pe Miranda în diverse faze de dezvoltare. Parker dădu din cap ca un înțelept. Hai, aruncă o privire, mai adăugă el, și-l urmă pe Byrnes.

Tommy și Micuțu' Ucigaș îl văzură pe Cooch imediat ce acesta dădu colțul.

— Hei, Tommy, spuse Phil. Uite-l pe unul dintre ei.

— Dintre care?

— Fioresii Latino. Tăticu', dacă văd caralii geaca aia...

— Cheamă-l încoace, spuse Tommy.

— Pentru ce?

— Să-i vindem pontul. Vrei să pună ăștia mâna pe el?

— Ce ne pasă dacă-l căpăcesc sau nu? E-un rahat.

— Rahat sau nu, de ce să le dăm o satisfacție copoilor? Cheamă-l încoa'...

Phil făcu un gest din umeri.

— Hei! Hei, puștiule! Tu, de colo!

Cooch, care cerceta prin mulțime, doar-doar o da de băieți și Zip, ezită, apoi rămase pironit locului când recunoscu dintr-o privire gecile aurii.

— Fă-te-ncoa', spuse Phil.

Cooch se apropie precaut de ladă.

— Cu mine vorbești?

— Da. Hei, cum ziceai că te cheamă?

— Pe mine?

— Păi, pe cîne altul? Ți-am uitat numele. Cum să
că te cheamă?

— Cooch.

— Așa, Cooch. În regulă. Phil dădu aprobator din
Cooch, ăsta-i Tommy Ortiz, consilier în probleme de lup
ale Gardienilor Regali. Cred că vrea să-ți vîndă un pont

— Ce pont? întrebă Cooch bănuitor.

— Pe patru iulie la Hialeah¹..., începu Phil și pufni
râs.

— Nu te mai prosti, îl avertiză Tommy. Vrei pont
ăsta, Cooch?

— Cine se prosteste? spuse Phil. Maeștrii Cuțrrselor

— Termină!

— Ziceam și eu că...

— *Terrrrmină odată!*

Phil își ținu gura. Băgă mâinile în buzunare și-l fulgă
pe Tommy cu privirea.

— Vrei să-ți servesc pontul, Cooch? întrebă din nou
Tommy.

— Depinde de care e...

— Un pont ca lumea. Îți fac un serviciu. Făcu o pauză
Scapă de geaca aia purpurie!

Vreme de o clipă, Cooch rămase mut. Apoi spuse:

— Cine zice asta?

— Te sfătuiesc de bine. Aruncă geaca!

— De ce? strecură Cooch printre dinți. Ca să te lauzi
c-ai dat gata pe unul din Fioresii Latino?

— Ce-ai zis, mă?

— M-ai auzit foarte bine.

— Ascultă, tăticu', nu te da mai mare decât ești, spuse
Tommy. Am lucruri mai bune de făcut decât să...

— Dă-l în mă-sa, spuse Phil. Lasă-l să afle și singur.

— De la mine n-o să te alegi c-un trofeu, amice, spuse
Cooch.

¹ Hialeah — oraș situat în sud-estul Floridei, la nord de Miami.

— Ascultă, începui Tommy, încercând să-i explice cu încredere, dacă mai porți geaca aia...

— N-o dau jos! N-o să-mi spună nici un Gardian ce să port.

— Vezi? spuse Phil. Ce ți-am zis eu? Lasă-l pe prost să lea de dracu'!

— Nu, stai puțin, Phil, spuse Tommy. În ochi și în voce îi apăru un aer inflexibil și rece. Îl măsură pe Cooch din cap până în picioare, apoi îl avertiză: băiete, vezi ce scoți pe gură, ai priceput?

— Nu tre' să văd nimic, îl contră Cooch. Nu știa dacă era cazul să se teamă. De fapt, nici nu-i era teamă. Imposibil, cu patru pistoale vârate sub betelia pantalonilor. Dar în același timp, știa că ceva îl îmboldea să-i pună la încercare pe cei doi membri ai celei mai puternice bande din cartier. Șocotea că, într-un fel, forța care-l îndemna să se poarte astfel era teama. Și totuși nu simțea teama asta.

Tommy coborî de pe ladă.

— Ai o gură *tare* slobodă, amice, spuse el. Ar trebui să fii atent ce scoți pe ea.

— Mai bine te-ai îngriji de-a ta, îi răspunse Cooch.

— Chiar că ți-o cauți cu lumânarea, băiete. Nu te lași până nu-ți rupem cocoașa, așa-i?

— Ați terminat cu vorbele mari? întrebă Cooch. Mă cam grăbesc...

Tommy îi tăie calea.

— Șezi blând, băiete.

— Tommy, îl avertiză Phil, sunt un milion de caralii pe aici...

— Gura! șuieră Tommy printre dinți, uitând o clipă de Cooch.

— Eu îți ofer șansa de a da geaca aia jos de pe tine și ți-o zic cu binișorul, nu bagi de seamă, Cooch? Ți-am cerut asta pentru binele tău. Bun. Și-acum o s-o scoți pentru că *îți spun eu*. Ce părere ai?

— Da' tu, ce părere ai? îl înfruntă Cooch.

— O dai jos, ori ți-o tai cu mâna mea!

— A, sigur. Încearcă numai.

— Așa-mi placi, băiete, spuse Tommy, făcând un pas înainte și băgând mâna în buzunar. Ești tipul de jigodie care teazează care pe mine mă...

— Stai locului! șopti Cooch. Rămâi unde ești, amice. Am patru fiare sub geacă și jur pe ce vreți voi că-s hotărât să le folosesc!

Măsurându-l din ochi pe Cooch, Tommy se opri brusc și se întrebă dacă nu cumva era vorba de o farsă. Se părea că nu era. Cu buzele strânse, arătând hotărâre, Cooch îl privea fără să clintească.

— Hai, încearcă, eroule, spuse el sigur de sine.

— Lasă-l în pace, Tommy, spuse Phil îngrijorat, arătând din ochi spre polițiștii care viermuiau pe stradă.

Tommy îl mai studie pe Cooch vreme de o clipă și apoi făcu un pas înapoi.

— Phil, avem în față un adevărat bărbat, spuse el. Îți simți mare cu fiarele alea, nu, Cooch? Bine, îți mai dau un sfat. Unul prietenesc. De azi încolo să nu mai ieși pe stradă fără fier la tine, m-auzi? Fiindcă o să ai nevoie de el, amice. Chiar c-o să-ți trebuiască.

— Mulțumesc de sfat, lașule, spuse Cooch rânjind, apoi se întoarse pe călcâie și fugi, dispărând după colț.

— Cooch, da? spuse Tommy spumegînd de furie. Dădu din cap. Bine, domnu' Cooch. O s-avem noi grijă de tine, Cooch.

— Un descreierat, spuse Phil, scuturînd din cap. Noi vrem să-l ajutăm, iar el sare pe noi. Clătină din cap din nou. Nu merită să te porți omeneste cu cineva. Privi către fetele de pe lada. Ei, frumoaselor, aveți de gând să stați toată ziua pe lada aia?

— Păi, ce altceva să facem? întrebă Elena.

— Haideți la mine, spuse Phil. Ai mei sunt plecați. Dăm covorul din salon la o parte și facem un dans, ce ziceți de asta?

- Nu-ș'ce să zic, spuse Elena. Tu, Juana?
- Nu știu. Tu ce părere ai?
- E prea cald ca să dansăm, spuse Elena.
- Bine, atunci hai să luăm niște bere, propuse Phil. Ce dracu', n-are nici un rost să mai pierdem timpul pe aici. Ce, nu știi cum o să se termine?
- Nu. Cum o să se termine?
- Până la urmă or să-l împuște pe Pepe, spuse Phil direct. Păi, ce vă-nchipuiți? C-o să scape?
- S-ar putea, spuse Elena.
- Imposibil.
- De ce-i așa de imposibil?
- Pentru că trebuie să existe o morală, spuse Phil. Tipul cel Rău nu câștigă niciodată. Cu crima n-aungi departe. Altfel, Biroul Breen n-ar lăsa-o să treacă. Izbucni în râs. Hei, Tommy, ai priceput mișcarea? Biroul Breen...
- Da, m-am prins, răspunse Tommy. Ticălosul! Și eu care voiam să-l ajut, îți dai seama?
- Haideți, fetelor, spuse Phil, s-o-ntindem de-aici.
- Juana? întrebă Elena.
- De acord, spuse Juana.
- Grozav! exclamă Phil și le ajută să coboare de pe ladă. Vă pierdeți timpul degeaba aici, credeți-mă. Pepe o să fie omorât, asta o să se întâmple până la urmă.

Dacă polițiștii ar fi fost la fel de convinși de rezultat ca și Phil, probabil că nu s-ar mai fi deranjat să care după ei grenade lacrimogene, acum când se aflau călare pe situație. Pentru că, indiferent ce părere ar fi avut Phil despre finalul inevitabil din filmele hollywoodiene despre bande criminale, Pepe Miranda *scăpase* dintr-un apartament cu o zi în urmă și acum împușcase un polițist și un detectiv și exista posibilitatea ca el să mai împuște câțiva detectivi — sau chiar vreunul sau doi polițiști de rând — înainte ca festivitățile să se termine. Și dacă se lua în calcul această eventualitate, mai exista șansa ca el să încerce și să reușească să

scape și astăzi din apartament, lăsându-i cu buza umflată pe polițiști, pe cei de la Biroul Breen, pe frații Warner și chiar pe Anthony Boucher.

În orice caz, de data asta polițiștii nu voiau să mai aibă nici o surpriză neplăcută. Unul dintre polițiști fusese deja de acolo cu ambulanța, iar unul dintre detectivi zăcea pe scara de incendiu și sângele i se scurgea, picătură cu picătură, pe trotuar, iar pentru o singură zi, pierderile păreau a fi suficiente.

Așa că se aliniară pe partea cealaltă a străzii, ca hesieni¹ de pe câmpul de luptă din Massachusetts în 1777, își duseră la umăr lansatoarele de proiectile lacrimogene și așteptară ordinul care va dezlanțui o nouă rafală de gloanțe către ferestrele imobilului făcându-l pe Miranda să se retragă, astfel încât ei să poată lansa în apartament proiectile triplu trasor. Nu există o priveliște mai tristă decât un criminal care plânge, iar tuturor acelor bărbați neînfricați, în albastru, li se vor frânge inimile când îl vor vedea pe Miranda izbucnind în lacrimi, dar n-aveau ce-i face, asta era efectul gazelor lacrimogene.

Locotenentul Byrnes făcu un semn cu mâna spre acoperișuri și rafalele porniră. Nici un ciob de geam nu rămăsese întreg și până și ramele ferestrelor fură atât de ciopârțite încât se părea că o nouă cascadă de gloanțe căuta instinctiv să lovească în zidăria din cărămidă din jurul ramelor. O ploaie de bucăți mari de cărămidă roșie căzură pe scara de incendiu și pe trotuar. Hernandez, care zăcea nemișcat ca un bolovan, era acum acoperit de pulberea roșiatică.

— În regulă, le spuse Byrnes oamenilor din stradă, dați-i drumul. Țintiți ferestrele și băgați înăuntru cât puteți de multe. Oamenii începură să tragă. Proiectilele triplu trasoare descriseră spirale lenevoase către ferestre. Dinăuntru apartamentului, Miranda scoase un urlat de animal rănit.

¹ Hesieni — mercenari angajați de britanici pentru a lupta împotriva revoluționarilor americani în Războiul de Independență (n. tr.).

De auziră fâsâituri, apăru un nor de fum, apoi răsunară explozii sfârâite și brusc după aceea gazele lacrimogene porniră să iasă pe ferestrele deschise.

Făcute în așa fel încât să se răsucescă și să nu stea o clipă locului, pentru a nu putea fi prinse în mână și aruncate înapoi în stradă, proiectilele alergau prin apartament ca niște șobolani decapitați.

Mirosul de flori de măr ajunsese și în stradă ca o aromă plăcută, plutind pe deasupra capetelor oamenilor din mulțime. Țipând și urlând Miranda blestema și înjura de mama locului. Apăru o clipă la fereastră și trebui să se retragă imediat când un polițist trase cu o armă Thompson, care aproape că sfârtecă jumătate din imobil. Și apoi, pe neașteptate, un proiectil făcu *plici* și începu să fâsâie, iar aroma de flori de măr neînchipuit de puternică se răspândi pe stradă, iar Andy Parker se trase amețit înapoi și răcni:

— Imbecil nepriceput ce ești! Dobitocul dracului!

EI BINE, nu-i poți învinui pe oameni pentru accidente. Oamenii au tot timpul accidente, iar polițiștii sunt și ei oameni, iar dacă o armă dă un rateu, înseamnă că nu ia foc și asta-i treaba. Iar dacă un proiectil cu gaz lacrimogen, care ar trebui să zboare prin aer, cade ca o plăcintă pe asfalt și explodează acolo, ăsta-i un accident ca atâtea altele. Poate că Parker n-ar fi trebuit să stea atât de aproape de polițistul care trăgea cu astfel de proiectile. Dar accidentele se întâmplă *mereu*, pentru că altfel nu și-ar merita numele, iar Parker stătea *prea* aproape de arma care dăduse rateul și prea aproape de proiectilul care explodase, astfel că trase în nări prima pală din gazul lacrimogen răbufnit din proiectil, înainte ca acesta să pătrundă topăind nebunește în mulțime. Gazul lacrimogen nu-i tocmai Chanel No. 5. Mai ales când te izbește drept în față. Ochii începură să-l usture imediat. Orbit, își scoase batista, îl blestemă pe polițist și se frecă la ochii care-l usturau, desăvârșind astfel efectul iritant al produsului chimic.

Smiorcăindu-se ca un copil mic, porni împleticit către bufet, ținându-și batista pe față. Auzi strigătele mulțimii din spate, semn că proiectilul se rotea ca turbat, făcându-și pârtie printre picioare.

Oamenii începură să tușească și să vocifereze. Byrnes răcnea ordine către polițiști. Parker știa doar că fața și ochii îi ardeau.

— Luís! strigă el. Luís!

Merse bâjbâind până la tejghea, apăsându-și batista pe față.

— Luís, unde ești?

Nu primi nici un răspuns. Parker își luă batista de la ochi.

Încercă să vadă ceva prin perdeaua de lacrimi, dar nu percepu decât forme neclare, amețitoare, lacrimi sclipitoare de lumină orbitoare.

— Luís! urlă el. Adu-mi niște apă! Nu văd. Începuse să intre în panică. De ce nu-i răspundea Luís? De ce nu voia Luís să-l ajute? Luís? *Unde ești!* Ajută-mă! Adu niște apă! *Luís! Luís!*

Luís veni în goană din spatele prăvăliei și-l privi cu ochi în care se citea îngrijorarea:

— *Que pasa? Que pasa?*

Iar Parker strigă:

— Unde ești, găgăută?

Cuvintele îl loviră pe Luís la fel de nemilos ca niște gloanțe adevărate. Îl pocniră în urechi și ricoșară în minte, paralizându-l.

Rămase cu brațele lăsate moale de-a lungul trupului și holbându-se la Parker.

— Luís?

— *Sí.*

— Pentru numele lui Dumnezeu, dă-mi niște apă. Te rog să-mi aduci puțină apă!

— *Sí*, spuse Luís. *Sí*. Parcă amețit, se îndepărtă de tejghea.

— Grăbește-te!

Împușcăturile din stradă încetaseră. Nori groși de gaz năvăleau pe ferestrele sparte ale apartamentului și pluteau în aerul netulburat de vreo boare de vânt. Oamenii își aco-

pereau fețele cu batiste și blestemau poliția care dezlanțise această pacoste. Luís aduse un vas cu apă și-l puse pe tejghea. Parker bâjbâi orbește, atinse marginea vasului și apoi făcu mâinile căuș. Luís îl urmări în tăcere.

Oftând, Parker își spală ochii și pielea, repetând mișcarea de multe ori. În cele din urmă, se șterse cu batista și-și înălță capul. Luís rămăsese cu privirea pironită pe el.

— *Que pasa, maricón*, întrebă Parker, apelând la insulta în spaniolă și zâmbi.

— Nimic, spuse Luís. Ostenit, scutură rar din cap. Nimic.

— Care-i treaba, ha? întrebă Parker încă zâmbind. Ce s-a întâmplat, *cabrón*? Încă o ofensă, dar zâmbetul de răspuns al lui Luís întârzia.

— *De nada*, spuse Luís. Nimic.

— Ești supărat pe mine? Pen' c-am țipat la tine? Asta e? Doamne, simțeam că mi-au luat foc ochii. Ești salvatorul meu, zău.

— *Sí*, am fost salvatorul tău, repetă prosteste Luís.

Brusc, Parker se simți stânjenit.

— Hei, lasă, spuse el. Doar nu vrei să stricăm prietenia pentru câteva răcnete?

După o vreme, Luís răspunse:

— Nu, Andy, nu vreau să stricăm prietenia pentru câteva răcnete.

În stradă, locotenentul Byrnes ridica gigafonul către buze.

— *Miranda? Mă auzi?*

— Ce vrei, fiu de târfă? strigă Miranda printre icnetele provocate de tuse.

— *Asta-i treaba, Miranda. Ești gata să ieși? Sau intrăm noi cu arma-n mână?*

Urmă o lungă tăcere. Parker ieși grăbit din bufet. Luís se holbă după el.

— Ce dracu' face? îl întrebă Parker pe Carella. De ce nu atacăm chiar acum? Pariez că nici nu mai vede.

— Pete nu mai vrea împușcături decât dacă e absolut necesar, răspunse Carella.

— De ce-i mai dați o șansă scârbei? Putem intra peste el și-l radem în două clipe.

— Dar dacă începe iar să tragă spre stradă?

— Și ce dacă?

— Vrei să mai faci victime?

— Eu nu-l vreau decât pe Miranda.

— Și după Miranda, ce mai vrei? întrebă Carella.

— Ce vrei să zici?

— Când o să-ncetezi cruciada asta personală?

— Da' ce dracu', vrei să...?

— Parker, când o să uiți de bătaia pe care ai încasat-o?

— Care bătaie? Ce...?

— Știi tu la ce mă refer!

— Bine, bine. N-o s-o uit niciodată, strigă Parker. Ai înțeles? Niciodată. M-am învățat minte, amice, și doar un dlobitoc ar mai...

— Ce-ai învățat, Parker?

— Că-n circumscripția asta împuțită nù poți să te încrezi în nimeni, asta am învățat...

— Și te-a învățat să te temi? spuse Carella.

— Ce?

— Ai auzit foarte bine. Te temi.

— Ascultă, măi domnule, ai face bine să termini acum, cât ești în avantaj. Încă n-am uitat când tu...

— Când o să operezi o arestare *adevărată*, Parker? Când o să încetezi să mai aduci la secție drogați și bețivi? Când o să te ocupi de *adevărații* răufăcători?

— Îmi fac slujba! strigă Parker. Curăț străzile!

— Ridicând gunoaiile care nu trebuie.

— Aici *totu-i* gunoi!

— Și ți-e frică de el! Ți-e frică să nu încasezi încă o bătaie!

— Ticălosule, te-am avertizat să...

— *Aștept, Miranda!* strigă Byrnes și amândoi își îndreptară atenția spre locotenent. Carella stătea cu mâinile făcute pumni.

Parker îl fulgeră cu privirea, apoi se duse către Byrnes.

— *Hotărăște-te, Miranda! Predă-te! N-ai nici o șansă!*

— Ce șansă am, dacă mă predau? Bătrâna aia a murit nu?

— *Care bătrână?*

— Aia pe care ai jefuit-o, spuse Miranda. Apoi îl cuprinse un acces de tuse care dură câteva clipe. După aceea vocea i se auzi din nou: Spune-mi adevărul, caraliule.

— *Femeia aceea e încă în viață, Miranda.*

— Nu trebuia s-o lovesc, spuse Miranda. Vocea i se stinse. Aveam nevoie de bani. Trebuia să... Tăcu multă vreme. A murit, nu-i așa?

— *E-n viață, ți-am spus o dată.*

— Minți, polițaiule, n-o să mă scoți de-aici. Crezi că o să mă predau, ca să fiu acuzat de crimă?

— *Femeia trăiește. Dacă ne obligi să venim după tine chiar că n-o să mai ai nicio șansă.*

— Poate nu știi, polițaiule. Nici n-am avut vreodată.

— *Cum zici tu, dar ușurează-ți situația acum.*

— Pentru ce? Ca răsplată pentru tot căcatul pe care-l trebuie să-l înghit de la polițai, de când am învățat să merg și până acum?

— *Și alții au trebuit să-l înghită pe-al tău, Miranda. Să terminăm cu vorbăria. Da sau ba? Ieși afară cu mâinile sus ori te scoatem noi cu pistolul în spate?*

— Dacă mă vreți, veniți încoa' și câștigați-vă salariul.

— *Bine, văd că ți-o faci cu mâna ta. N-are rost să mai discutăm, da? Gata, venim.*

— Hei,... hei, polițaiule!

— *Ce mai vrei?*

— Ascultă, eu... aș vrea un preot.

— *Un ce?*

— Un preot. Vreau... vreau să vorbesc cu un preot.

- *Te predai, dacă-ți aducem unul?*
- Trimiteti-l la mine. Trebuie să-i vorbesc.
- *De ce? Ești rănit?*
- Nu, nu-s rănit. Mama dracului, trebuie mandat federal ca să-mi trimiti un preot? În orașul ăsta împuțit nu pot cîmpăta nimic fără milogeală?
- *Stai o clipă, Miranda.* Byrnes lăsă gigafonul jos. Steve, tu ce părere ai?
- E-o șmecherie, spuse Carella.
- Sigur, întări Parker. Nu vrea nici un preot. Vrea doar un scut.
- Știu, spuse Byrnes.
- Carella îl privi insistent.
- Pete, te gândești la același lucru ca și mine?
- Da, recunosc Byrnes. Duse gigafonul la buze. *Miranda!*
- Da.
- *O să-ți aduc un preot.*

În ochii lui Zip se citea o expresie pe care n-o mai încercase până atunci. Sixto îi studie chipul cu atenție și încercă să o descifreze. Zip arăta de parcă ar fi gata să bufnească în plâns în orice clipă. Avea fața îmbujorată și-și ținea buzele strânse, iar ochii păreau să clipească prea des, ca și cum s-ar fi luptat să-și rețină lacrimile. Dar, în același timp, ținuta rigidă a umerilor indica tărie, iar felul în care-și strângea pumnii îi trăda nerăbdarea.

Băieții stăteau pe bulevard, chiar în fața imobilului în care locuia Alfredo. Acum, nici unul dintre ei nu mai purta geaca purpurie.

Fără ele păreau patru elevi de liceu care discutau despre fete, baseball sau înot. Însă, bineînțeles că discutau despre crimă.

— Tu ce crezi, Cooch? E sus sau nu?

— Nu știu, răspunse Cooch, privind spre imobil. Da' sunt sigur că nu s-a dus la biserică.

— Da' de ce-am scos gecile, ia ziceți-mi? întrebă Papá.
La mine place geaca roșie.

— Gecile înseamnă bucluc, spuse Zip iritat. Ai uitat de ce-am venit aici?

— Da-mi plăcea geaca. Nu pricep de ce...

— Zip, tu crezi că-i momentul cel mai potrivit? întrebă Cooch. Străzile mișună de caralii.

— E *sigur* cel mai potrivit moment. Toți polițaii din oraș sunt prinși până peste cap cu Pepe.

Putem intra peste Alfie și-l radem, înainte ca cineva să se prindă ce s-a întâmplat.

— La ce bun să am geacă, dacă nu po' s-o port, ha? nu se dădu bătut Papá.

Furios, Zip se zbârli la el. Pentru o clipă, lăsă impresia că-l va pocni.

— Vrei s-ajungi pe insula Bailey? strigă el.

— Un' e' i asta?

— În mijlocul fluviului Dix! E-o închisoare. Poartă tu geaca și-o să vezi ce iute ajungi acolo.

— Da' io ce-am făcut, hî? întrebă Papá. De ce nu po' s-o port? De ce să m-arunce-n închisoare dacă port geaca?

— Uf, Doamne, să mai încerci să-i explici ceva dobito-cului! Ce dracu' nu te-ntorci tu de unde-ai venit? spuse Zip scos din răbdări. Du-te-n Porto Rico, bine? Fă-mi serviciul ăsta.

— Dac-apartin de Fioresii Latino, începui netulburat Papá să demonstreze logic, atunci tre' să port geaca. Așa tot omu' o să știe cine sunt. Chiar tu ai zis așa, Zip. Și-acu' nu mai po' s-o port. De ce nu?

— Nu-ncerca să înțelegi, Papá, spuse Zip. Crede-mă pe cuvânt. Acum trebuie să ne gândim cum facem cu Alfie.

— Zip, n-am putea să mai așteptăm? spuse Sixto. Ce-i atâta grabă? Poate mâine...

Ochii lui Zip se aprinseră brusc și acum păreau din nou gata să plângă, și cu toate astea arăta puternic și hotărât.

— Acum! spuse el. Azi! M-am săturat să tot aștept ziua de mâine! O să fiu cineva chiar *azi*.

— Nu-i nevoie să-l ucizi pe Alfie ca să fii cineva, spuse Sixto.

— Ce rost are să-i explici asta unui tigru? Ești pe jumătate străin. Uite ce-i, nu mai comentăm. Treaba s-a hotărât deja.

— Dar cine-a hotărât? întrebă Sixto.

— *Eu* am hotărât.

— Atunci, de ce nu te duci *tu* să-l împuști?

Vorbele îi scăpară înainte de a-și da seama că le va pronunța. Imediat ce le spuse, se lăsă tăcere. Zip își strânse pumnii nervos.

— Și tu ce propui, Sixto? spuse el încet.

Sixto oftă adânc.

— Cred că nu trebuie să-l împușcăm.

— Nu?

— Nu.

— Ei bine, eu spun că trebuie. Și cu asta basta.

— Așa ar...

— *Așa* ce? spuse Zip, frământându-și pumnii. Hai, spune totul.

— Așa ar face Pepe Miranda, nu se mai stăpâni Sixto. Taică-miu n-ar face așa ceva. Taică-miu n-ar împușca pe nimeni.

— Da' ce dracu'-i taică-tu? Mare sculă? Lucrează într-o fabrică, pentru numele lui Dumnezeu.

— Și ce-i rău în asta?

— Dacă vrei să devii muncitor într-o fabrică, du-te, nene. Eu nu vreau s-ajung într-o împuțită de fabrică!

— Dar ce *vrei* tu să faci? întrebă Sixto și din nou se lăsă tăcere. Era sigur că, de data asta, Zip va începe să plângă. Acum lacrimile păreau gata să pornească. Vrei să ucizi oameni tot timpul? Asta ai de gând? insistă Sixto.

— Ascultă...

— Crezi că-i mare deșteptăciune să omori pe cineva? Ai mei n-au ucis pe nimeni, nici aici, nici pe insulă. Ce mare scofală e...

— Ți-o cauți cu lumânarea, spuse Zip reținut.

— Îl ucidem pe Alfie... ce rost are? Ce câștigăm cu asta?

— Ți-o cauți cu lumânarea, repetă Zip.

— Ce, crezi că dacă batem pe careva, dacă...

— Gura!

— ... ne dăm mari și tari...

Brusc, Zip îl plesni cu sălbătie. Fără să vrea, Sixto își lăsă capul pe spate. Vreme de o clipă rămase înmărmurit, locul lovit îl durea. Îl privi însă fix și rece pe Zip, apoi își trecu dosul palmei peste gură.

— Te-ai liniștit?

Sixto nu-i răspunse. Cooch îl fixă cu privirea și un zâmbet ironic îi apăru încet pe față. Papá părea dezorientat, neștiind dacă era cazul să zâmbească sau să se încrunte.

— Te-ai potolit? întrebă Zip din nou. Și din nou nu primi nici un răspuns. În regulă, spuse el, și dădu din cap. Hai să vedem cum facem.

Cooch rânji. Se bucura că această pedeapsă disciplinară fusese uitată. Era încântat că puteau trece la acțiune.

— Zip, care-i primul pas?

— Întâi trebuie să aflăm dacă Alfie e încă în casă. Papá, tu și Sixto o să vă ocupați de treaba asta. Mergeți în hol și trageți cu urechea la ușă. Dacă-i acolo, o să-l auziți. După aceea vă-ntoarceți și-mi raportați.

— Și cum îl scoatem de-acolo, Zip? întrebă Cooch.

— Trebuie doar să-l facem să iasă în hol.

— Dar cum?

— Habar n-am. Rămase pe gânduri. N-are prieteni? Să zicem că Papá îl cheamă afară, dându-se drept prieten de-al lui.

Cooch scutură din cap.

— Alfie e-un lup singuratic.

Trebuie să aibă încredere în cineva, pentru care ar putea să iasă în hol... ia stai! Pocni din degete. Fața i se luminează. Chiar dacă păruse vreo clipă gata să plângă, acum nu mai putea fi vorba de așa ceva. A, sigur, spuse el. Îi zicem că vrem să fim prieteni, înțelegeți? Îi servim povestea asta. Și intermediarul are s-o creadă și i-o spune lui Alfie. Și când Alfie apare în hol, buum!

— Da, da' cine, Zip? Cine-o să fie intermediarul? Pe cine găsim noi, ca să-l facem pe Alfie să aibă încredere?

Rânjetul lui Zip se lăți de la o ureche până la cealaltă.

— China, spuse el.

AJUNS împreună cu Papá în holul imobilului în care locuia Alfredo Gomez, Sixto își dădu brusc seama ce trebuia făcut. Poate că știuse tot timpul, poate înțelesese din clipa în care intrase în magazinul de mărunțișuri, știuse fără să recunoască asta măcar față de el însuși. Dar acum realiza că refuzând să se implice, nu putea să nu-și asume riscurile. Și mai știa acum că, dincolo de teama de polițiștii prezenți în stradă, trebuia să împiedice uciderea fără rost a lui Alfredo Gomez. Recunoștea că trebuie să aleagă de care parte se situează și că trebuie s-o facă imediat și că, odată alegerea făcută, va trebui să și-o apere. Era prea tânăr ca să se afle la o asemenea răscruce. Prea tânăr, probabil, pentru a lua o hotărâre care va influența atât viața altuia, cât și pe a lui. Dar răscrucea exista, iar el trebuia să privească lucrurile drept în față și luă hotărârea fără eroisme ieftine. Așa cum se întâmplă mereu, în această alegere se regăseau caracterul și convingerea lui. O altă soluție nici n-ar fi fost posibilă pentru Sixto. Ea făcea parte din el însuși, la fel de mult ca și mâinile sau picioarele.

— Papá, șopti el.

— Ce s-a-ntâmplat? se miră Papá.

— Stai jos. Vreau să-ți vorbesc.

Băieții se așezară pe treptele care duceau la etajul întâi. În hol era întuneric și răcoare. Majoritatea locatarilor se aflau în stradă, urmărind asediul. Dar, cu toate că nimeni nu trăgea cu urechea, Sixto preferă să vorbească în șoaptă. Și fiindcă vorbitul în șoaptă e molipsitor, și Papá deveni secretos. Așezați alături în holul întunecat, băieții stătură de vorbă.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă din nou Papá.

— Papá... asta... totu-i rău.

— Ce-i așa de rău?

— Ce vrem noi să facem. Lui Alfie.

— Da' Zip spune...

— Te rog, Papá. Ascultă-mă, te rog.

— 'scult, Sixto.

— Papá, nu-i bine să-l ucidem pe Alfie.

— Nu-i bine? Da' Pepe zice...

— Îi rău! Ascultă, Papá, uite... îți place aici? Îți place orașul ăsta?

— *Sí.*

— *Noi venim aici... bine... e mai bine.* Nu vrem s-ajungem ca Pepe Miranda!

Debusolat, Papá avu un moment de ezitare. Apoi spuse:

— Pepe Miranda-i cel mai mare lucru care ezistă-n cartieru' nostru.

— Ba nu, Papá. Nu. Ne face de rușine.

Papá scutură din cap. Cu delicatețe, ca un părinte care explică ceva unui copil pe care-l iubește, el acoperi mâna lui Sixto cu a lui. Apoi, cu atingeri repetate, caracteristice mișcărilor care-l făcuseră să-și câștige porecla, Papá spuse:

— Nu, nu, *tu* greșit Sixto. E cel mai urât lucru ce ezistă aici.

— Papá, dar *omoară* oameni, spuse Sixto, retrăgându-și mâna.

— *Sí.* E curajos.

— Papá, ăsta nu-i...

— I-un bărbat curajos, insistă Papá. Îi ține-n loc pe toți polițaii și-i...

— Nu-i curajos! E-o nulitate! Nu-i pasă de tine sau de mine, ci doar de el însuși. E rău și ne face de rușine...

— Ba nu, Sixto, spuse rar Papá. *Noes verdad. De ningún modo*¹...

— Nu mai vorbi în spaniolă! spuse Sixto. Acum suntem aici și vorbim englezește. Făcu o pauză. Papá, tu înțelegi ce-ți zic eu?

— *Si, yo comprendo. Pero...*²

— Încetează cu spaniola!

— Da' de ce nu po' să vorbesc în spaniolă? întreba Papá mirat.

— Papá, ascultă-mă, spuse Sixto cu disperare în glas. N-o să-l ucidem pe Alfie.

— Sigur, o să-l ucidem, spuse Papá, încuviințând din cap.

— Ba nu. Nu, nu-l ucidem, facem un rău. Ca Zip. Ca Pepe...

— Ziip mi-a cumpărat *pidaguas*, Sixto, spuse Papá.

— Papá, el îi un rău.

— Ziip rău?

— Da, da.

— Și Pepe?

— Da, și el.

— Ba nu, spuse Papá. Dădu din cap. Ziip zice că-i bun. Sixto tremura. Nu voia să-și joace cartea cea mare, însă vedea că Papá nu putea fi convins și-și dădu seama că avea nevoie de alte argumente.

— Papá, tu crezi că eu sunt bun?

— *Sí.*

— Aș face eu ceva rău, Papá?

— Nu. Nu cred.

¹ Nu-i adevărat. Sub nici o formă... (lb. span. în text) (n. tr.).

² Da, înțeleg. Însă... (lb. span. în text) (n. tr.).

— Papá...

Respiră adânc.

— Papá... cel care-a chemat poliția... cel care le-a spus unde-i Pepe... Eu i-am chemat.

În hol era liniște. Simți imediat că făcuse o greșeală groaznică, dezvăluind ceva ce ar fi trebuit să rămână secret. Papá îl studie cu ochi goliți de orice expresie.

— Tu l-ai turnat pe Pepe? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

— Da.

— De un' știai unde e?

— L-am văzut ieri. L-am recunoscut după poza din ziar. Toată ziua m-am gândit. Apoi am crezut... că-i mai bine să spun.

— Da'... da' asta-i o... *trădare*, Sixto.

— Ba nu.

— Da' l-ai turnat pe Pepe!

— Da.

— De ce? De ce-ai făcut asta?

— Pen' că-i rău.

Papá rămase tăcut multă vreme. Apoi se scărpină în cap și zise:

— Dacă Pepe-i rău, de ce Ziip...

— Zip vrea doar să se dea mare. 'Și-nchipuie că-i mare dacă face pe șefu'. Da' ești mare numa' când lași pe fiecare să-și trăiască viața. Ascultă, Papá. Ascultă, te rog! Simți că-i vine să plângă. Îl strânse cu sălbăticie pe Papá de braț și spuse: Papá, dac-o apucăm de-acum pe drumu' ăsta, nu ne mai oprim în veac, auzi?

— 'Aud. *Sí, sí*.

— Dac-o pornim așa, ajungem ca Zip și după aia terminăm ca Pepe. Facem și mai rău de rușine *barrio*-ul. Ne facem și nouă rău.

— *Sí, sí, comprendo*.

— *Papá, quien anda al revés anda al camino dos veces*. Dacă alegem greșit drumul, îl facem de două ori.

— Da'... Ziip îi rău?

— Da, da.

Luptându-se cu această nouă idee, Papá exclamă:

— Da' mi-a cumpărat *pidaguas*, și apoi tăcu. Se în cruntă și făcu ochi mari și uimiți. După o vreme spuse: Și Pepe-i rău?

— Da.

— Sixto... Numa' tu singur gândești așa? Sau toată lumea?

— Toată lumea, Papá. Toți cei de pe stradă.

— Sixto, eu... eu vreau să fiu ca toată lumea din orașu' ăsta. Da' Zip spunea că...

— Papá, ne simțim tari numai dacă facem ce trebuie.

Papá rămase din nou pe gânduri și tăcu. Ridică din umeri și se întoarse spre Sixto.

— Eu... eu nu vreau să fiu un tip rău, Sixto.

— Așa.

— Vreau să fiu unu' bun.

— *Sí, sí.*

Făcu iar un gest de neputință.

— Nu-ș cum să zic în engleză.

— Papá, ești atent la mine?

Papá se luminează la față.

— *Sí.* Da, îs atent, Sixto. Continuă să zâmbescă. Sixto? Făcu o pauză. Noi ăia buni, Sixto?

— Da, Papá, spuse Sixto foarte încet. Noi ăia buni.

Ceilalți băieți buni apărură pe stradă.

Tot doi. Unul era locotenentul detectiv, pe nume Peter Byrnes. Celălalt era un preot, pe nume Steve Carella.

Carella se simțea foarte caraghios. Avusese același sentiment și în locuința parohială, când se contrazisese cu părintele Donovan care susținuse, și pe bună dreptate, că polițiștii puneau la cale ceva care va batjocori credința în Dumnezeu.

- Omul ăsta nu crede-n Dumnezeu, spuse Byrnes. El vrea un preot acolo dintr-un singur motiv. Are de gând să-l folosească drept scut, pentru a ieși din apartament.
- De unde știți asta?
- Știu și gata, spuse Byrnes. Credeți-mă pe cuvânt. Singura dată când Pepe Miranda a intrat în biserică a fost când l-au botezat.
- Poate că vrea să-și găsească liniștea.
- Părinte, credeți-mă că vă respect atitudinea. Dar eu sunt de părere că mă pricep mai bine la treaba asta decât dumneavoastră. Problema e: îmi împrumutați un veșmânt din ăsta negru sau cum îi spuneți...
- Sutană.
- Da, o sutană, altfel va trebui să mergem în altă parte ca să găsim una. Asta o să ne ia timp și până atunci s-ar putea ca Miranda să mai împuște pe cineva. De dumneavoastră depinde...
- Și să cred că dorința lui de a vorbi cu un preot e neîntemeiată? întrebăse părintele Donovan.
- După ce cobor din apartament, o să vin drept aici ca să vă restitui sultana.
- Sutana.
- Da, sutana, și puteți să mergeți și dumneavoastră la el. E cinstit așa?
- Cinstit. Părintele Donovan îl studie pe Byrnes. Sutana mea n-o să vi se potrivească, domnule locotenent.
- O să-ncap eu cumva în ea.
- Părintele Donovan clătină din cap.
- Nu. Aveți cu cel puțin cincisprezece kilograme mai mult decât mine. Și pe mine stă fix.
- Părinte, ne cam grăbim. N-am putea totuși... ?
- În plus, spuse Carella, nu poți să urci la el, Pete.
- De ce?
- Tu ai fost purtătorul de cuvânt până acum. Dacă-ncepe altcineva să vorbească la gigafon, Miranda o să fie bănuitor. Trebuie să rămâi în stradă și să vorbești cu el.

— Ba o să urc la el, spuse Byrnes. Doar n-o să cer vie
unuia din oamenii mei să riște.

— Sutana nu ți se potrivește, insistă Carella.

— La naiba cu ea... iertați-mă părinte.

— Și Miranda are să-și dea seama, spuse Carella.

— Nu-mi pasă ce...

— Așa că-i mai bine să merg eu. Eu și părintele Donovan
avem cam aceeași măsură.

— Steve, nu se poate...

— S-a făcut, conchise Carella.

— Steve...

— Ce-i?

— Eu... nimic. Făcu o pauză. Omu-i un ucigaș.

— Știu.

— Și-a fost ideea *mea* să...

— A fost ideea *noastră*, Pete, ne-a venit în același timp.
Ți-amintești?

— Căpățânosul naibii, dacă te-mpușcă...

— Am mai fost împușcat, spuse Carella.

Privirile lor se întâlniră.

— Bine, fie, acceptă Byrnes cu un oftat, unde-i sutana,
părinte?

Iar acum, mergând pe stradă, Carella se simțea ca un
caraghios. Pentru că dacă Pepe Miranda nu intrase într-o
biserica din ziua în care fusese botezat, Carella nu călcase
într-una, nici măcar ca să se roage, de la confirmare. Asta
se întâmplase demult, tare demult.

Acum, defilând pe stradă îmbrăcat în straie lungi și ne-
gre de preot, simțind țeava tare și rece a pistolului de servi-
ciu apăsându-l pe pântec sub stofă și încercând să pară al
dracului de pios, nu se simțea decât caraghios. În jurul mâi-
nii drepte, avea un șirag de mătânii. Îl trecu repede pe mî-
na stângă, astfel încât dreapta să-i rămână liberă pentru
cazul că ar avea nevoie de armă.

— Care-i planul? Îl întrebă pe Byrnes.

— O să-i spun lui Miranda că i-am adus un preot. Probabil că o să verifice de la fereastră. Apoi urci și tu.

— Și după aceea?

— Dacă vrea să se spovedească, lasă-l s-o facă. Prinde și tu momentul și arde-l dacă se întoarce cu spatele.

— Dar i-ai promis părintelui Donovan că...

— Ei, asta e, am mințit în biserică, spuse Byrnes. Steve, chestia e că Miranda n-are de gând să se spovedească. Are să pună gheara pe tine din clipa în care calci în apartament și-o să te folosească drept scut când o să iasă.

— Și eu ce fac? Aștept momentul potrivit și...?

— Tu nu faci nimic. Îl lași să te scoată afară. Eu o să am oameni de o parte și de alta a ușii. În clipa când ajungi în stradă, te arunci la pământ. Byrnes tăcu o clipă. M-aș simți mai bine dacă aș face-o eu însumi, Steve.

— De ce? 'rânji Carella. Pentru c-aș putea să mor? Dumnezeuule, ce probleme îți faci?

— Tu nu-ți faci probleme?

— Pete, nu l-ai auzit pe reporterul ăla?

— Ce vrei să spui?

— Viața nu face două parale, răspunse Carella.

Acum ajunseseră lângă mașina de poliție. Byrnes băgă mâna înăuntru după gigafon.

— Ești pregătit, Steve?

— Cât se poate de pregătit.

— Steve, o să începem să tragem imediat ce iese pe ușă. Gloanțele vor veni din spatele lui, dar nu garantez că prăpădiții ăștia au învățat ceva la academia de poliție. După ce cobori scările, te faci una cu asfaltul.

— Am înțeles.

— Noroc.

— Mulțumesc. Carella rămase o clipă pe gânduri. Dar dacă vrea să se roage?

Byrnes ridică din umeri.

— Ai la tine șiragul de mătănii. Folosește-l. Tăcu, apoi spuse din nou: Noroc!

— Să-i dăm drumul înainte de a mă apuca spaima, spuse Carella.

Byrnes ridică gigafonul și suflă puțin în el.

— *Miranda?* strigă el. Nu primi răspuns. *Miranda?* Din nou tăcere.

— Poate că și-a tăiat beregata, șopti Carella.

— *Miranda. Sunt locotenentul Byrnes. Mă auzi?*

— Te aud. Ce mai vrei?

— *Ți-am adus un preot.*

— Unde e? Să vină în mijlocul străzii. Vreau să-l văd.

Carella dădu afirmativ din cap, apoi respiră adânc. Pășii încet către mijlocul străzii.

— *N-ai cum să-l vezi, dacă nu te uiți,* spuse Byrnes.

Urmă o tăcere apăsătoare. Capul lui Miranda se ivi brusc de după cercevea. Privi în stradă mai puțin de zece secunde, apoi dispăru din nou. În acel scurt răstimp, Byrnes și Carella văzură că avea ochii umflați și fața brăzdată de lacrimi.

— În regulă, strigă Miranda. Trimite-l sus.

— *Să nu ne grăbim, Miranda,* spuse Byrnes, gândindu-se: „Trebuie să mă străduiesc ca totul să pară real. Știe că n-o să trimitem un preot decât dacă-i smulgem câteva concesi. Știe că ne gândim că asta ar putea fi o capcană. E conștient că nu suntem chiar așa de tâmpiți.“

— Ce mai e? Întrebă Miranda.

— *Preotul rămâne unde este, dacă nu-mi faci câteva promisiuni,* spuse Byrnes.

— Iar începeți? spuse Miranda drept răspuns, iar oamenii din stradă chicotiră și-și dădură coate.

— *Da, iar începem, Miranda. N-am de gând să trimit la tine un om pe care să-l folosești drept scut ca să ieși din apartament.*

— Da' drept cine mă iei?

— *Trebuie să-ți răspund?* spuse Byrnes și mulțimea pufni din nou în râs. Începea să sune bine. Gata cu încrâncenarea aceea sumbră. Totul devenea o bătălie a inteligen-

țelor, asemenea unei dezbateri în fața camerelor de televiziune.

— Bine, polițache, ce vrei de la mine?

— *Unu: trimitem sus un om neînarmat care susține că vrea să te vadă singur ca reprezentant al lui Dumnezeu. Vreau să fii seama de asta, Miranda. „Doamne, iartă-mă,” gândi Byrnes.*

— Bine, am înțeles.

— *Doi: vreau să vorbești cu el. Despre condițiile de predare. Nu știu de ce preot ai nevoie și nici nu-mi pasă. Dar vreau să-mi promiți c-o să discuți cu el despre predare.*

— Asta-i tot?

— *Promiți?*

— Ce te face să crezi c-o să-mi respect promisiunea?

— *E vorba de-un om al Domnului, Miranda.*

— Bine, bine, promit.

— *Părinte, l-ai auzit? îl întreabă Byrnes pe Carella.*

— L-am auzit, răspunse Carella.

— *Poți să intri în imobil când dorești.*

Carella dădu din cap, trase adânc aer în piept, merse fără șovăire către treptele scăării, le urcă și intră în hol.

Byrnes puse jos gigafonul, se uită la ceas și apoi îi spuse căpitanului Frick despre intenția de a avea patru dintre cei mai buni țintași. Apoi începu să se roage.

DACĂ EŞTI DUMNEZEU, trebuie să te îngrijeşti de tot felul de lucruri mărunte. A, nu-i vorba despre efortul de a face ca soarele să se ridice la vreme sau ca stelele să răsară pe cer. Şi nici de a mâna din urmă anotimpurile pentru ca ele să sosească atunci când le-a venit timpul, nici gând de-asa ceva. Astea sunt lucruri importante, iar ele îşi poartă întotdeauna singure de grijă. E vorba de lucrurile *mărunte*, căci ele devin deosebit de supărătoare. Iar dacă eşti Dumnezeu, nu poţi să le treci cu vederea, e clar? Desigur, poţi să faci ca lucrurile să urmeze căi tainice. Asta înseamnă că poţi lăsa lucrarea neterminată ici şi colo şi nimeni n-o să te ia la întrebări fiindcă, la urma-urmei, tu eşti Dumnezeu. Poate că ai avut în minte o lucrare mai mare, pe care noi, netrebnicii muritori de rând, n-o vom pricepe decât peste câteva decenii. Sau poate secole. Prin urmare, ce drept avem noi să punem întrebări? Fiind Dumnezeu, ai tot dreptul să mai greşeşti din când în când.

Ori poate că, cine ştie, lucrurile astea nici măcar nu sunt sub controlul tău. Poate faci altceva decât să porneşti universul în fiecare zi, aşa cum cineva îşi potriveşte ceasul şi-l lasă apoi să meargă de capul lui, mai încet sau mai repede, aşa cum vrea el, fără să-l mai atingă decât atunci când arcul

s-a desfășurat și trebuie întors din nou. Probabil că acesta este modul în care-ți faci lucrarea, pentru că tu ești Dumnezeu și nimeni n-o să pună asta la îndoială, pot paria pe orice, ce Dumnezeu?

Numai că, fără supărare, uneori se cuvine să-ți faci lucrarea pentru a nu permite ca ceva să se întâmple, limpede? Ca, spre exemplu, ceea ce s-a întâmplat cu fata portorică și cu marinarul acela.

Dumnezeu fiind, i-ai putea arunca pe unul în brațele celuilalt, păi nu? I-ai face, de pildă, pe Zip și pe Cooch s-o găsească pe China, pricepi, iar Zip s-o târâie pe stradă către locuința lui Alfie și deodată, *hodoronc-tronc!* Cine apare? Marinarul! Ce părere ai de asta? Nu s-a mai dus cu parașuta aceea, Marge, înțelegi? A pornit doar alături de ea, dar după aceea s-a răzgândit. Și, uite-l, iarăși pe stradă, față-n față cu China. El o vede, ea îl vede și, fără a se pierde din ochi, traversează strada unul către celălalt și în ochii lui li-cărește o lumină înțelegătoare și iertătoare, „*China, te iubesc,*“ dublat de o mică și nevinovată dorință carnală, „*Te iubesc, Jeff*“, *Bang!* ei se strâng în brațe, iar noi ne concentrăm lucrarea asupra lui Zip, care ridică din umeri și zice: „Asta e, ce mama naibii, cum veni, cum se duse.“

Ce părere ai, Doamne?

Grozav, nu?

Dar nu așa s-au întâmplat lucrurile.

Atmosfera din stradă era imposibilă. Încordată, mulțimea aștepta măcelul, nerăbdătoare să vadă cum vor cădea zarurile. În clipele acelea, oamenilor nu le păsa nici cât negru sub unghie dacă Miranda îl va ucide pe preot, pe locotenentul de poliție, pe inspectorul-șef, pe primar și pe guvernator sau chiar pe președinte. Și nici nu se sinchiseau dacă vreun polițist de pe acoperiș va trage un foc norocos și-l va nimeri pe Miranda, *pac!* exact între ochi.

Voiau doar ca, într-un fel sau altul, să vadă cum se isprăvește totul. Și de aceea, oamenii din mulțime erau agi-

tați și puțin întărâtați, înfierbântați și iritați. Era o mulțime
căreia începuse să-i displacă acest joc strâns, în care servi-
ciul trecea de la o tabără la alta. Cel de-al zecelea serviciu
fusesse o recompensă plăcută, al unsprezecelea o primă în
toată regula, iar al doisprezecelea un câștig frumușel, dar
cel de-al treisprezecelea le adusese aminte că mai aveau și
alte lucruri de făcut. Era o mare încântare să urmărească un
asemenea joc, însă viața mai însemna și realitatea și munca
pentru câștigarea existenței și, într-un cuvânt, viața se des-
fășura *în afara* acestui teren de joc.

Așa se face că oamenii din mulțime opuseră rezistența
îmbrâncelilor lui Zip și Cooch, ba chiar, din când în când,
le făcură vânt celor doi băieți și-i înjurară nițel, făcând tot
ce le stătea în putință să îngreuneze neînchipuit de mult
strădania lor de a o repera pe China.

După vreun sfert de ceas, Zip și Cooch renunțară s-o
mai caute.

Și foarte bine făcuseră, deoarece China oricum nu se
mai afla în cartier. Ea plecase în parc, unde se așezase
lângă lac privind la oamenii din bărcile cu vâsle. Acolo era
China.

Bineînțeles că plânsese puțin. În parc, lângă lac, urma-
rind bărcile.

Iar marinarul? S-a întors în stradă? A pornit-o și el agale
spre parc?

Marinarul s-a culcat cu o prostituată pe nume Marge.
Marge era o târfă cu multă experiență și l-a mulțumit straș-
nic pe marinar. El i-a dat cincisprezece dolari, sumă ce re-
prezenta toți banii lui până la ultimul cent. Apoi el a luat-o
spre metrou, s-a suit în tren și a mers spre port, unde se afla
nava lui, a pășit pe pasarelă, a salutat pavilionul arborat pe
puntea de extrema pupa, l-a salutat pe ofițerul de pe punte,
s-a dus spre spațiile de cazare de la pupa, și-a dezbrăcat
uniforma albă, și-a pus o pereche de blugi și o cămașă
ușoară, s-a suit în pat și a dormit până când la difuzorul de
la mijlocul navei s-a anunțat „Masa e servită“. A mâncat pe

săturate, seara a văzut un film pe puntea de promenadă, s-a culcat din nou pe la unsprezece și, a doua zi de dimineață, vasul lui a ridicat ancora plecând spre San Diego. N-a mai revăzut-o niciodată pe fata aceea portorică pe nume China. Și probabil că în cele din urmă s-a întors în Fletcher, Colorado. Poate că amintirea fetei a mai licărit, din când în când, prin amintirea lui — să zicem la doisprezece ani o dată. Poate că și-a amintit-o ca prin ceață și s-a întrebat ce s-o fi întâmplat cu ea. Și, căsătorit cu Corinne și având o companie de asigurări, poate că s-a mai gândit în treacăt la China, idealizând-o într-un fel — cea mai frumoasă fată din lume, exotică, în orașul acela necunoscut, de departe, mă întreb ce s-o fi ales de ea, mă-ntreb ce...

Ea rămase în parc, plânse puțin și privi la bărcile cu vâsle.

Tu ești Dumnezeu și poți araja lucrurile în orice fel dorești.

Poți chiar să-i faci să se căsătorească a doua zi, cu puțin înainte ca nava să ridice ancora. Poți face tot ce vrei. Toate posibilitățile îți stau la îndemână. Tu ești Dumnezeu și, indiferent cum vei proceda, n-o să vină nimeni ca să-ți dea peste mână.

Dar, Doamne, exact așa s-au petrecut lucrurile.

Steve Carella bătu la ușă. Era găurită de gloanțe și Carella își aduse aminte că Pepe Miranda trăsesese prin ușa aceea și rănise un polițist și dintr-o dată simți dorința de a avea pistolul în mână.

Hai, ușurel, își spuse. Ia-o ușor și nu te panica. O să jucăm mingea asta așa cum vrea Miranda, pentru că pe stradă sunt o mulțime de oameni și n-am vrea ca vreunul dintre ei să se-aleagă cu un glonț. Așa că păstrează-ți firea. Îți tremură mâna și arzi de nerăbdare să scoți pistolul, ca să ai și altceva decât șiragul de mătănii în pumn atunci când se va deschide ușa, dar fii calm, Steve băiete, stăpânește-te și...

Ușa se deschise.

În prima clipă, Carella nu văzu decât un pistol automat de calibrul 45mm. Ușa se crăpă ușor și prin deschizătură apăru țeava amenințătoare a pistolului îndreptată spre hol. Carella își simți gura uscată.

— Eu sunt... părintele Donovan, se adresă el spre pistol.

Ușa se deschise mai larg. Carella reuși să-și dezlipească ochii de la armă și să-i ridice, văzând mâna care-o ținea strânsă, încheietura, firele de păr de pe braț, umerii înguști, tricoul pătat de sudoare, smocul de păr negru din golul de la baza gâtului, oasele claviculei, gâtul subțire, pomeții ieșiți în afară, ochii căprui, pleoapele umflate, începutul de chelie și disperarea. Însumează toate elementele astea, adună detaliile, întregește imaginea, și rezultatul final este disperarea. Ea se citea în ochii lui Miranda și-n expresia gurii, ba chiar și în felul în care ținea pistolul, cu capul ușor aplecat într-o parte, cu umărul parcă sprijinindu-se pe pistol, iar acesta ținut aproape de corp, ca și cum ar fi fost ceva foarte iubit, o legătură cu realitatea.

— Vino puțin înăuntru, spuse Miranda.

Carella păși în apartament. Interiorul era răsturnat cu susul în jos. Mobilierul, podelele, toate obiectele din cameră purtau semnele devastatoare ale gloanțelor. Era aproape imposibil să crezi că în camera asta, sfârtecătă de gloanțe, se aflase o ființă umană care reușise să scape neatinsă.

— Arată de parc-ar fi aruncat o bombă atomică, nu? spuse Miranda.

— Da, răspunse Carella.

— Nu ți-e teamă, așa-i? N-or să tragă dacă ești aici, asta-i clar...

Carella dădu aprobator din cap. Nu-i era teamă. Numai că... avea dintr-o dată o senzație stranie. Nu se simțea ca un polițist. Miranda nu-l trata ca pe un polițist. Miranda se comporta ca și cum el ar fi fost cu adevărat preot, o persoană cu care putea să stea de vorbă, cu care să-și tragă puțin sufletul. Îi venea să spună: „Nu-s ceea ce crezi, Miran-

da! Nu te da în vileag în fața mea," dar cuvintele nu voiau să vină pe buze.

— Maică, a fost o nebunie aici, spuse Miranda. Uite ce-i, n-am cerut să vii aici ca să mă spovedesc, nici gând. Cred că trebuie să înțelegem amândoi cum stă treaba.

— Atunci, de ce-ai cerut să urc?

— Păi... Miranda ridică din umeri. În clipele acelea arăta ca un puști pe cale să mărturisească în fața preotului că a dat jos chiloții unei fete, pe care a prins-o pe acoperiș. Carella rămase cu privirea fixă asupra lui. Miranda ținea pistolul mai relaxat în mână, neașteptându-se la necazuri din partea bărbatului pe care-l credea preot, stânjenit pentru că era gata să-i dezvăluie ceva ce i se părea dezonorant. Părinte, o să ți-o spun pe bune. Trebuie să ies din apartamentul ăsta.

— Da?

— Așa... așa că, părinte, o să mă scoți de-aici.

— Eu?

Miranda clătină încet din cap.

— Știi că-i o treabă împuțită. Dar trebuie să scap de aici.

— Și unde te duci, Pepe?

— Nu știu. Miranda făcu o mișcare din cap. Știi, părinte, apar momente când... când nu prea ai unde să te duci. Râse neliniștit. Când... Pufni din nou în râs. Habar n-am. N-am nici o idee unde-o să mă duc, după ce scap de-aici.

— Pepe, afară sunt o mulțime de polițiști.

— Da, știu. Oftă. Maică, treaba asta... *urăsc* chestia asta cu Inamicul Public Numărul Unu, pricepi? Mi-e greață de ea. Of, Doamne, e ceva... parcă așteaptă ceva de la mine, înțelegi ce vreau să spun? *Trebuie* ca eu să fiu ăla rău. Nu știu dacă pricepi ce vreau să spun, părinte.

— Nu prea înțeleg, răspunse Carella mirat.

— Păi, așa... așa ca și cum ar exista tabere. Eu sunt răul.

Ridică din umeri. *Totdeauna* am fost ăla rău. Așa că încă sunt băiat rău. Iar ei se așteaptă să fiu băiat rău. Oamenii, adică. De parcă... nu cred că-ți pot explica. Se-ntâmplă uneori să nu mai știu care-i adevăratul Pepe Miranda și care-i tipul pe care eu... *imaginile* omului, mă urmărești? Diferitele *imagini* ale tipului.

— Nu pricep la ce te referi, spuse Carella.

— *Imaginile*, repetă Miranda. Așa cum au și polițiștii o poză de-a mea. Chicoti. Are un număr în partea de jos. Îl bufni râsul din nou. Iar oamenii din stradă au altă imagine despre mine. Și puștii, o altă imagine. Chiar și *tu* ai una. Numai că ele diferă și nici una nu mă arată așa cum sunt eu, Pepe Miranda.

— Și-atunci, cine e? întrebă Carella.

— Nu știu

— Pepe, ai ucis oameni...

— Da. Tăcu o clipă. Știu. Ridică din umeri, dar nu în semn de nepăsare, nu era un gest care zicea: „Da, am ucis oameni, și ce-i cu asta?” Dacă s-ar fi întâmplat așa, Carella ar fi redevenit brusc polițist. Dar nu s-a întâmplat așa. Era un gest care spunea pur și simplu: „Știu c-am ucis oameni, dar nu știu de ce am făcut-o“, și de aceea, Carella încă se simțea ca un om care urcase în apartament ca să *discute* cu Miranda, nu ca să-i facă vreun rău.

— Ei, în fine, îi răspunse Miranda, trebuie să scap de aici.

— Pentru că oamenii din stradă așteaptă așa ceva? întrebă Carella.

— Nu. Nu, nu cred că de asta.

— Atunci, de ce?

— Păi... Miranda oftă adânc. Părinte, n-am nici o șansă, spuse el simplu.

— Atunci, predă-te.

— De ce? Ca să merg la închisoare? Sau poate pe scaunul electric, dacă femeia aia moare? Nu înțelegi? N-am nimic de pierdut.

Carella recunoșcu pe dată că Miranda avea perfectă dreptate.

Pe lângă acestea, dacă s-ar fi aflat în situația lui, în apartamentul acesta înconjurat de polițiști, având de ales între o condamnare pe viață și moartea pe scaunul electric, Carella ar fi reacționat exact la fel ca și Miranda. Ar încerca să iasă din apartament prin orice mijloace, fie ele cinstite sau nu. S-ar strădui să scape.

— Și atunci...? spuse el și tăcu.

Cei doi bărbați rămaseră față în față.

— Acum înțelegi ce vreau să spun, părinte?

— Ce să zic...

Miranda ridică din umeri. În apartament era liniște.

— Așa că... așa că o să te folosesc drept scut, părinte. N-or să tragă dacă ies, avându-te pe tine în fața mea.

— Și dacă refuză să respecte...

— Ei, n-or s-o facă. Nu vor încerca nimic. O să le spun că te împușc, dacă încearcă să facă ceva.

— Și dacă, *totuși*, încearcă ceva? O să mă împuști și *pe mine*, Pepe?

Pepe Miranda se încruntă.

— O s-o *faci*, Pepe?

După o vreme, Miranda răspunse:

— Trebuie să ies din apartamentul ăsta, părinte. *Trebuie să scap de aici!*

De fiecare parte a scării erau câte doi polițiști. Căpitanul Frick îi alesese dintre oamenii lui, oprindu-se asupra celor mai buni patru țintași, apoi îi trimisese pe toți la locotenentul Byrnes, pentru a primi instrucțiuni. Instrucțiunile pe care le primiseră sunau simplu: „Trageți și ucideți“.

Iar acum, de fiecare parte a ușii se aflau patru țintași cu pistoalele scoase, așteptând ce avea să urmeze.

De la ferestrele etajului întâi se auzi vocea lui Miranda:

— Locotenente...

— *Da?*

— Sunt Miranda! Sunt cu preotul. Ies afară!

— *Ce vrei să spui, Miranda? Te predai?*

— Mă predau pe dracu'! Preotul iese afară cu mine. Dacă ai polițiști în hol, ai face bine să-i scoți acum, m-auzi?.

— Are să meargă, îi șopti Parker lui Byrnes.

— *Miranda, nu e nici un polițist în hol.*

— Sper să fie adevărat. Preotul rămâne cu mine tot timpul. Dacă se întâmplă cumva să se uite cineva urât la mine, să știi că preotul o încasează.

— *Parcă mi-ai promis ceva, Miranda!*

Byrnes puse jos gigafonul și-și scoase repede revolverul. Se întoarse ușor într-o parte, astfel încât corpul să ascundă arma ținută în mână lăsată de-a lungul corpului. Parker își scoase de asemenea revolverul și apoi privi în jurul său, căutând un loc potrivit din care să poată trage. În spațele mașinii de poliție? Nu, nu. Acolo! Găsise locul! Lada de lemn de colo. Își făcu loc cu forța prin mulțime și se cățăra pe ladă. Verifică încărcătorul armei, își șterse sudoarea de pe buza superioară, apoi se întoarse cu fața spre intrare. Strada devenise foarte tăcută. La etaj, undeva în interiorul clădirii, se auzi o ușă trântită.

— Sunt polițiști în hol? strigă Miranda. Sunt polițiști sus?

Nu primi nici un răspuns. Așa cum stăteau, urmărind intrarea în imobil, văzându-i pe polițiști flancând scările, Byrnes se gândea: „*Ajunge doar să întoarcă puțin capul. Are să-i vadă pe polițiști și o să-i tragă lui Steve un glonț în spate. Asta-i tot ce trebuie să facă.*” Tăcut, Byrnes își ținu răsuflarea:

— Îl am pe preot, strigă Miranda din hol. Să nu încercați vreo prostie, ați auzit?

Oamenii din mulțime se întorseseră cu fața spre intrarea în imobil. Nu puteau vedea nimic dincolo de ușă. Holul era

cufundat în întuneric și lumina orbitoare a soarelui nu trecea dincolo de treptele de sus ale scării.

— Faceți loc! strigă Miranda. Faceți-mi loc, altfel trag în mulțime! Nu-mi pasă dacă rănesc pe cineva...

Acum oamenii din mulțime reușiră să distingă două siluete în hol. Preotul era aproape invizibil din cauza suta-nei negre, dar Miranda putea fi văzut destul de bine: un bărbat scund, îmbrăcat într-un tricou alb. Ezitară puțin în vestibul și Miranda privi în stradă, peste umărul lui Carella.

Avându-l alături pe Cooch, Zip își făcu loc prin mulțime. Strada era uimitor de tăcută și voia să afle motivul. Ce dracu' se întâmpla? Era furios pentru că nu reușise s-o găsească pe China, turbat pentru că voia să termine odată afacerea asta cu Alfredo Gomez, întărâtat pentru că toate păreau să-i meargă de-a-ndoaselea, deși el voia să-i iasă ca lumea. Dar, în ciuda furiei, rămăsese curios. Tăcerea asta îl stârnea. Împinse din coate până ajunse la baricadă, exact în clipa când Carella și Miranda apărură în capul scărilor. Miranda măsură strada dintr-o privire. Era parțial acoperit de preot, așa că nimeni n-ar fi riscat să tragă de pe trotuarul celălalt. Asta lăsa doar...

Și Miranda se întoarse pentru a privi spre stânga scărilor.

Carella era pregătit. Așteptase mișcarea asta încă de când ieșiseră din apartament. Își pusese întrebarea în ce parte s-ar uita, dacă ar fi în locul lui Miranda, în caz că ar înțelege că nimeni n-ar putea să tragă de pe partea cealaltă a străzii și, prin urmare, capcana ar trebui să fie doar pe partea asta, iar împușcăturile ar veni din spate.

Deci, Carella pricepuse că Miranda știa și așteptase ca acesta să se întoarcă într-o parte: se mai gândise și la faptul că Miranda va începe să tragă imediat ce va vedea polițiștii așezați de-o parte și de alta a ușii.

Zip văzu polițiștii în același timp cu Miranda. Era prea târziu ca să strige și să-l avertizeze.

Carella simți că Miranda întoarce capul și ochii spre stânga.

Acum! Își spuse el.

Se aruncă.

Nimeni nu scoase o vorbă. Miranda se întoarse spre Carella în același moment în care acesta plonja în jos pe scări, cu capul înainte.

Și tot atunci, se dezlănțuiră și împușcăturile.

— PEPE! urlă Zip. Pepe! Dar o făcea prea târziu. Focul încrucişat era foc, nu glumă. Miranda se răsuci spre stânga şi gloanţele îl izbiră brusc din partea dreaptă a scării şi-l azvîrliră, învîrtindu-l. Se lovi de balustradă şi trase un foc către poliţistul care i se părea a fi cel mai aproape, dar deodată răsunară împuşcături din stânga lui şi-şi dădu seama că era prins într-un cleşte mortal şi porni în goană pe scara la picioarele căreia Carella zăcea cu mâinile şi picioarele larg desfăcute. Byrnes începu să tragă de pe partea cealaltă a străzii, iar Parker trase de pe ladă şi apoi se creă impresia că toţi poliţiştii aflaţi în zonă abia aşteptaseră clipa asta, pentru că strada răsună brusc de zgomotul asurzitor al gloanţelor care ricoşau şi loveau asfaltul. Miranda părea să sângereze din mai multe răni. Într-o clipă, pe tricoul alb înfloriseră câţiva maci sângerii. Ținea încă pistolul în mână nesigură, sângele îi curgea pe faţă şi în ochi, trăgea orbeşte şi păsea împleticit către mulțime, ca şi cum şi-ar fi căutat eliberarea şi nu ştia cine i-o putea oferi.

Parker coborî de pe ladă, strângând pistolul în mână care-i tremura. Toţi poliţiştii de pe acoperişuri încetară brusc focul, iar cei din spatele lui Miranda se opriră, când acesta porni să meargă poticnit ca un orb, încercând să traverseze

strada, îndreptându-se spre Parker, care se simțea, la rândul lui, atras irezistibil spre el.

Era ca și cum cineva ar fi așezat două figuri magnetice pe o masă lungă. Se mișcau implacabil una către cealaltă, Miranda orbit de sânge, iar Parker atras de ceva ce nu avea să înțeleagă niciodată.

Pistolul lui Miranda scoase un țacănit sec, semn că ră-măsese fără muniție. Miranda privi implorator spre Parker, în timp ce sângele îi picura în ochi și-i bolborosea printre buze, iar el își ținea de-acum gura căscată, brațele îi atâr-nau fără vlagă, iar capul era răsucit într-o parte, semănând cu Cristos abia coborât de pe cruce.

— Dă-mi o șansă, șopti Miranda.

Și Parker trase.

Tras de la mică distanță, glonțul îl lovi pe Miranda în gât, aproape smulgându-i o bucată de ceafă. O nouă pată însângărată înflori brusc, dând la iveală traheea lui Miran-da, care mai făcu un pas nesigur în față. Din gâtul sfârtecat, vocea se auzea gâlgăită, o șoptă sunând ca și cum ar fi urcat de undeva, din adâncuri, adresându-se numai și nu-mai lui Parker și care, pe strada aceea amețitor de roșie, îl căuta doar pe el.

— Nu vr... nu vrei să-mi dai o șansă?

Și Parker trase din nou. Dar acum ținu degetul pe trăgaci fără a-l slăbi, strângând tot mai tare pistolul, privind de fie-care dată cum glonțul pornea din țeavă cu un bubuit, sfâ-șiind carnea lui Miranda, urmărindu-l cum se prăbușește la pământ fără viață, iar apoi rămase deasupra lui, trăgând glonț după glonț în trupul nemișcat până goli încărcătorul, după care apucă un pistol de la un polițist, aflat în imedia-ta lui apropiere, și începu să tragă în cadavru.

— Ajunge! răcni Carella.

Zip se năpusti peste baricadă și se azvârli în spinarea lui Parker. Scuturându-și umerii uriași, Parker se debarasă de Zip ca de o muscă enervantă și-l trânti la pământ.

— Lasă-l în pace! țipă Zip. Lasă-l în pace!

Dar Parker nu auzea nimic. Țintind în capul lui Miranda, el trase cu pistolul luat de la polițist; apoi mai trase o dată și tocmai se pregătea pentru a treia lovitură, când Carrella îl prinse de brațe și-l smulse din apropierea cadavru-lui.

— Să urce cineva la Frankie! strigă locotenentul Byrnes. Executarea!

Doi polițiști se grăbiră să intre în imobil. Byrnes se îndreptă către Miranda și-l privi cu ochi mari.

— E mort? întrebă un reporter.

Byrnes îi răspunse cu un semn din cap. Apoi, cu o voce care nu era cătuși de puțin triumfătoare, spuse:

— E mort.

— L-au ucis, îi spuse Zip lui Cooch. L-au ucis. L-au ucis, ticăloșii. Îl apucă și-l scutură cu sălbăticie pe Cooch. Unde-i Sixto? Unde-i Papá? Acum o să-i facem felul, m-auzi, Cooch? Cooch, l-au ucis pe Pepe. Înțelegeți? L-au ucis! Avea o licărire turbată în ochi. Chipul îi era năpădit de sudoare.

— Dar ce facem cu China? întrebă Cooch. Ai spus că avem nevoie de China ca să...

— Lasă-mă dracului cu China! Alfie are s-o încaseze, ai auzit?

Pe platforma scării de incendiu apărură un polițist. Pe stradă se făcu tăcere. Polițistul merse până în locul în care Hernandez zăcea nemișcat și fără a scoate vreun sunet, îngenunche lângă el.

Byrnes aștepta. Polițistul se ridică în picioare.

— Domnule locotenent...

— Da?

— Frankie. Polițistul tăcu o clipă. E mort, domnule.

Byrnes clătină din cap. Apoi repetă gestul. Și abia după aceea își dădu seama că polițistul aștepta ordinele lui și, încă dând din cap, spuse:

— Adu-l jos. Ia-l de acolo. Ia-l de pe scara de incendiu. Te rog... te rog, adu-l jos!

Reporterii își făcură loc, sărind peste baricadă și înconjurară cadavrul lui Miranda. Exploziile orbitoare ale flashurilor se luară la întrecere cu lumina soarelui.

— Unde sunt Sixto și Papá? întrebă Zip. Nu le-am spus că ne întâlnim aici?

— Hai, Zip, calmează-te. Încearcă să...

— Să nu-mi spui tu mie ce-am de făcut, strigă Zip, îndepărtând mâna lui Cooch. Știu eu ce... reluă el și se opri brusc.

Sixto și Papá tocmai dăduseră colțul, dar nu apariția lor provocase surpriza din ochii lui Zip. Se holbă la cei doi băieți, iar apoi la tovarășul lor și-și strânse pumnii, pentru că acesta era Alfredo Gomez!

— Ce...? începu el, dar îngheță, pentru că, exact în clipa aceea, doi polițiști ieșeau pe ușa imobilului purtând trupul lui Frankie Hernandez pe o targă. Când trupul trecu prin dreptul lor, oamenii din mulțime începură să-i murmure numele. Femeile își scoaseră batistele și se șterseră la ochi. Bărbații își luară pălăriile de pe cap și le duseră la piept.

— E Frankie, spuse Luís. Închideți ușile! În semn de respect. Din respect! Întinse mâna după ușa glisantă a bufetului și o coborî. Un alt bărbat trase oblonul pe partea din spre bulevard a bufetului, astfel încât acum prăvălia privea strada cu ferestre oarbe. *N-o să facem afaceri când treci prin dreptul nostru, prietene*, atunci când polițiștii trecură purtând trupul lui Hernandez către ambulanță.

— Domnule locotenent, putem să mai facem câteva poze cu Miranda? întrebă unul dintre reporteri.

— Faceți câte vreți. Nu se mai grăbește nicăieri. Nu mai e cazul.

Luís ridică ușile. Bufetul era din nou deschis.

— Și-acum ce se întâmplă, domnule locotent? întrebă reporterul.

Byrnes oftă adânc înainte de a răspunde:

— Îi încercăm în ambulanță și-i ducem de aici. Îmi re-trag oamenii de pe stradă. Încerc să descâlcesc traficul. Și apoi organizez o colectă pentru un polițist de treabă. Încă nu știu, mai departe, ce se întâmplă. Se întoarce către Carrella. Steve?

— Da?

— Cine merge să-l anunțe pe tatăl lui Frankie? Cine-o să intre în magazinul de dulciuri de pe colț unde, lipită de oglindă, se află poza lui Frankie; cine se duce acolo să-i spună că Frankie a murit?

— Pete, dacă vrei, mă duc eu.

— Nu, spuse Byrnes oftând și scuturând din cap. Asta-i treaba mea.

Parker se apropie de el și spuse:

— L-am căpăcit, nu? Praf l-am făcut pe tică...

— Ține-ți gura, Parker, i-o reteză Byrnes.

— De...?

— Ține-ți gura aia afurisită!

— Ce...? Ce dracu' s-a mai întâmplat *acum*? întrebă Parker, pe fața căruia apăru o expresie de mirare amestecată cu iritare.

Sixto, Papá și Alfredo rămaseră lângă bufetul-expres. Zip se apropie repede de ei.

— Ce înseamnă asta, Sixto? întrebă el.

— Tu ce crezi?

— Nu-mi place să mă joc de-a ghicitul. Ce-ai pus la cale?

— Îți zic imediat, Zip, spuse simplu Sixto. Dacă vrei să-l omori pe Alfredo, trebuie să ne omori pe toți.

— Despre ce dracu' vorbești tu acolo, tâmpitule?

— Ți-am vorbit destul de clar, Zip.

— Știi că eu și Cooch suntem beton? Știi că te putem spulbera, aici pe trotuaru' ăsta?

— *Sí*, știu, spuse Sixto. Hai, fă-o. Spulberă-ne acum.

— Ce vrei...? Zip înmărmuri și-l privi pe Sixto drept în ochi. Pierzându-și din siguranță, întrebă: Ce vrei să... să spui?

— Bagă de seamă, Zip, spuse Cooch repezit. Țștia ne ascund ceva. I-am mirosit eu. Sunt prea... prea siguri de ei.

— I-a zăpăcit Sixto cu ceva, spuse Zip imediat. Țși îndreptă atenția asupra lui Papá. Te-ai dat cu cine nu trebuie, Papá. Dacă te înhăitezi cu Sixto e ca și cum te-ai da de partea celor care l-au omorât pe Pepe. Ai fi...

— Pepe face de rușine *barrio*-ul, spuse Papá.

— Gata, de-ajuns cu pozele, spuse Byrnes. Hai să-l ducem odată de aici.

Doi polițiști se aplecară și-l rostogoliră pe Miranda pe o targă. Un altul azvârli o pătură peste el, acoperindu-l. Pășiră atent, ocolind băltoaca de sânge de pe asfalt, și porniră spre bufetul-expres.

— Ușile! strigă Zip. Închideți ușile, că trece! Dar nimeni nu făcu vreo mișcare către uși. În schimb, oamenii de pe stradă priviră cadavrul purtat prin dreptul lor și încet, unul câte unul, se întoarseră cu spatele, astfel încât mortul era întâmpinat de un zid impenetrabil de nerecunoaștere.

— Ușile! strigă Zip din nou. Ar trebui să închidem ușile!

Dar nimeni nu se clinti. Unul după altul, oamenii renegau cadavrul lui Miranda, și apoi — în tăcere, în muțenie — începură să se îndepărteze. Ceea ce fusese cu zece minute o mulțime agitată și gata să vocifereze, devenise acum, dintr-o dată, un grup de oameni care șopteau, apoi și grupul ăsta se dispersă și pe stradă rămaseră doar câțiva întârziați, mergând câte doi sau câte trei; după aceea, fură cărate și baricadele, șoferii de pe mașinile de poliție ambalară motoarele și strada recăzu iar în atmosfera tăcută și tihnită a unei zile de duminică. Părea că pe strada asta nu se întâmplase aproape nimic.

Zip rămase în fața ușilor deschise și privi cum polițiștii împingeau cadavrul lui Miranda în ambulanță, apoi se răsuci spre Sixto și răcni:

— Și crezi c-o să scapi așa de ușor, pentru ce-ai făcut?

— Dă-te la o parte, Zip, spuse Sixto calm. Vrem să plecăm.

— N-o să mai călcați pe stradă de azi încolo! strigă Zip.

'Ți-nchipui că...

— O să vedem, spuse Sixto, și cei trei băieți plecară de lângă bufet, trecând pe lângă Zip și Cooch, care nu făcură nici un gest să-i împiedice.

— Greșiți! urlă Zip după ei. Faceți *o mare greșală!* Dar nu alergă după ei și nici nu încercă să-i oprească. Cooch, de ce nu m-ai ajutat? se răsti el furios. Pentru numele lui Dumnezeu, i-am lăsat să *plece așa!*

— Păi, îs... sunt prea tari, Zip, spuse Cooch în șoaptă.

— Da' noi avem pistoale! îl contrazise Zip.

— Da, dar... ei... ei au fost mai tari, spuse Cooch și vocea i se stinse.

— Te... Zip făcu o mișcare nehotărâtă și fără rost din mână. Uf... Privi în lungul străzii. Mașinile poliției pleaseră deja. Câțiva polițiști încă mai zăboveau, dar majoritatea dispăruseră. Asfaltul scăldat de razele toride ale soarelui se întindea negru și vâscos, cât putea cuprinde cu ochii. Circulația de pe bulevard aproape că se normalizase. Isuse, ce... ce zi nenorocită a fost duminica asta, spuse Zip și-l privi pe Cooch cu un aer întunecat.

— Da, îl aprobă Cooch încet.

Zip își plimbă ochii de-a lungul străzii, apoi oftă adânc.

— Ei, ce-ai vrea să facem... în ce-a mai rămas din ziua asta, Cooch?

— Habar n-am, răspunse Cooch.

— Cum, n-ai... n-ai nici o idee?

— Am putea merge la vreun film, nu?

— Da, spuse Zip fără convingere.

— Sau poate facem un biliard...

— De ce nu?!

— Sau mergem să înotăm...

— Da, poate așa ceva. Brusc, își întoarse capul, pentru că nu voia ca celălalt să-i vadă lacrimile care-i apăruseră în ochi. Nici nu pricepea de ce plânge. Aflat în inima unuia dintre cele mai mari orașe ale lumii, lui Zip i se întâmpla, dintr-o dată, să se simtă părăsit, absolut singur, iar dimensiunile enorme ale metropolei și micimea propriei persoane îl înspăimântaseră.

— Cre' că... cred că o să găsim noi ceva de făcut, ho-tărî el și-și vârî mâinile adânc în buzunare. Cu capetele plecate, porniră amândoi alături, pe strada potopită de soare.

Îndreptându-se către bufet, Andy Parker trecu pe lângă ei. Le aruncă o privire absentă, ridică ușor din umeri și intră să-l salute pe prietenul lui, Luís.

— Luís, mai ești supărat pe mine? întrebă el ca și cum problema asta nu-i dăduse pace până acum, ca și cum pentru el ar fi fost foarte important să afle dacă Luís mai era supărat pe el sau nu.

— Nu, Andy, răspunse Luís.

— Toată lumea-i supărată pe mine, spuse Parker cu un aer ușor mirat. De ce-s toți supărați pe mine? Rămase o clipă pe gânduri. Doar îmi fac meseria. Ridică privirea spre Luís. Îmi pare rău c-am țipat la tine, Luís.

— N-are importanță.

— Chiar, iartă-mă!

Rămase cu ochii la Luís. Și pentru că Luís era o ființă umană, și pentru că scuzele nu sunt niciodată sincere decât dacă sunt puse la încercare, decât dacă la „Iartă-mă“ cineva azvârle replica neiertătoare: „Cui dracu-i pasă dacă-ți pare rău sau nu? Cară-te dracului de-aici!“, iar atunci cel care a greșit insistă și zice: „În orice caz, zău că-mi pare rău!“ sau „Păi, dacă-i așa, du-te dracului!“, și din aceste reacții se poate constata dacă scuzele au fost sincere sau ba. Ființă umană fiind, Luís puse la încercare scuzele lui Parker.

— Trebuia să te gândești înainte de a vorbi, spuse el și-l privi pe Parker printre gene și așteptă un răspuns.

Parker încuviință din cap.

— Așa trebuia, aprobă el. Iartă-mă!

Se priviră în ochi fără nici o vorbă. Pentru moment nu mai aveau ce să-și spună. Poate că nu mai aveau ce să-și spună *în veci*.

— Atunci, eu... ar trebui să plec la secție, spuse Parker.

— *Sí*.

Parker flutură mâna în semn de rămas bun, dar în mijlocul acestui gest avu un sentiment de jenă și-și lăsă mâna să cadă. Ieși încet, cu pași nesiguri, și se îndepărtă.

Un reporter intră în bufetul-expres și se așeză pe un scaun înalt de lângă tejghea.

— În fine, e liniște din nou, nu? constată el. Dă-mi, te rog, o ceașcă de cafea.

— *Sí*, e liniște, răspunse Luís.

— Ca pe insulă, așa-i? făcu reporterul.

Luís îi răspunse instantaneu:

— Nu, nu-i ca pe insulă. Tăcu și-l privi lung pe reporter și după aceea spuse: Dar poate că nu-i chiar așa de rău, la urma-urmei. Poate că nu-i prea rău...

Clopotele bisericii din capătul străzii începură să bată.

„Omoară-mă, dacă poți!”

Aceasta este sfidarea pe care Pepe Miranda, un soi de Zorro portorică, o lansează locotenentului Pete Byrnes, conducătorul poliștilor din Secția 87. Și pe care acesta, evident, o acceptă, sub ochii bandelor de tineri rîvale și ai oamenilor din cartier, pentru care încolțirea și hăituirea lui Miranda seamănă mai mult cu o corrida, decât cu o simplă arestare... Chiar dacă urmările sunt tragice, de ambele părți...

Cronică a violenței, a rasismului și xenofobiei, *Omoară-mă, dacă poți!* radiografiază fără patimă, cu tristețe, dar și cu speranță, mediile emigranților portoricani din Statele Unite, dându-ne o nouă probă despre extraordinarul talent al lui Ed McBain, omul care a schimbat din temelii rețeta romanului polișt contemporan în America...